NUTNÉ ZLO

DAVID DUN

NUTNÉ

ZLO

DAVID

DUN

2002

Copyright © 2001 by David H. Dun
Translation © 2002 by Milada Suderovâ
Cover illustration © 2002 by Petr Willert
Cover design © 2002 by Domino

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena
ani reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu NECESSARY EVIL,
vydaného nakladatelstvím Pinacle Books, New York 2001,
přeložila Milada Suderová
Odpovědná redaktorka: Lucie Bicková
Korektura: Martina Školníkova
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: 5§ Dušan Zárský
Ilustrace obálky: Petr Willert
Grafická úprava obálky: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r. o. Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava 1,
v roce 2002

ISBN 80-7303-091-8

Pro Lauru

V každém zlu je kus dobra,
které je člověk schopen rozeznat.

William Shakespeare
Jindřich V., jednání IV, scéna 4

PROFESIONÁLNÍ PODĚKOVÁNÍ:

Chtěl bych poděkovat svému příteli Edu Stacklerovi, vydavateli a zdroji inspirace; dále svému agentovi Anthonymu Gardnerovi za to, že je mi skvělým obhájcem; všem šikovným lidem z Kensington Books, Laurii Parkinové za to, že všechno dovedla do konce, a Ann LaFargeové za vydavatelskou činnost a pomoc při vydávání knihy; Michaele Hamiltonové za nápaditý vydavatelský komentář; doktoru Michaelu Kinsellovi PhD. z Washingtonovy univerzity v Seattlu za vysvětlení genetiky; Donně Zenorové za podnětné komentáře a zjišťování informací o skutečných sněhových bouřích; Ruth Johnsonové za vynaložené úsilí při výzkumu; Edu Murphymu, registrovanému profesionálnímu lesníkovi, za to, že se mnou sdílel své bohaté znalosti o lesích; a Eriku Wilinskému za pomoc se základy psaní smyšlených příběhů.

OSOBNÍ PODĚKOVÁNÍ:

Všem přátelům, rodině a spolupracovníkům, od nichž se mi dostalo notné dávky povzbuzení a inspirace. Někteří z vás mi pomohli několika slovy, někteří mi věnovali spoustu hodin – dokonce dnů – nápadů a velmi užitečných vydavatelských námětů. Děkuji vám všem za vaši štědrost a tvrdou práci.

1

Katastrofy podobně jako krkavci přicházejí v hejnech.
Tilocké přísloví

Kier Wintripp vypnul motor a ponořil se do ticha divočiny. Za stěnami vyhřátého nákladního auta se v šedivém listopadovém svítání hory oblékaly do zimních kabátů, jimž silný vítr uhlazoval záhyby bílého sametového sněhu. Kier znal hory dobře, věděl, kde co roste, kdy co kvete, co v nich najde k snědku a co je nepoživatelné, znal místní přezimující ptactvo i stěhovavé návštěvníky, savce, bezobratlé živočichy, jejich stopy, způsob chování i jejich postavení ve společenství. Hory se choulily zimou a rostlinstvo se zavrtávalo hlouběji do země, kde tiše čekalo na své znovuzrození. Spící divočina a les očekávaly hojnost, kterou s sebou přinášelo jaro.

Poletující sníh rychle zasypával čelní sklo vozu, čímž zastřel výhled na bílou výstavnou budovu lékařské kliniky, která vypadala jako vystřižená z předměstí San Franci ska a přemístěná do tohoto níže položeného ramene wintoonských hor. Za obzorem se rýsující strmé Kopce hor ostře kontrastovaly s upraveným okolím budovy.

Kier měl zpoždění a nejraději by do nemocnice v Mountain Shadows vůbec nevkročil. Přestože se to stávalo stále častěji, porody dětí, které se měly za určitý poplatek dostat k náhradním matkám, ho znepokojovaly. Ještě víc ho trápilo, že to tilocké ženy začínaly dělat pravidelně. Protože však věděl, že ho jeho rodina potřebuje, vystoupil z pickupu a vyrazil po škvárobetonové cestičce, která vedla do rozsáhlého komplexu budov, kde právě rodila jeho neteř Winona. Kier vyrozuměl jen tolik, že Winona pouze poskytla svou dělohu k donošení dítěte.

Jeho zpoždění způsobil starý zraněný rotvajler, kterého srazil traktor. Kier zvíře dokázal zachránit, ovšem na úkor kvality jeho dalšího života. Pomocí nejnovější chirurgické techniky a nerezových upínáků zvířeti zafixoval kosti a pak mu zašil rozpustnými stehy řadu ran. Pak si rychle opláchl ruce a opustil vděčného majitele psa, aby dorazil na kliniku Mountain Shadows, jak nejrychleji to počasí dovolovalo.

Klinika byla vlastně malou nemocnicí, chirurgickým centrem a střediskem první pomoci v jednom. Jako dobročinná instituce sloužila třem kmenům původního amerického obyvatelstva a komunitě z nedalekého Johnson City. Byla to výjimečná klinika vzhledem k tomu, že v celém správním obvodě nežilo víc než dvacet tisíc obyvatel a v Johnson City – vyjma léta – necelé tři tisíce.

Před vchodem do budovy vytékal po obou stranách potůček dopadající na kameny, který měl snad připomínat klidnou říčku. Kameny byly umělé a chemicky upravenou vodu vystřikovalo čerpadlo. Břeh malého rybníčku zdobila velká keramická žába. Hned za hlavním vchodem se rozprostírala prostorná hala s recepcí lemovanou malými ordinacemi pro příjem pacientů či vyplňování formulářů.

Kier prošel halou se sotva postřehnutelným kývnutím, jako by přesně věděl, kam jít. Dva lékaři v zelených pláštích vyšli z další chodby a zastavili se asi tři metry před ním. Zjevně se dohadovali o výsledcích golfu.

Kiera poněkud mátlo, že v nemocnici necítil žádný pach. Jeho velmi citlivému nosu nikdy neunikl obvyklý zápach lihu, čpavku z průmyslových desinfekčních prostředků, moči z plastových vaků a citronovo-peprmintové vůně chemických deodorantů, které měly překrýt nepříjemné pachy. Silné elektrické filtry, jaké měli v Mountain Shadows, za sebou zanechávaly jen mdlou vůni třešňového dřeva. Kierovi chyběl sebemenší závan ušpiněné pleny.

Bez velké námahy našel sesternu porodnického oddělení. Sestra, která listovala papíry a přemisťovala záznamy, si ho zprvu ani nevšimla. Přes bílou uniformu, která jí obepínala břicho, jež mělo nepochybně za sebou několik porodů a bylo důsledkem sedavého způsobu života, měla přetažený tmavozelený svetr.

Všimla si ho teprve po chvíli. Kier jí ihned vyčetl z obličeje, co si o něm myslí. Tmavýma očima a vlasy černými jako uhel staženými do oho-

nu nezapřel typické rysy kmene Tiloků. On však měl i evropské rysy – štíhlejší nos a protáhlý obličej. Sestra přejela pohledem jeho tyrkysové kamínky, stříbro a peříčka, která zdobila jeho vlasy a kovbojský klobouk. V kovbojských botách měřil tak metr devadesát.

„Vy jste Kier Wintripp, vidte? Ten veterinář?“

Přikývl.

„Winona nás požádala, abychom vás vyhledali. Je na pokoji číslo šest, tamhle. Právě se vrátila z jipky. Porodila císařským řezem asi před hodinou.“

„Nečekal jsem, že to bude tak rychle,“ řekl Kier.

„Dítě bylo nožičkama napřed a kolem krku mělo omotanou pupeční šňůru. Nedalo se nic dělat.“ Ukázala do chodby napravo. „Odvezli ji přímo na sál.“

Kier vykročil směrem, který mu ukázala. Nablýskané podlahy a stěny bez jediného škrábance zdobily vkusné malby s motivy divočiny. V chodbě Kier prošel kolem defibrilátoru a nejmodernějších nerezových lékařských vozíků.

Ještě přede dveřmi Winonina pokoje zaslechl jakýsi rozruch.

„Chci dítě aspoň na chvíli vidět,“ řekla Winona nervózně.

„To je strašné, prostě strašné,“ ozval se hlas Kierovy sestry.

Když vkročil do dveří, promluvila poněkud klidnějším hlasem Kierova matka: „Požádali jsme je o to, drahoušku.“

Matka se na něho usmála a v tu chvíli se zdálo, jako by ji na kratičký okamžik opustila únava. Pak se podívala opět na Winonu, jejíž tmavé vlasy zplihle visely kolem její sklíčené tváře.

„Co se děje?“ zeptal se Kier.

„Nechtějí mi ukázat dítě. Ani na chviličku.“

Kier zauvažoval. „Zkusím se zeptat, jestli by neudělali výjimku,“ podotkl. „Ale jen na pár minut. Pak jim budeme muset dítě nechat. Není jedním z nás.“

„Chci ho jen vidět,“ prosila a tiskla mu ruce.

„Pokusím se,“ snažil se ji utěšit. „Až ti to maličké přinesou, chci, abys něco nahlas odříkala.“

„A co?“

„Chci, abys řekla: ‚Je krásný, ale patří někomu jinému.‘“

„Dobře, dobře.“

„Chci, abys odpřisáhla, že uslyším přesně tahle slova.“

„Řekla jsem dobře. Mohl bys zůstat s námi?“

Kier přikývl. „Ale budu muset odejít dřív, než bych chtěl. Donahueovi mají klisnu arabského koně, která má vrhnout hříbě. Jack je mimo město, a protože je Claudie těhotná a očekáváme bouři, potřebuje mě.“

„Ale přineseš dítě?“

Znovu přikývl.

Kier věděl, že Winona jen potřebuje ten podivný proces nějak ukončit. Nebyl si sice jist, zda jí zrovna tohle pomůže, ale poté, co klinika mladou ženu přesvědčila, aby donosila dítě za peníze, jí mohli alespoň trochu vyjít vstříc. Po císařském řezu teď možná Winona nebude schopna normálně rodit. Když se blížil k sesterně, kypěl v něm vztek.

„Omlouvám se, že ruším, ale přišel jsem se s vámi pobavit o tom, zda by má neteř nemohla na minutku vidět to dítě,“ řekl sestře, která byla právě ve službě.

„Vaše neteř o minutce nemluvila, ale odpovím vám stejně jako jí: je to proti předpisům,“ špitla a dodala: „A vy to přece také nechcete.“

„Jde jen o pár minut.“

„Nezlobte se, opravdu bych vám ráda pomohla, ale je to proti pravidlům.“

„V některých případech je lepší pravidla porušit. Třeba právě v tomhle.“

„Vím, kdo jste i jaký máte vliv v místním kmenu Tiloků, ale pravidla platí pro všechny, doktore Wintrippe.“

„Chápu. Mohl bych si promluvit s někým z vedení kliniky?“

„Je tady správce, doktor Hanson.“

„Rád bych se s ním setkal.“

„Má u sebe velmi důležitou návštěvu.“

„A kdo to je?“

„Prezident společnosti, které klinika patří, pan Tillman.“

„Přesto bych se s ním rád viděl.“

„Podívám se, jestli by vám s ním vrchní sestra nemohla někdy v průběhu týdne domluvit schůzku.“

Kier se jí zahleděl do očí. „Bylo by od vás velmi laskavé, kdybyste mi sdělila, kde ho najdu teď, abych mohl vyřešit problém své neteře.“

V tom okamžiku k nim z chirurgického oddělení přispěchala sestra s deskami v ruce a tiše řekla: „Jdou sem, jdou sem.“

Kier se podíval na sestru, jež měla službu, a ta nervózně uhnula pohledem. Čtyři další lidé z nemocničního personálu se tvářili zaraženě, jako by uvažovali, zda se nemají schovat ve skříni.

Za okamžik se objevil hlouček lidí a fotograf s bleskem. Obklopili atletického muže se štíhlým pasem ve vycházkových šatech. Kier si správně domyslel, že to je pan Tillman. Měl černé vlnité vlasy, nepřístupný obličej, nos jako skobu a pronikavý pohled. Vůbec nevypadal jako typický ředitel, jakého si Kier představoval.

Kier zastoupil skupince cestu a téměř je zastavil.

„Pan Hanson?“

Malý muž s pleší a černými brýlemi předstoupil před skupinu. „Já jsem Hanson, správce kliniky. Mohu vám nějak pomoct?“

Kier v duchu zhodnotil Hansona i jeho doprovod a postřehl, že vzbudil Tillmanův zájem. Přestože Tillman zřejmě pochopil, kdo Kier je, obrátil se přímo na pana Hansona: „Jsem Kier Wintripp. Moje neteř u vás leží jako náhradní matka – právě porodila a mám dojem, že by jí pomohlo, kdyby mohla dítě na pár minut vidět. Pak bychom je ihned vrátili.“

„Nemůžeme připustit, aby náhradní matky změnily názor a pak dítě požadovaly,“ podotkl Hanson. „Ty děti nejsou jejich, jen je donosily.“

„V tomto případě by ale mírné porušení předpisů mohlo být k dobru věci. Věřím, že by to mé neteři mohlo pomoct a vyřešily by se tím i případné problémy.“

„Lituji, ale pravidla neporušujeme,“ odvětil Hanson.

„Promiňte,“ skočil jim do řeči Tillman. „Rád bych věděl, oč jde,“ podotkl hlubokým a sametovým hlasem.

„Chci říct, že když budete dodržovat svá pravidla, riskujete, že tím narušíte náš klid.“

„Možná byste mi to mohl vysvětlit.“

„Tak tedy: Možná byste mohl náhle vzbudit zájem dvou tisíců Tiloků o vaši kliniku. Mohli by se tady všichni objevit a jejich příchod by vypadal jako demonstrace. Samozřejmě za doprovodu tisku ze širokého okolí.

Jsem si jist, že by napsali pár článků o náhradních matkách a podobných záležitostech.“

„Co vlastně chcete, pane Wintrippe?“

„Pět minut života dítěte v náruči ženy, která ho porodila.“

„To nemůžeme,“ protestoval Hanson.

Tillman po něm šlehl očima, takže raději zmlkl.

„Pět minut. Pak se dítě vrátí na kojenecké oddělení a vy vypadnete z mé nemocnice.“

„Vypadnu odsud, až dokončím návštěvu své neteře.“

Tillman stiskl čelist. Kier vycítil, že ten muž je zvyklý, že všichni tancují, jak on píská. „Nějak to zařídíme,“ řekl Tillman a rychle znovu nabyl svou rovnováhu.

„Tak dohodnuto,“ řekla sestra ve službě, jíž se evidentně ulevilo. „Pojďte se mnou, prosím.“

Kier ji následoval poněkud povzbuzen přívalem adrenalinu v žilách. Po chvíli vešla do Winonina pokoje sestra s dítětem v náručí. Kier stál stranou a uhýbal matčinu pohledu. Věděl, že Winona prožije jeden z nejmarnějších okamžiků svého života. Mateřství a naděje na společnou budoucnost měly být odměnou za těžký porod. Peníze a pět minut s dítětem, které patřilo někomu jinému, však musely Winoně stačit.

Zprvu sníh jen zlehka poletoval. Jessie Mayfieldová se najednou objevila před salonem krásy ve městě, v němž se zdejší muži nechávali holit. Návštěva Johnson City pro ni byla zvláštním zážitkem a tolik potřebným rozptýlením. Chtěla oprostit mysl od Franka Bilottiho, dokud nebude schopna na celou věc pohlížet nezaujatě.

Sestra Claudie se ji snažila přesvědčit, aby navštívila místního kadeřníka, avšak Jessie neměla náladu. Cestou do Pop Tarts koupila pro Claudii a její děti jídlo a zbyla jí jediná zastávka. Musela vyzvednout v lékárně lék na Claudiin pásový opar a nějaký sirup pro Claudiina prvorozeného syna Brena.

V Johnson City fungovala jediná lékárna, kterou vybudovali ze starého kostela. Příkrá břidlicová střecha, převislé okapy a přečnívající šindele vtiskly budově jistý charakter a osobitost, kterou však Jessie nedokázala přesně pojmenovat. Prošla původními dvoukřídlými dveřmi a dívala

se na poličky na stěnách sahající až ke stropním obloukům. Stálo na nich rozličné zboží od nočníků po termosky.

„Co si přejete, prosím?“ zeptala se krásná žena s olivovou pletí. Vypadala jako potomkyně původního amerického obyvatelstva – měla hebké, dobře pěstěné vlasy, které jí padaly na ramena.

„Claudie Donahueová tady má recept.“

„Vy jste asi její sestra z New Yorku, že?“

„To se u vás šíří zprávy takovou rychlostí?“

„Tady mají i stromy uši a skály mluví.“

Jessie se srdečně usmála. Připadalo jí to zvláštní, protože na jejím životě nic úsměvného nebylo.

V rohu vedle pultu si maloval tmavovlasý klučina. Nebylo těžké si domyslet, že jeho matka pracuje v lékárně. Měl dlouhé, výrazné řasy a modré kalhoty s laclem mnohem větší velikosti měl srolované u kotníků. Ladila k nim proužkovaná polokošile. Máma o něho očividně dobře pečovala.

Jessie uvažovala, jaké má ten chlapec životní poslání: kromě čekání, až matka skončí v práci – což mu šlo docela dobře –, bylo jeho jedinou činností vybarvovat omalovánky. Na rozdíl od Jessie ho nečekaly žádné zkoušky ohněm, nestál před žádnou konfliktní situací ani možností, že si zkazí život. To ho čekalo mnohem později. Jessie mu věnovala úsměv – dnes už druhý. Líbilo se jí, jak se jejich pohledy střetly, a v duchu mu přála jen to nejlepší.

Když Jessie přecházela ulici ke svému volvu, venku již hustě sněžilo. Zpočátku nemohla do zámku vozu ani zastrčit klíč –pravděpodobně kvůli úzkostí rozechvělým rukám – a teprve po minutě se jí podařilo auto odemknout. V těch závějích se jí zpátky do hor nechtělo, ale musela se dostat ke Claudii. Kam jinam by se v téhle vylidněné části země také uchýlila než ke své sestře?

Jessie nikdy nevěřila, že se člověk dostane do vleku okolností, pokud to sám nedovolí. Teď se snažila o tom sama sebe přesvědčit. Frank Bilotti by netoužil po ničem jiném než vyvolat v její mysli strach. Kdyby se rozhodla podat žalobu, soudní pře ve washingtonském ústředí mohla brzy začít. Pak by ovšem přišla o místo a s ostudou by ji vykopli z FBI. Kdyby pravda přece jen zvítězila, přišli by tři zkušení agenti se skvělou pověstí o

odznak. V opačném případě by ji několik kolegů začalo nenávidět – i když věděla, že přátelé, kterých měla dost, by stáli na její straně. Navíc existovala ještě třetí možnost: že všichni čtyři agenti včetně ní dostanou padáka a navždy ztratí dobré jméno.

Frank byl její učitel, přítel i kolega. Pokládala jejich vztah za posvátný a plně mu důvěřovala. Přitom to byl on, kdo zklamal její důvěru tím nejkrutějším způsobem; jen aby si zachránil vlastní profesionální postup. Kdyby šlo o obyčejné cizoložství, možná by Gail zažila jen obvyklé ponížení. Frank by pak mohl spustit asi takto: „Začali jsme chodit s manželkou do poradny.“ Jessiina nejlepší kamarádka se však stala obětí Frankových zvrácených choutek a byla veřejně zesměšněna.

Jessie pevně sevřela volant. Potřebovala nějak vybít zlost, ovšem jinak než při jízdě autem. Kdyby uvízla někde v soutěsce Elk Horn, mohla by tam umrznout – což byl taky způsob, jak se zbavit vzpomínek na Franka Bilottiho. Cesta k sestře do hor možná nebyl tak úplně dobrý nápad. Je v nich příliš ticho. Tolik otevřeného prostoru. Nedá se tam schovat před vlastními myšlenkami jako třeba při Díkuvzdání v New Yorku, ve vleku davu a při prodírání se hloučky lidí z Armády spásy na rohu. Místo toho ji čekalo téměř třicet nebezpečných kilometrů ve sněhových závějích.

Hory nijak nemilovala; nesnášela brouky, ustavičné pikniky. Zvířata ji nezajímala, pokud se nehodila do sendviče. Proč vlastně přijela na místo, které nenáviděla? Bylo to prosté – aby pomohla někomu, koho milovala.

Claudie ji potřebovala, a to byl dost dobrý důvod. Doufala, že vyřeší vlastní problémy tím, že pomůže někomu jinému. Frankův šéf Grady White jí řekl, že pomáhat druhým není špatným lékem, pokud tím člověk unikne sám před sebou.

Když Jessie provedla sebeanalýzu, přišla na svou největší slabinu: k smrti ji děsilo, že v něčem selže. Dětství strávila v severní části New Yorku poblíž řeky Willis. Ve třinácti se přestěhovala do Bronxu, kde v rekordním čase získala všechny skautské odznaky za zásluhy, které mohla.

Pak nastaly zcela jiné problémy: uhříky, rozbouřené hormony, menstruace, chlapci, rodiče, kteří nic nechápali, úplně tupí bratři, slzy, hysterie, nepadnoucí šaty a hádky o tom, co si oblékne, podivné touhy po věcech, které nemohla mít – byl to příliš dlouhý seznam, aby si byla schopná vše zapamatovat. A útulek pro zatoulaná zvířata. Už jako dítě se držela

hesla, že musí být tvrdá a dokonalá. Měla však v sobě cosi změkčilého. Nejdřív se to projevilo u těch zvířat. S neuvěřitelnou vervou vytvořila v patnácti amatérský zvěřinec pro obzvlášť šťastné tvorečky, kteří jí padli do rukou předtím, než skončili v městském útulku. Lásky ke zvířatům se zřekla v šestnácti a po hlavě se vrhla do světa počítačů.

Teprve po získání titulu MBA se poněkud společensky vyšvihla. Zpočátku se jen neobratně učila, jak najít cestu k lidem. Krátce po škole se provdala a nastoupila do práce v Delphi, prvotřídní technologické společnosti, kde se brzy stala vedoucí divize informačních technologií.

Když její nejlepší kamarádka z dětství Gail měla autonehodu, při které si polámala řadu kostí, málem přišla o oko a stala se z ní nervózní, rozechvělá bytost, Jessie se vzdala většiny svého volna, aby své staré kamarádce pomohla. Přibližně v té době oznámil Jessiin manžel Norman oběma rodinám jejich rozchod.

Gail byla také důvodem, proč Jessie vstoupila do FBI. Gail pracovala v oddělení pro styk s veřejností na pobočce ve Washingtonu, D. C. Přestože Jessie byla jako počítačový odborník více méně spokojená, chtěla zkusit něco kreativnějšího. Gail zase chtěla s Jessií bydlet, a protože manželství s Normanem ztroskotalo, přesvědčila ji, aby vstoupila do FBI. Vysvětlila jí, že by se mohla specializovat na počítačové zločiny – nikoli na práci v terénu – a tak změřit síly s nejchytřejšími podvodníky v této oblasti. Při honu na šiřitele virů, počítačové piráty a další zločince mohla využít svou nezměrnou tvořivost.

Jessii samotnou překvapilo, že se podvolila – nejspíš to byla správná věc ve správnou dobu – a odmítla dvě nabídky na povýšení v Delphi. Mnohé věci byly při tom přechodu bolestné, včetně značného snížení příjmu a nekonečné, byť přínosné tréninky.

Rychle si získala řadu dobrých přátel, mezi nimiž patřil k nejdůležitějším její šéf Frank Bilotti. Znala ho tři roky, než provedl tu odpornou věc.

Přestože jeho původní obětí byla Gail, Jessie se stala očitým svědkem v případu proti Frankovi. Kdyby nic neviděla a neslyšela, k vyšetřování Franka Bilottiho by nikdy nedošlo. Frank ohrozil její pověst i kariéru, která pro ni byla vším, a tím ji donutil mlčet. Ve skutečnosti ji však hlavně zklamal. Pak nastala pracovní válka.

Gail poznamenala, že Jessii Mayfieldové po vypuknutí Bilottiho kauzy nezbude než opustit byrokratický chaos a stáhnout se na venkov do Wintoon County. Do takového prostředí se však Jessie vůbec nehodila. Nebyly tam stánky s párky v rohlíku, židovské lahůdky, sushi-bary ani divadla – vlastně nic kromě sestry Claudie.

Ve chvíli, kdy Frank zjistil, že Jessie má v úmyslu ho potopit, měla koupenou letenku, přítelkyni Gail našla dobrého psychiatra a přítele, pak ji objala na rozloučenou se slovy, že se vrátí za měsíc. Vzhledem k povaze obvinění (které se v rámci FBI okamžitě dostalo dál), i přes Frankovo chabé zapírání a krytí zad, které mu zajistili jeho staří kámoši, by Jessie mohla v případě potřeby bez problémů získat půlroční placenou dovolenou. Prozatím si vzala měsíc. Celou tu dobu se měl Frank dusit ve vlastní šťávě.

Cestou k soutěsce Elk Horn vnímal Kier známý zvuk čerstvě napadlého křupajícího sněhu pod koly nákladního auta. Bezmyšlenkovitá jízda poněkud rozptýlila jeho zlost nad tím, co si Winona musela právě prožít. Neunikly mu tmavé rysy dítěte, přestože to neřekl nahlas. Vypadalo to, jako by jej měla s některým z Tiloků, což však bylo značně nepravděpodobné. Jen velmi málo indiánů si mohlo dovolit podstoupit umělé oplodnění na této klinice. Nejednalo se o pouhé spalničky, o operaci slepého střeva či o normální porod, které hradil stát nebo zdravotní pojišťovna. Že by byli rodiče toho dítěte příslušníci nějaké jiné snědé rasy? uvažoval Kier. Čekal, že spatří bílé dítě; návštěva kliniky mu v mnohém otevřela oči.

Jakmile se stoupání poněkud zmírnilo a silnice se začala narovnávat, došlo mu, že se do rána přes Elk Horn zpátky nedostane. Sněhové závěje budou neprůjezdné, dokud sem nedorazí sněhové pluhy. Tato velmi řídce osídlená oblast nebyla pro odklízení sněhu zrovna prioritní.

Uvíznutí v údolí Mill by vlastně mohlo být příjemnou změnou – chvílí odpočinku od veterinární praxe v Johnson City. Mohl zůstat ve srubu a dokončit stavbu knihovny, kterou měl rozdělanou několik měsíců. Na návštěvu ranče u březí klisny mohl poslat svého asistenta, ale Donahueovi pro něho byli jako rodina.

Jehličnaté stromy s bílými šiškami podél silnice působily velkolepě. Jejich koruny tyčící se do oblak pokrývaly bílé sněhové čepice – indiánské děti jim říkaly „prsty čarodějnice“.

Sněhové vločky rozmetávány větrem hustě poletovaly vzduchem. V údolí čerstvý sníh roztál obvykle velmi brzy. Téměř svislé, lišejníky porostlé žulové skály se zelenými jehličnany podél cesty čněly do výše stovek metrů nad roklinou, jíž protékala řeka. Podle legendy kmene Tiloků právě zde vznikl svět. Pouze malá část pobřeží Kalifornie v hornatých oblastech ještě náležela původním kmenům Hoopaů, Yuroků a Tiloků, většina však dávno patřila americké vládě.

Kier zabočil za roh kolem opuštěné farmy a podíval se ke staré silnici vinoucí se kolem javorů bez listí do starého sadu, kde hodovala vysoká zvěř. Pro člověka byl místem, kde se zdržovali duchové, kteří připomínali dobu, kdy v údolí přebývali drobní farmáři. Žili velmi prostě, bez rádia, měli spoustu dětí, jídla, obnošeného oblečení a ve dveřích sítě proti drobnému hmyzu.

Kier za odbočkou zahlédl v čerstvém sněhu stopy po širokých pneumatikách. Jeho pickup poskakoval po namrzlých vyježděných kolejích. Bylo mu to divné. Takovou stopu mohlo zanechat jen velmi málo vozů – bud plně naložený náklaďák, nebo cisterna, jež do hor zavítala jen občas. Nebo několik těžkých vozů, které se v konvoji blížily k farmě, což se mu zdálo nepravděpodobné.

Kiera napadlo, že si kousek zajede a zjistí, co se děje, ale sníh mezitím zasypal cestu a on se ještě potřeboval podívat na klisnu. Jestli se Claudie nemýlila, klisna měla vrhnout každou chvíli.

Asi osm až deset kilometrů od hřebene hor Kier před sebou spatřil zadní část hranatého vozu. Vypadalo jako volvo Claudie Donahueové a s ohledem na počet aut téhle značky to také s největší pravděpodobností skutečně bylo ono. Připadalo mu zvláštní, že se vrací z města v takovém nečase, zvlášť když měla doma březí klisnu a sama byla těhotná. Udivilo ho i to, že Claudie nezastavila, aby ho pustila před sebe. Jeho pickup mohl sedanu razit cestu.

Nyní však volvo zpomalilo. Venku zuřila sněhová bouře a nebylo vidět na krok. Možná se Claudie obává, aby neminula odbočku, napadlo Kiera. Tohle jí ale nebylo podobné. Znala přece cestu velmi dobře.

Kier několikrát zablikal reflektory, aby jí naznačil, ať zastaví. Nakonec poslechla. Zastavil vedle, stáhl okno a vystrčil hlavu na sníh a vítr. Když však spustila okno i ona, Kier otevřel překvapením pusu dokořán. Nebyla to Claudie Donahueová.

„Co chcete?“

Žena za volantem na něho zvědavě upírala hnědé oči jako oblázky. Hnědé vlasy vyčesané nahoru jí spadaly ve vlnách dolů. Její tmavý svetr zdobila výšivka zlatou nití a v klopě kabátu měla zapíchnutý zlatý špendlík ve tvaru růže. Vypadala jako žena z města. Do údolí Mill nikdy nepřijel nikdo tak upravený, a už vůbec ne ve vánici.

Na chvíli mu uvízla slova v krku – ani ne tak kvůli její přitažlivosti, jako spíš překvapením, že se setkal s bytostí, která se do světa prachu, stromů, ledem pokrytých hor, chlévů, hnoje a pilin vůbec nehodila.

„Jedete k Donahueovým?“

„Proč to chcete vědět?“

„Možná bych vám mohl pomoct.“

„Nemyslím, že potřebuju nějakou pomoc.“

„Víte, jsem místní veterinář a právě k nim jedu.“

„Ach tak, těší mě.“ Její tvář poněkud změkla. „V tom případě se tam asi potkáme. Jsem na návštěvě u sestry, abych jí pomohla, než se dá trochu dohromady.“

Zaváhal. Zauvažoval, jestli ta žena ví, že by měl jet první, aby vyjel ve sněhu koleje. Křičet ve vánici se mu zdálo trochu nešikovné – zvlášť když se jeden druhému ani nepředstavili.

Pneumatiky opatřené sněhovými řetězy se zabořily do sněhu a volvo vyrazilo kupředu. Možná si bude připadat bezpečněji, když pojedu za ní, pomyslel si Kier.

Pak se teprve dovtípil.

Předtím nejspíš nepřemýšlel. Byla to Claudiina sestra Jessie. Z fotografií přece moc dobře věděl, že Jessie je krásná bruneta.

„Ženská z New York City a projíždí se po venkově v téhle bílé mlze,“ říkal si a kroutil přitom hlavou.

Slyšel o Jessii jen to, co mu před pár lety Claudie vyprávěla – tehdy Jessie začala pracovat pro FBI jako odbornice na počítačové zločiny.

Claudie na ni byla moc pyšná. Jessie podle sestry patřila k těm tvrdým ženám, které s úsměvem nakopou muže do koulí.

Stěrače marně sváděly boj se sněhovou nadílkou a volvo mu brzy zmizelo z očí. Pak se náhle opět vynořilo z bouře, když sjelo z cesty. Kier je dojel a ve zlomku vteřiny se rozhodl, že vůz předjede. Mohl tak jet první.

K jeho překvapení však volvo poskočilo kupředu a opět vyrazilo na silnici. Na to, aby se vyhnul srážce, však bylo příliš pozdě. Při nárazu levého zadního blatníku volva o velikánskou pneumatiku pickupu ho nepříjemně píchlo v žaludku.

Za pár vteřin Jessie bušila pěstí do okénka spolujezdce. Otevřel dveře a ona naskočila dovnitř.

„Nikdy v životě jsem neměla nehodu," vysoukala ze sebe sevřeným hlasem. Měla rudé tváře a vlasy poseté sněhovými vločkami. „A teď tohle."

„Jsem Kier Wintripp. Jak jsem řekl, jsem zrovna na cestě ke Claudii. Rád vás poznávám a omlouvám se za ten blatník."

„Jessie Mayfieldová." Potřásla mu formálně rukou.

„Posloužil bych vám víc, kdybych jel jako první," pokračoval Kier. „Dodávka udusá sníh a navíc znám cestu."

„Já ji znám taky," podotkla a odmlčela se. „Podívejte, předjížděl jste bez varování," poznamenala ostřeji. „Vím, že jsem podrážděná." Nastala další pauza.

Kier usoudil, že ať už myslí na cokoli, alespoň to odvede její pozornost od zlosti.

„Nejspíš to bude tím, že jsem vážně naštvaná," řekla napůl v žertu a Kier postřehl, že za jiných okolností se jistě dovede krásně usmívat.

„Nebudte, to já jsem vám naboural auto. Máte právo ječet."

„Počkat, počkat," zavrtěla hlavou. „Já neječím."

Věděl, že by měl přestat, ale nemohl odolat. „Claudie to jistě pochopí. Oslepila vás vánice. Nečekaně jste vyrazila kupředu zrovna v okamžiku, kdy jsem se vás snažil předjet, abych vám vyjel koleje."

„Snažila jsem se dostat na cestu a vy jste mi zapomněl říct, že byste chtěl jet napřed, když jste mě zastavil."

„O nic nejde," řekl Kier. „Jen nejste zvyklá jezdit po horských silnicích, natož ve vánici."

„Jsem z New Yorku, sněží tam každou zimu."

Poněkud zaraženě a pobaveně zároveň na ni zůstal civět.

Ona zírala na něho. „Moje sestra vám říká James Herriot z wintoonského okrsku. Prý umíte zkrotit pouhým pohledem divokého psa. A dokonce i zlou ženu. Kde pramení ta schopnost uklidňovat druhé?"

„Prostě se na ně nedívám. Psy neprovokuju."

Otevřela dveře a vystoupila z auta na sníh.

„Zkoušíte to i na lidech?"

„Léčím skoro všechno. Kdybyste měla problém, mohla byste si u mě domluvit návštěvu." Přibouchla za sebou dveře.

„Na Dawn zaútočila puma. Krvácí a nechce k sobě nikoho pustit. Je strachy bez sebe a přitom se začíná otvírat. Každou chvíli vrhne."

Ten den nemohlo zkrátka nic proběhnout hladce. Na ranči Donahueových už je navzdory běsnící vánici Claudie netrpělivě očekávala před domem.

Podívala se z Jessie na Kiera, ale zdálo se, že ji blatník jejího volva nijak netrápí. Dokonce i v tak vyhrocené situaci měla v očích stejný blažený pohled jako jejich matka. Teď se jí však zalily slzami.

„Kde je?" zeptal se Kier.

„Zavřeli jsme ji do stodoly u lesa, kde ji nikdo nebude rušit. Od té doby, co zakázali střílení pum, sem ty potvory pořád chodí. Od velkých zvířat se ale obvykle drží dál." Claudie rozrušením zadržela dech. „Určitě utekla někam na pastvinu."

„Skočím si pro pár věcí," řekl Kier a vzal si z dodávky velkou nylonovou kabelu. Za pár sekund už byli ve staré stodole s Jessií v patách. Prošli kolem osmi boxů s výběhy a vyšli ven. V nejvzdálenějším rohu výběhu byl plot roztržen a kolem udusaná hlína.

„Za normálních okolností bych ji sledovala na jiném koni a přivázala, ale má co nevidět vrhnout mládě," prohodila Claudie. „Nevím, co mám dělat."

Kier zamířil rychlým krokem k místu, kde klisnu napadla divoká kočka. Snažil se ze stop zápasu vyčíst, co se vlastně stalo.

„Březí a pomalá,“ řekl Kier, „pumě připadala jako raněná…, byla pro ni snadnou kořistí.“ Kier zavrtěl hlavou. „V takovém stavu neuteče daleko. Vy dvě můžete jet dodávkou.“ Podíval se na Jessii. „Předpokládám, že neumíte jezdit na koni.“

„Je to na mně tak vidět?“

Kierovi trvalo pár minut, než osedlal ve stodole koně. Pak vzal ještě jednoho a uvázal mu na ohlávku olověný drát.

„Proč bereš i Šamana?“ zeptala se Claudie, když viděla přivázaného koně.

„Uvidíš.“

Jessii ten muž přitahoval i odpuzoval. Ulevilo se jí, že ve svém stavu mysli dokázala na muži vůbec najít něco přitažlivého. Její vnímání nejspíš ovlivnily historky o jeho léčitelství, které se o něm doslechla. Navíc byl hezký a mužnější než kožené pouzdro na tabák! Když seděla v jeho dodávce a pořádně si ho prohlížela – všímala si odstínu a čistoty jeho džínů, tmavě hnědých důkladně naolejovaných vysokých bot, štíhlé postavy –, nad páskem mu nepřečníval ani kousek tuku a ani na khaki košili neměl jediný záhyb.

Když teď ve svém teplém kabátě a klobouku naraženém do čela uháněl na koni proti větru, vypadal jako postava ze starého divokého Západu. Po několika stovkách metrů dorazily Jessie s Claudií vozem k ostnatému drátu ohrady. Vystoupily a došly k místu, kde Kier klečel u stop ve sněhu. Sněhové vločky začaly tančit a kroužit vzduchem. Závěje stále narůstaly.

„Pochybuji, že přešla přes tenhle plot. Nejspíš ji ta kočka zahnala k vzdálenému konci ohrady,“ řekla Claudie.

„Jo.“ Kier šel po stopách podél ohrady. „Hergot!“ Znovu si klekl u zabláceného místa, kde se sníh mísil s hlínou. Za otisky kopyt se rýsovaly stopy pumy a na sněhu chladla krev. „Ještě ji stále sleduje.“

Kier otevřel přihrádku v dodávce, vytáhl z ní velký vak z pytloviny a podal jej Jessii. Chytil se sedla, jediným plynulým pohybem se vyšvihl na koně a chňapl po své lékařské brašně.

„Pojedte za mnou,“ řekl a vyrazil tryskem kupředu.

Jessie a Claudie nemusely jet daleko. Za dalším stromořadím Jessie v dálce zahlédla Kiera, jak stojí vedle koně a pozoruje stříbrošedou klisnu u

ohrady. Duby lemovaná pastvina vytvořila přirozené terénní zúžení. Pasoucí se dobytek se po rozruchu rozprchl a pak se shromáždil ve vzdáleném rohu, snad i vycítil krev či velkou kočku.

Kier nechal brašnu u osamoceného dubu, pak se přitiskl k boku koně. Kier se chtěl zřejmě přiblížit ke klisně a přivézt k ní druhého koně. Zraněná klisna však pohodila hlavou a šla pryč.

Kier se zastavil.

Když se blížily k tomu místu, Jessie uviděla krev a pěnu u huby vyděšené klisny. Otvírala nozdry, divoce odfukovala a vydávala pisklavé zvuky.

Jessie dokonce zahlédla část těla hříběte, mezi jehož předními nožkama se objevila tmavá skvrna.

Kier mávl na Jessii, aby zastavila.

Ted Jessie spatřila i krev na boku i hroznou ránu na nozdrách klisny. Mezi menšími tržnými ranami na břiše měla hlubokou krvavou rýhu. Jessie vyjekla. Z hlubších ran na břiše vyhřezávala nazelenalá střeva. Z nesčetných poranění jí rychle kapala krev.

U dubu ženy vyskočily z dodávky a sledovaly opatrný tanec před očima. Pokaždé, když se Kierův kůň přiblížil ke klisně, zraněné zvíře se pohnulo k ohradě.

„Vypadá to špatně," řekla Jessie.

„Je to ještě horší," opáčila Claudie. „Je vidět, že jí ta kočka poškrábala nozdry, zakousla se jí do krku a rozdrápala jí bok. Myslím, že ztratila spoustu krve."

Jessie si náhle uvědomila, proč Kier visel po boku koně. Díky tomu ho klisna téměř neviděla. Navedl oba hřebce k ohradě dobrých deset metrů od klisny. Uklidnil koně, poněkud rozrušené pachem krve.

Klisna přesto uhýbala na stranu.

Kier opět pobídl koně k pohybu, ale udržoval od ní odstup dobré tři metry. Dawn opět pohodila hlavou, ale tentokrát nervózně postoupila o pár kroků kupředu. Kier se nehýbal a zůstal přitisknutý ke koňskému boku. Klisna se k nim opět přiblížila, ale pak se zastavila. Zdálo se, že blíž už nepřijde.

Kier slezl z koně a nechal ho odejít opodál, aby ho klisna viděla. Stál přímo před ní a upřel na ni veškerou pozornost. Zvedl paži, ukázal na ni a začal cosi hlasitě odříkávat v tiločtině.

Klisna zahrabala kopyty a odfrkla. Nejprve couvla, ale asi po minutě se obrátila na bok, zastříhala ušima a pak zaskučela bolestí. Přišla další kontrakce. Ve chvíli, kdy klisna zastříhala ušima, promluvil tišeji a otočil se bokem, jako by zpíval k horizontu – jako by si jí nevšímal.

Jelikož se oba koně s Kierem uklidnili, klisna zaržála, zakoulela očima a učinila krok vpřed. Teď byla snad šest metrů od něho. Sekundy ubíhaly. Zahrabala kopyty a zachvěla se, jako by se měla skácet k zemi. S dalšími kontrakcemi se ozývaly další steny a vzdechy.

Kier opět spustil hlasitěji, otočil se k ní a upřel na ni pohled. Klisna pohodila hlavou a ucouvla. Kier však vykročil k ní, zaklesl do sebe ruce a ukázal na ni prstem. Znovu vyděšeně ucouvla a těžce oddechovala. Nakonec našpicovala uši a otočila se bokem k němu. Kier se také otočil, polohlasem cosi zpíval a dělal, že si jí nevšímá.

Jessii připadalo, jako by byl Kier v jakémsi transu, jako by ho snad ani nezajímala naléhavost situace. Pak si všimla jeho nohou, které se jako minutová ručička na hodinách téměř neznatelně posouvaly k ní. Oba koně po jeho bocích se přirozeně posunovali za ním. Už stáli téměř u klisny, když učinila dva kroky k nim. Kier stáhl ze sedla laso.

„Bože, tohle by měli dávat v televizi," šeptla Jessie. „Co to říká?"

Claudie zavrtěla hlavou. „Nějaké podivné tilocké zaříkadlo. Když ale funguje…"

Kier přistoupil ke klisně a pohladil ji mezi očima. Mluvil tišeji, ale přitom se přibližoval ze strany k jejímu krku a přehodil jí přes hlavu laso. Zdálo se, že se klisna naprosto uklidnila, jako by pochopila, že nemá smysl ani uvažovat o útěku. Kier ji jemně stáhl na sníh, aby se položila na bok. Za okamžik klečel na zemi a kynul ženám, aby přistoupily blíž. Claudie přinesla jeho lékařský kufřík, zatímco se Jessie držela vpovzdálí. Instinktivně vycítila, že by nebylo moudré se ke zraněné klisně přibližovat.

S každou kontrakcí se z hrdla Dawn vydral zvířecí ryk. Lesknoucí se hříbě už bylo ze třetiny venku a házelo nožkama, aby napomohlo vlastnímu zrození.

Pomocí velikých kovových hemostatů, které Jessii připomínaly špičaté kleštičky do nosu, Kier začal zatahovat hluboké a ošklivé rány na klisnině krku. Zaškrtil velké cévy a celou dobu přitom na klisnu mluvil. Totéž provedl s trhlinou na břiše. Nakonec se přesunul k hříběti a pomohl mu vyklouznout porodními cestami ven.

Jessie pozorovala jeho tvář při práci, jeho klid a soustředěnost, s jakou neustále pohyboval rukama, dotýkal se klisny a hladil ji, zatímco jí pomáhal přivést hříbě na svět.

Nakonec se podíval na obě ženy a přikývl. Claudie si oddechla.

„Musím se vrátit k dětem," řekla. Pak poklepala Jessii po rameni.

„Měla by sis dávat větší pozor a nepřipouštět k ní toho hřebce na jaře. Tohle není nejvhodnější doba pro vrh hříběte."

Na zpáteční cestu do stodoly Kier vystlal zadní část pickupu slámou a položil na ni hříbě. Věděl, že klisna, které zastavil krvácení, půjde pomalu za ním. Ostatní dva koně se nyní s ohlávkami a se sedly instinktivně vrátí do svých stájí a boxů.

„Ten hřebec je jako většina chlapů," podotkla Claudie. „Nemyslí na nic jiného…"

„Já žádné takové chlapy neznám," řekl Kier.

Seděl vedle Jessie s nohama od sebe. Uvědomil si, že se dotýká jejích stehen. Vycítil, že ji tím dotykem znervóznil. Claudie se rozvalila na sedadle spolujezdce a sestřinu situaci nevnímala. I když možná ano. Přejeli přes Wispit Creek po malém můstku. Kier vdechl příjemnou vůni Jessiiných vlasů a tajně pokukoval, jak si je odhrnuje z očí. Když pomohl Claudii vystoupit z vozu, nabídl pomocnou ruku i Jessii.

„Snažíte se přijít na to, jestli jsem lidská bytost, nebo jenom policajtka?"

„Ne, mám pocit, že to byste si měla vyřešit sama." Pak odešel dozadu, aby vytáhl hříbě. Nohy se mu rozjížděly na všechny strany, když ho Kier nesl do senem vystlané stáje ve stodole.

„Co jste tím myslel?" zeptala se a vkročila za ním do stáje. „Máte snad něco proti federálům, nebo jen proti ženám?"

„Jak dlouho vás už tohle trápí?"

„Mě nic netrápí."

„Nemýlím se, když si myslím, že manipulace s lidmi, střílení a podobné věci k vám prostě patří?“

Zůstala stát s otevřenou pusou. „To je jen sotva…“

„Dobrá, pak to asi není problém.“

Vycítil, že jí záleží na tom, co si o ní myslí. Ani netušil proč. Možná to byl důvod, proč tolik mluvil. Zatímco ženy stály u vrat stáje a vyhlížely do vánice, přišla klisna. Jessie s Claudií mu posvítily a Kier se pustil do únavného obvazování ran.

O hodinu později se s bolavými zády připojil k Jessii a Claudii. Sníh již byl znepokojivě hluboký.

Kier sáhl po svém lékařském kufříku a otočil se doleva přes rameno a v odlehlé části stodoly uviděl za plastovými nádržemi vykukující hlavu. Podíval se do tmavých očí ochočené Donahueovic lamy. Říkali jí Želví krk. Jako vždy v duchu litoval, že nedokázal zachránit její matku. Mládě váhavě přišlo až ke Kierovi.

Ve srovnání s problémy, které ten den přinesl, bylo mládě vítanou změnou. Stáhl si gumové rukavice a pohladil ji po huňatém kožichu na zádech, lama k němu na oplátku natáhla čumák a zabořila ho do jeho dlaně. Protože věděl, že mládě krmili z láhve, zazpíval jí tilockou píseň a nechal ji cucat svůj prst. Jazyk Žirafího krku mu připomínal housenku.

Jessie k nim přišla a začala lamu také hladit. Kier koutkem oka zaznamenal její nervózní úsměv. Počkám, až promluví, umínil si.

Zřejmě ji napadlo totéž, protože si lama užívala jejich plné pozornosti a tichého zpěvu.

Odkašlala si, ale on lhostejně a mlčky šimral lamu mezi očima.

„Asi jsme dnes nezačali nejlíp,“ řekla nakonec.

„A pročpak?“

„Myslím ten blatník. A taky myslím, že o agentech FBI nemáte nejlepší mínění.“

„A co si o nich myslíte vy?“ zeptal se.

„Je to stejné, jako byste se ptal na pošťáky: někteří jsou dobří, jiní horší.“ Podívala se na něho se zjevným zájmem nalézt známku pochopení nebo souhlasu. On však jen hleděl lamě do průzračných očí. „Tak například: co si myslíte o indiánech?“ zeptala se.

„Asi totéž. Někteří jsou dobří, jiní horší.“

„Takže bychom to mohli smazat a začít znovu?“

„A vy budete tentokrát pošťák, nebo indián?“

Nadechla se, jako by chtěla promluvit, ale pak rozpačitě mlčela.

Usmál se na ni. „Trochu si z vás utahuju.“

„Ach tak,“ řekla rozpačitě. „To se vám rozhodně povedlo.“

„Poslyšte, rád vás poznávám,“ prohodil a podal jí ruku. „Abych byl upřímný, půvabné ženy, jako jste vy, mě znervózňují.“

Jessie mu ochotně potřásla pravicí. „Zdržíte se u nás na chvíli? Když je ta vánice a neprůjezdná cesta? S Claudií bychom uvítaly něčí společnost. Zůstanu u sestry na návštěvě na Díkuvzdání, abych jí trochu pomohla. Ten pásový opar je podivná nemoc. Tak zůstanete?“

„Vlastně… já… asi bych měl radši jít. Mám tady srub, kde potřebuju uskutečnit jeden stavební projekt.“ Překvapilo ho a zároveň rozčilovalo, jak si vedle ní připadá nervózní. Cítil se zároveň dobře i špatně. „Už bych měl vyrazit.“

„Tak jo,“ řekla jen. Teprve v tom okamžiku si však uvědomil, že něco není v pořádku. Možná to zapříčinil způsob, jakým to Jessie řekla, pokrčení ramen nebo tón, kterým ho žádala, aby zůstal. Možná se jen podvědomí stalo vědomím. Měl pocit, jako by právě nakopl bezmocného tvora.

Claudie se vrátila, aby zkontrolovala klisnu. A sestru.

„Nazdar, jak se máš?“ zeptala se Jessie Claudie a chytila ji pod paží.

Jessie vypadá jako silná, sebevědomá a vyrovnaná žena. Možná se mi to jen zdálo, přemítal Kier. Nikdy v životě neprožil v jediném dni tolik katastrof.

Zase bude líp, jako vždycky. Možná všechno není zas tak špatné. Hříbě přežije a klisna se uzdraví. Pochyboval, že by Winona znovu dělala náhradní matku. Mohl ji zaměstnat na své veterinární klinice.

Kier se chystal s oběma ženami rozloučit a stále přemýšlel o Jessii, když se to stalo.

Začalo to jako sotva slyšitelný šum, který se rychle změnil ve skřípavý hřmot. Jako by vzduch najednou zhoustl; dokonce i sněhová bouře se utišila. Nad jejich hlavami problesklo neuvěřitelně jasné světlo.

Stodola se otřásla a vzduch se zachvěl sérií tlumených výbuchů. Vnímal jejich ozvěny, obezřetně se kolem sebe rozhlížel a žasl nad intenzitou

světla. Vítr k nim zavál zápach petroleje, štiplavého kouře a čehosi neznámého.

Pak se nad rančem Donahueových opět rozhostilo mrazivé ticho. Lama zmizela za stohem sena.

„Pane na nebi, co to…," začala Claudie.

Kierovi se mírně rozbušilo srdce, ale zůstal klidný. Věděl, že exploze, záblesky, řev i pachy měl na svědomí člověk. To, co právě zažili, nemohl způsobit žádný přírodní jev.

„Znělo to jako zřícení letadla," podotkla Jessie.

„Jako tryskové motory pracující na plný pohon," souhlasil Kier. „Tedy před nárazem."

„Kristepane," vydechla Claudie.

Kier zamžoural do vánice, která neustávala.

„Jdu tam," řekl oběma ženám.

„Já taky," vyhrkla Jessie stejně rychle.

Kier věděl, že by bylo jen ztrátou času něco namítat. „Jak je libo," prohodil a vyběhl do sněhové bouře.

2

Člověk, který v noci ignoruje medvěda, se stane jeho snídaní.
Tilocké přísloví

Stopující medvěd seděl na Železné hoře pod rozložitými větvemi obrovské jedle douglasky. Strom měl dvě strany: jednu návětrnou (tu nehostinnější) a závětrnou. Na druhé vytvořil jakousi zástěnu zaoblený balvan. Mezi skálou a stromem vytvořila hora úkryt pohodlný jako matčino ňadro pro dítě. Navzdory bouři nezabloudila na pokrývku starého indiána téměř žádná sněhová vločka.

Na Železnou horu vystoupil v posledních čtyřiadvaceti hodinách houf mužů. Měli zbraně a postupovali dál s mapami a vysílačkami, svým těžkým krokem pustošili les a vyprazdňovali se jako nemocní psi. Neustále mluvili a stěžovali si na každou větev, která je poškrábala na zadku. Jen jeden z nich dovedl naslouchat lesu, avšak tohoto muže sem hnalo cosi nepřirozeného. Ostatní byli jen bezstarostnými náhodnými návštěvníky.

Stopující medvěd zavřel oči, přetáhl si přikrývku přes hlavu a usnul. Blížící se zloba v jeho snech splynula v ohromných plamenech.

Oči mu otevřela rána v dálce. Nabírala na síle a ozývala se celou krajinou. Zaslechl, že do lesa cosi spadlo, a zacpal si uši. Skončilo to stejně rychle, jako to začalo.

Stopující medvěd se zvedl a zůstal nehybně stát. Cítil v plicích chladný vzduch a pot mu v mrazivém větru promáčel košili. Svědky náhlého narušení ticha v údolí hor se staly jen mlčenlivě strmé žulovité stěny.

Nad Stopujícím medvědem roztáhl křídla orlovec říční, proletěl sněhovým příkrovem a zmizel v korunách jehličnatých stromů. Starý muž se v náhle nastalém tichu zachvěl, když mu začal běhat mráz po zádech.

V té chvíli pochopil. Cosi ho vábilo do nebezpečí, kterému nerozuměl, do míst, jež odjakživa patřila Tilokům.

Jessie se přidržovala zadní části Kierova kabátu a udržovala s ním tak fyzický kontakt, protože to byl nejjednodušší způsob, jak se neztratit. Nekonečné tréninky FBI ji naučily přejít za pár sekund z klidového stavu do adrenalinového, aniž by ztratila orientaci, která obyčejně doprovázela šok z extrémní situace. Běsnící vánice a hledání bůhvíčeho se tak jistě daly nazvat. Čekala, že spatří trosky tryskového letadla, možná několik výbuchů a pravděpodobně umírající lidi.

Jessie si uvědomila, že není vhodná doba ani místo na ošetřování raněných. Kierovy veterinární pomůcky lidem, kteří potřebovali plazmu a krev, jistě nemohly nijak pomoct. Zraněné čekaly ukrutné bolesti. Nemělo smysl se s tím mužem hašteřit, aby se jejich spolupráce nestala noční můrou.

Teprve když se Kier otočil a chytil ji za ruku, si uvědomila, že ji musí táhnout. Snažila se soustředit na to, aby mu stačila, což bylo ve sněhu téměř nemožné, protože Kier Wintripp byl v úžasné formě.

Utíkala s hlavou skloněnou a v běhu zahlédla sněhem zaváté větve, které se prohýbaly až k zemi, pravděpodobně to byly jedle mezi poli a silnicí do Elk Horn. Celá oblast kolem sestřina domu jí připadala jako jeden velký zmatek. Ač nerada, musela Kierovi přiznat téměř nadlidskou schopnost najít cestu – a poznat lidi, alespoň podle Claudiiných řečí. Jessie předpokládala, že Kier má v hlavě dokonalou mapu celé horské oblasti.

Hradba dalších stromů a hustého podrostu zpomalila jejich postup. Proklouzli křovím a v houstnoucí bílé mlze je větve pleskaly do tváří. Kier se zastavil. Pak mírně změnil směr – zamířil dál od silnice. Když se po stehna zabořeni ve sněhových závějích vyšplhali na strmou vyvýšeninu, zahlédli obrovskou díru v jehličnatém houští. Zřejmě tudy propadlo letadlo.

Místo běhu nyní klusali a Jessii se mohly roztrhnout plíce. Křoví se jí zachytávalo o džíny i sako. Ostnaté a trnité větve ji škrábaly na nohou a holeních.

Kier se prudce zastavil. „Koukněte se skrz to křoví," řekl a naznačil hlavou směr. „Je velké, ale 747 to není."

Dírou v porostu viděla jasně. Letadlo za sebou zanechalo cestu z polámaných stromů. Pár jehličnatých stromů – Jessie usoudila, že šlo o nějaký druh jedle o průměru kmene asi třicet centimetrů – zůstalo roztroušeno ve vzduchu asi dva metry nad zemí. Přejít přes spadlé stromy se zdálo nemožné, ale Kier je přelézal, podlézal, prošlapával a protahoval cestu a přenášel Jessii přes nejtěžší místa.

Na pahýlu jehličnatého stromu stála stříbrná veverka s očima jako perličky. Letadlo jí zřejmě zničilo střechu nad hlavou, takže teď zůstala vystavená nebezpečí a chladu – tvářila se, jako by chtěla říct: „Do háje."

Pokračovali po dalších polámaných stromech, dubech, na nichž zůstalo trochu listí. Na zemi ležely mezi úlomky dřeva velké kusy hliníkových plechů. Všechno pokrýval sněhový poprašek. Neviděla letadlo do chvíle, kdy do něj téměř narazila. Stoupal z něj dým a pára. Pár desítek centimetrů od něj leželo stále doutnající křídlo připomínající cáry prasklého balonu. Sledovali stopu posekaného listí, až spatřili vrak hlavní části letadla. Jessie zamžourala v oslepující vánici, ale na bílém pozadí viděla jen rozmazané stíny.

Zřejmě se jednalo o soukromé letadlo, jaká používají magnáti průmyslových podniků či hollywoodské hvězdy. Byl to malý dopravní letoun, snad o trochu kratší než 737. Ležel ve změti dřevěných úlomků a hlíny, jeho kokpit částečně zakrýval na návětrné straně sníh, v ocasu letounu zela díra. Trup se zdál téměř nepoškozen.

Jessie překročila botu s nohou a holenní kostí – nic víc k ní nepatřilo. Poděkovala Kierovi, který ji přidržel, aby neuklouzla po zasněžených skalách a sutinách. Když se přiblížili, nalezli tělo, které zřejmě patřilo k utržené noze vyčnívající z trosek. Byl to asi třicetiletý běloch, který podlehl četným a smrtelným zraněním.

Jessie mu smetla z tváře sníh… a zhluboka se nadechla ledového vzduchu. Muž měl v čele kulku. Sníh byl potřísněn krví. Kdosi ho zastřelil dřív, než se letadlo zřítilo.

Muž měl přes rameno prázdné červenohnědé pouzdro na pistoli, podivně přivázané kolem hrudi. Přemýšlej. Vytáhni pistoli. Opět zvítězily zkušenosti. Jessie si sáhla pod sako, aby vytáhla svou poloautomatickou

pistoli ráže 9 mm, kterou nosila v černém pouzdře přes rameno. Nyní se standardně používaly pistole ráže 10 mm, ale jejich zpětný ráz byl na Jessiino štíhlé tělo příliš silný a koneckonců trávila většinu času v kanceláři. Nebylo tedy nutné, aby u sebe nosila kanón. Nikdy předtím však pistoli kromě tréninku nevytáhla.

Zhluboka se nadechni. Rozhlédni se. Rozhlédni se, zaslechla křik Dunfeeho, jímž by mohl bourat zdi a na který nikdy nezapomene. Jako by teď zvláštní agent Mike Dunfee stál za ní. S roztřesenýma nohama a divoce tlukoucím srdcem zaujala postoj, který ji naučil. Zamířila pistolí před sebe a pak se otočila o 360 stupňů. Kolem sebe však viděla jen zkázu.

Mám vlézt do letadla? Protože ji Kier stáhl dolů za ohyb u zadního vchodu do letadla, usoudila, že je třeba dávat pozor. Podívala se mu do očí a spatřila v nich klid.

„Dejte mi tu pistoli, půjdu dovnitř první," řekl a kývl hlavou k troskám, které dříve bývaly letadlem.

„Tohle je moje práce."

„Dobrá." Zhluboka se nadechl a zjevně se snažil přijít na to, co říct. „Poslyšte, já vím, že jste agentka FBI, ale specializujete se na počítače, ne?"

„To ano, vy zas léčíte nemocná zvířata."

Zahleděl se stranou se sevřenými čelistmi. „Jasně. Doufám, že tam neumřete."

„Jestli ano, pak zemřu při výkonu povolání."

Bez dalšího slova pak očima přeletěl krajinu, aby zjistil, co se dá. Kývl na ni a oba vlezli do trupu letadla dírou v jeho zadní části.

„Tohle je moje povinnost, Kiere," podotkla ve snaze ho zastavit.

Potřebovala si dodat odvahy, když už se dostala tak daleko. Pracovala přece s počítači proto, že v tom byla dobrá, nikoli proto, že by měla strach pracovat v terénu.

Rychle prohlédla hlavní kabinu letadla. V tmavém interiéru spatřila na levé straně hromadu těl a trosek. Nezaregistrovala žádný pohyb. Všechno bylo potřísněno krví a všude ležely rozházené papíry. Napravo našla velké plastové pytle, jejichž většina se rozevřela a zamrzla. Některé byly nacpané dokumenty; v jiných uviděla laboratorní nádobky. Tisíce malých plas-

tových lahviček se povalovaly okolo. Kier stál za ní jako stín v tak těsné blízkosti, že za sebou cítila jeho dech.

„Slyšíte mě někdo?“ zvolala.

„Vidím jen mrtvé,“ podotkl Kier.

Jessie rychle ohledala snadno přístupná těla – a u většiny z nich zaznamenala kromě zranění způsobených zřícením letadla také průstřely. Všichni byli mrtví.

Zatímco Kier zkoumal listiny poházené kolem otvoru do letadla, Jessie se vrátila k tělu venku. Přikrčila se k němu a zalitovala, že s sebou nemá gumové rukavice. Rány po průstřelech znala z obrázků i z těl v márnici. Tohle však bylo jiné. Cítila ten odporný zápach otevřených útrob, z něhož se jí zvedal žaludek. Tady si také musela pospíšit. Uvnitř ležela další těla. Kdo je zastřelil a proč? Měl je na svědomí nájemný vrah, nebo osobní strážce? Cizí agent? Člen mafie?

Ohledala tělo raněného. Jeho značkovou roztrženou košilí a oblekem prosakovala krev. Muž měl pod oblekem mokrou hrud a tržnými ranami v břiše mu vylézala střeva – modrozelená, mléčná, jako pokroucený salám.

„Tohle jsou zápisy z laboratoře,“ zvolal Kier z vnitřku letadla. Otevřel jeden z tlustých pořadačů se třemi kroužky.

Jessie v saku ani v kapsách kalhot nenašla nic, dokonce ani chuchvalce vláken; jako by ten oblek právě stáhli z ramínka v obchodě. Nenarazila na žádnou legitimaci. Ke strážcům zákona tedy nepatřil. Když se vrátila k zadní části trupu, Kier ani nezvedl oči od papírů.

Na levé straně v letadle byla sedadla pro víc než dvacet lidí. V pološeru spočítala těla, z nichž některá visela bezvládně na bezpečnostních pásech, jiná se vmáčkla mezi sklopená sedadla. Bylo jich devět. Všimla si, že Kier stále studuje dokumenty.

„Neměli bychom se těch věcí dotýkat,“ řekla nepřesvědčivě, protože si uvědomovala, že letadlo mohlo shořet a zůstat pouhou záhadou.

Znovu ji přepadl pocit, že na něco zapomněla. Ohlédla se zpátky směrem, odkud přišla. Tamhle je to. Částečně sněhem zaváté stopy kolem letadla vedly ke křoví. Předtím si jich nevšimla. Někdo musel přežít nebo najít trosky letadla před ní a Kierem.

„Jsou tady stopy,“ zavolala na Kiera.

„Viděl jsem je, ale nedají se přečíst," odpověděl a sotva zvedl oči od černého pořadače.

„Co ještě jste mi neřekl?"

„Myslím, že si ta osoba nepřeje být nalezena." Pokrčil rameny. „Je dávno pryč, nejspíš někde na silnici."

„Nemůžu uvěřit, že by někdo mohl přežít," poznamenala. „Co je v tom pořadači?"

„Tím si ještě nejsem jistý."

„Mluvíte tak příšerně klidně."

„Ten mírumilovný výraz je dědičný."

Měl ten nejsušší černý humor. Pozorovala, jak je do těch stránek zabraný.

Pach paliva ji zaštípal v nose. Měli by si raději pospíšit. S napřaženou zbraní vstoupila do kabiny pro pasažéry. Kůže a růžový koberec jí napověděly, že dekoratér letadla postrádal vkus. Od stropu visely kyslíkové masky. Trup letadla byl sice v některých místech prasklý, ale kromě veliké díry uprostřed neviděla nikde žádný zlom. Obnažené kabely jako žíly kůže zbavené mrtvoly visely po celé délce trupu. Dokonce i strop byl potřísněn krví.

Pak to děsivé ticho – nabité napětím, jako by někdo čekal a pozoroval je. Svůj nepříjemný pocit pokládala za varování, a proto se jeho nelogičnosti nebránila.

Čtyři další těla sedící proti sobě objevila ve střední části. Bezpečnostní pásy byly téměř vytrženy z úchytů. Nedaleko prvního těla Jessie spatřila na podlaze zbraň. Muž měl v zádech střelné rány.

Potlačila nutkání vyzvracet se a prohledala mu kapsy. Ani u něho nenašla žádnou legitimaci. Na druhé straně uličky leželo v křesle další tělo jako loutka bez provázků. Bylo tak vměstnáno mezi sedadly, že by musel přijít celý tým patologů, aby je vyprostil a stanovil příčinu smrti. Na očích zůstaly jen lidské paže v rukávech z velbloudí kůže a nohy.

V další řadě před nimi nalevo ležela další dvě těla. Jedno mělo zaklo-něnou hlavu a jazyk sevřený mezi zuby. Dotyčný držel v ruce pistoli Glock ráže deset milimetrů s tlumičem. Přičichla ke zbrani a zachytila zápach zbraně, z níž vyšel výstřel.

O něco dál vepředu seděl hrůzný chumel pěti lidí – dvou žen a tří mužů, kteří zřejmě nebyli ozbrojeni. Všichni měli u sebe obvyklé občanské i řidičské průkazy. Byli oblečeni v dlouhých kalhotách a košilích. Jedna z žen měla na sobě kostýmek, druhá kalhotový kostým. Jejich oděvy měly jednoduchý americký střih, typický pro obchodníky – žádný italský značkový oblek, jaký měl na sobě muž s pistolí.

Kier stále klečel opodál nad pořadači. O letadlo ani těla nejevil žádný zájem.

„Našel jste něco, o čem bych měla vědět?“ křikla.

„Povím vám to později.“

Pokračovala tedy do středu letadla. Za změtí dalších sedadel a trosek spatřila částečně rozbité dveře, proděravělé jakýmsi velkým předmětem – možná lidskou hlavou. Nepravidelný otvor v nich byl velký jako basketbalový míč. Za těmito dveřmi se nacházela kabina posádky.

Zaslechla jakési bzučení a automaticky sklonila hlavu mezi sedadla a těla tak, aby se nemusela dívat do prázdných očí v groteskně pokroucených hlavách. Nyní kromě bzučení zaslechla i slabé pukání. No jistě – elektrické vedení zkratuje. Sevřel se jí žaludek, když nasála do nosu těžký zápach spáleného plastu. Neviděla žádný plamen – tedy zatím.

„Kiere!“ zařvala. „Kiere,“ křikla ještě hlasitěji. „Padáme odsud! Vezměte, co poberete.“

Ohlédla se, ale on už byl pryč.

Roztřásly se jí ruce a začal ji ovládat adrenalin. Něco tam je…, vycítila něčí přítomnost. Pocit chladu se najednou spojil s jejím ztuhlým mozkem, když letadlo zaskřípalo. Les zatím venku pohltila přirozená smrt: zima.

Když se Jessie dostala ke dveřím do kokpitu, zahlédla v nepravidelné díře páru – jemné, sotva viditelné obláčky, takže chvíli uvažovala, zda skutečně existují.

Byl to však něčí dech.

3

Dobří muži zabíjejí jen tehdy, je-li jedinou alternativou další zabíjení. *Tilocké přísloví*

Chvilku pozoroval Jessii, která si klekla nad tělo ležící ve sněhu před trupem letadla. Pak se Kier vrátil zvědavě zpátky dovnitř. Přepadl ho pocit, jaký nikdy předtím nezažil – jako by ho spoutali na kolejích a v mlze slyšel přijíždějící vlak. V kabině našel mnoho velkých pytlů uložených v regálech – každý z nich byl dva a půl metrů dlouhý a měl v průměru sedmdesát centimetrů. Většina z nich byla otevřená a pokrytá vrstvou ledu jako v lednici, která potřebovala odmrazit. Kier předpokládal, že z nich vytekl zmrazený dusík či něco podobného a zanechal za sebou ledový povlak.

Z roztržených pytlů vypadly laboratorní lahve připomínající kovové termosky. Některé z nich se rozsypaly po kabině a jejich obsah se vylil. Každou lahvičku označovala oranžovo-černá nálepka se symbolem biologicky nebezpečné látky. Kier si dřepl a podíval se do částečně rozbité baňky. Ze zašroubovaného víčka visely kulaté kovové nádobky s čirými zkumavkami. Některé byly naplněny tekutinou, jiné jakýmsi gelovým materiálem. Každá ze zkumavek byla asi centimetr a půl široká a byl na ní vyražen kód skládající se z čísel a písmen. Na každé byl šroubovací uzávěr.

„Jsou to laboratorní zkumavky," řekl napůl pro sebe. Jessie, která zaměřila svou pozornost na těla, neodpověděla.

Na malých roztroušených štítcích stálo: AVCD-4, AVCD-4-II, MY-TB, TB-I, TB-2, TB-AV, HP-A, HP-B, HP-C a spousta dalších. Vzhledem k počtu podlouhlých pouzder musely být těch lahviček tisíce.

Kier věděl, že CD4 je název proteinu v bílých krvinkách lidí a jistých opic, ale nevěděl, co znamená AV. My-TB mohl znamenat mykobakterie

tuberkulózy a HP-A, HP-B, HP-C byla pravděpodobně hepatitida čili žloutenka typu A, B a C. Zdálo se, že většina štítků nese zkrácený název některé infekční nemoci. Poznal i malárii, tyfus, spálovou horečku, dýmějový mor, lepru a mnoho dalších. Některé zkumavky s nálepkami STADIUM 5 –MAL, MEL zřejmě zkráceně označovaly různé druhy rakovinných buněk. Letadlo naložené nemocemi bylo skutečnou Noemovou archou pohrom pro lidstvo.

Začala mu třeštit hlava. Pohlédl na Jessii, která stále klečela ve sněhu vedle těla, a upřel pozornost k černé otevřené krabici. Ukrývalo se v ní pět těžkých pořadačů. Pravděpodobně šlo o laboratorní dokumentaci.

Nebyla to však obyčejná krabice, zvenku byla opatřena silnou vrstvou pogumovaného materiálu. Vnitřek byl z kovu a její stěny velmi silné. Bezpochyby z nehořlavého a nerozbitného materiálu. Vedle krabice uviděl dva zámky, které zabezpečovaly západku, ale někdo je odemkl.

Opatrně vytáhl pořadač s nálepkou Svazek 1, otevřel ho a všiml si seznamu položek šesti volně vložených svazků, jako by celou sestavu někdo pravidelně aktualizoval. Znovu se podíval do krabice a spatřil prostor pro šestý pořadač, stejně velký jako prvních pět. Jestli tam šestý pořadač někdy byl, tak teď scházel.

Jessie prošla mlčky kolem něho a zamířila k tělům v letadle. Za obsahem následovala stránka napsaná ručně, modrým inkoustem. Pisatel ji zjevně naškrábal ve spěchu.

Jack Tillman nás všechny zabije, Bůh nám pomáhej. A my jsme mu k tomu dali nástroje. Přestože jsem z něho neudělal boha, svěřil jsem ho do božích rukou. Tyto svazky je třeba předložit médiím a vědcům, kteří mohou zodpovědně rozhodnout, jak naše objevy použít. Pokud čtete tyto řádky (ať již pracujete pro Tillmana, či nikoliv), musíte ho zabít dřív, než on zabije vás.

Chtěl jsem pomoci své ženě. Tak mě Tillman přemluvil, abych pracoval na wintoonském projektu s Tiloky. Neměl jsem tušení, že při snaze o její záchranu narazím na tuhle strašlivou noční můru.

Stránka končila uprostřed věty.

Kier si vybavil Tillmanův arogantní pohled. Prohledal zbylou část ručně psaného deníku, prolistoval ostatní svazky a hledal další vysvětlení. Nic však nenašel.

Jessie na něho křikla, že by se neměli ničeho dotýkat. Tohle však byla pokladnice informací a Jessiin hlas také nezněl přesvědčivě. Protože se s ní nechtěl hádat, neřekl nic a pokračoval ve své činnosti.

Prozkoumal rejstřík „wintoonského projektu“, ale našel v něm jen odkaz na svazek 6. Ten však nebyl nikde k nalezení – mohl být jen v troskách v přední kabině.

Kier přeletěl očima lahvičky a zkumavky a pak se opět zahleděl na seznam v papírech. V podtitulu se psalo: Metody klonování dospělých jedinců. Na straně 67 našel odkaz na chybějící svazek 6. V obsahu se uvádělo, že druhá polovina posledního svazku byla věnována rekonstrukci DNA, uspořádání genů, popisu genů a metodám štěpení DNA.

Vzhlédl a všiml si, že Jessie téměř dokončila ohledávání těl, dívala se na něho a ptala se, co našel. Kde začít? „Povím ti to později,“ řekl jen, protože nevěděl, jak jí prostě sdělit ohromný význam svého objevu.

Rychle prolistoval silný spis, aby nalezl další odkazy k wintoonskému projektu. Znovu začal hledat ztracený šestý svazek. Nic však nenašel.

Usoudil, že musí ty pořadače dostat z letadla pro případ, že by letadlo explodovalo a shořelo. Kier je tedy odnesl ven, kde stále hustě padal sníh.

Přeletěl očima sněhem zaváté stromy a zřícené letadlo a snažil se přemýšlet. Lidé z toho letadla experimentovali s DNA. Zabývali se genetickými pokusy, do nichž nějak zatáhli Tiloky. Podle pisatele dopisu byl Jack Tillman velmi nebezpečný muž. Zjevně mu patřil obsah tohohle letadla. Má snad všechen tenhle materiál nějakou souvislost s indiánskými děvčaty a jejich porody? A s původci nemocí? Jakou?

Když pokládal kovovou krabici pod jedli, přepadl ho neklid. Zachvěl se a pomyslel na Jessii. Když ji viděl naposled, mířila ke kokpitu. Rozhodl se, že se na ni podívá zvenčí přes okno pilota.

Několika rychlými kroky přešel k rozbitému oknu v přední části letadla. Dokonce i tato okna byla zčásti za vátá měkoučkou sněhovou peřinou. Zabořil se do sněhu až po stehna.

Opřel o trup letadla dlouhou kovovou tyč, postavil se na ni, ale dovnitř pořád moc neviděl. Překvapilo ho, že tam zahlédl tři těla, z nichž jedno

bylo obráceno k zadní části trupu. Zvedl se o dalších pár centimetrů a zaznamenal jakýsi pohyb – matný záblesk kovu. Třetí člověk byl naživu a mířil na Jessii zbraní dírou ve dveřích do kokpitu.

Kier sklouzl na zem vedle letadla a dal se rychle do běhu. Proletěl zezadu do kabiny a potlačil výkřik, který mu málem unikl z úst. Uhnul do uličky. Pak zahlédl Jessii, která sahala po dveřích, a útočník zvedl zkrvavenou tvář.

Jessie zahlédla v díře ve dveřích do kokpitu hlaveň velké ráže.

„Ale ne," vydechla jako vyfukující se balónek.

V tom okamžiku ji však Kier svou velikou rukou strhl za stehno na stranu kabiny. Následoval tlumený výstřel a Jessie pochopila, že ji kulka minula jen o vlásek.

Couvla, zvedla pistoli a vystřelila. Vypadalo to jako pomalý pohyb, ale zvuk jejích výstřelů téměř splynul v jeden, zaplnil stísněný prostor a zbraň jí poskočila v ruce. Kier ji stále tiskl ke stěně. V panice se pak protlačili mezi těly a vyskočili ven.

Ve sněhu se Jessie podívala na Kiera. Oba byli navzdory chladu zmáčení potem. „Díky," řekla rozechvěle.

Vytáhla zásobník pistole a snažila se srovnat si myšlenky, zatímco Kier nakukoval do kabiny. Nepochybně chtěl vidět střelcovu tvář. Třináct ran. Pomalu vrátila zásobník na místo. *Mysli. Mysli. V kokpitu je živý střelec. Ještě pár výstřelů a letadlo může vybouchnout. Přesvědčí ho, aby vyšel ven. Krvácí a venku je zima. Čas hraje pro mě.*

„Tady FBI," křikla do trupu.

Nic. Neozvalo se ani zasténání, nadávka či prosba o pomoc. „Mluvte se mnou," zařvala.

Pak dostala nápad. Když se podívala na Kiera, ukazoval na přední část letadla, jako by jí četl myšlenky. Bude lepší prozkoumat kokpit zvenku.

U kokpitu se nechala zvednout k okraji předního skla. Na okamžik se zahleděla na jeho velké ruce, kterými ji objímal.

Setřela si z očí sníh a nakoukla do letadla bočním oknem. Pak spatřila část střelcova těla a vytasenou pistoli. Vzdálila se od okna a Kier ji upustil, když střelcova kulka proletěla sklem, za nímž předtím měla tvář.

„Tady FBI. Letadlo je obklíčeno," zvolala.

„Díky bohu,“ ozval se čísi hlas. „Myslel jsem, že patříte k Tillmanovi.“

„Vylezu na letadlo a skočím dovnitř rozbitým oknem,“ šeptl Kier Jessii. „Vy běžte dovnitř a kryjte mě.“

„Jste civilista,“ vybafla. „A co je důležitější, budete přímý cíl.“

„Postarejte se, aby prostrčil ruce dírou v kokpitu. Kdyby se pohnul, střílejte. Mám větší šanci, než byste měla vy.“

Věděla, že Kier má pravdu. Neochotně přikývla a vyrazila podél trupu letadla.

„Nejdřív odhoďte zbraň,“ zvolala od zadního vchodu.

„A jak poznám, že jste od federálů?“

„Pane, jestli si nepospíšíme, vykrvácíte, a já se k vám nepoplazím, abych vám ukázala průkazku. Alespoň ne pokud máte zbraň.“

„Dobrá, dobrá.“ Asi o vteřinu později pistole s dlouhým, ošklivým tlumičem proletěla dírou ve dveřích do kokpitu a dopadla na podlahu kabiny. U pěti chlapů v prvotřídních italských oblecích našla Jessie jen tři pistole. Muž uvnitř letadla jich mohl mít klidně pět.

„Ted prostrčte ruce a obličej dírou ve dveřích do kokpitu, abych je viděla.“

Ticho. Vycítila za sebou Kiera; cítila jeho teplo. Sledoval ji. Šeptla: „Neopovažujte se vylézt nahoru a rozbíjet přední sklo, pokud neuvidím jeho ksicht.“

Kier přikývl. Pak dveřmi kokpitu cosi proletělo. Byl to ruční granát.

„Poslal vás Tillman!“ zařval muž.

Kier spatřil granát letící proti němu – obecně známou pravdu znal: Když proti sobě vidíš letět granát, už je na všechno pravděpodobně příliš pozdě.

Čas nedokázal zastavit ani Kier. Život mu však neprobíhal před očima, na nic nemyslel. Aby přežil, mohl se řídit jen instinktem. Chňapl Jessii za ruku a skočil.

Zasáhlo je silné horko. Kier ji stáhl na sebe a odvalili se pod sněhem zavátý a křovinami porostlý kopeček.

Matně si uvědomil, že už je listí nešlehá po tváři a těle. Vnímal, že se Jessie odtáhla a zašmátrala rukou v jemném prašanu ve snaze nalézt peněženku.

Kier jí pomohl vstát.

Pak se napůl pro sebe zeptala: „Proč to udělal?“

„On vám nevěřil? Věděl, že stejně umře? Těžko říct.“

„Nevěřil čemu?“

„Nevěřil, že jste z FBI. Jak by se sem FBI mohla dostat tak rychle? Řekl ‚Tillman‘. Tillman je uveden i v těch papírech,“ řekl a kývl k letadlu.

„A co je v nich?“

„Hned se vrátím,“ odvětil Kier. Vyšplhal se nahoru na pahorek a asi za dvě minuty se vrátil zpátky. Všiml si, jak je Jessie nesvá. Napadlo ho, jestli byla někdy sama v hlubokém lese. Obklopovaly je jen tmavé duby, jejichž větve – prsty čarodějnice – trčely do všech stran. Za nimi rostly vyšší jehličnany jako jejich křišťálové vrcholky. Pro něho to bylo úžasné místo, dočasně znesvěcené lidmi.

„Vám se tu nelíbí.“

„Je tady jen vlhký les a zima. A někdo se nás před chvílí pokoušel zabít.“

Kier přikývl a rozhodl se, že jí nebude nic vysvětlovat. Místo toho jí ukázal umně vyrobenou krabici, která obsahovala pět černých pořadačů.

„Takže se tady lidi zabíjejí kvůli letadlu plnému laboratorních zpráv?“

„Zapletli se do něčeho, do čeho neměli. Jde o genetiku a další věci, zatáhli do toho i lidi z mého kmene. Myslím, že to letadlo naložili všemi infekčními nemocemi světa. Někdo se…“

Oba v tu chvíli smetla na zem tlaková vlna, po níž následoval hlasitý výbuch. Změť úlomků dopadla na stromy nad nimi. Kdyby je nezachránila jejich hradba, byli by už možná mrtví.

Kier ležel užasle na zemi, jako by stále nemohl uvěřit, co se stalo. Jessie vstala, ale vypadala jako omráčená. „Jste v pořádku?“ zeptal se.

Přikývla. „Musela to být bomba. Pochybuji, že by palivo vybuchlo s takovou silou. Měli jsme setsakra štěstí.“

Oba stáli, kolem nich ležely hořící trosky na sněhu. Kier kývl směrem k neproniknutelné hradbě sněhem zavátých větví. Sklonil hlavu pod velké

větve a shodil z nich sníh, až vytvořil úkryt dost velký na to, aby se tam oba vešli. Opřeli se zády o kmen stromu.

Zaúpěla.

„Omlouvám se, že nemám křeslo.“

„Docela to jde,“ řekla.

Vytáhl Svazek 1 a podal jí ručně psanou stránku. Zatímco ji četla, vytáhl z těžké krabice ostatní svazky a strčil si je do brašny.

„Bože, co bylo v tom letadle?“ zeptala se Jessie, když dočetla. „Myslíte, že po tom výbuchu něco zbylo?“

„Nevím. Všechno je v plamenech,“ řekl.

„Musím zavolat pomoc.“

Vyplížil se zpod větví směrem ke hradbě stromů. „Pojďme zpátky do auta a ke Claudii.“

4

Myšlenky mocného válečníka jsou smrtelnější než jeho šípy.
Tilocké přísloví

Náhle se odněkud vynořil muž; původně byl jen stínem v nejasném světle, a rozhodným krokem mířil k letadlu. Měl sněhobílý oděv. Jessie s Kierem obešli letadlo, aby se vyhnuli nejhustšímu porostu. Zahnuli po velmi mokré bažinaté cestě, podél níž rostly kapradiny. Viděli ho dřív, než on stačil zahlédnout je.

Muž měl na hrudi zavěšenou automatickou pušku. Ohromný zásobník, který měl hozený přes rameno, Kierovi napověděl, že se jedná o vojenskou, nikoli loveckou pušku. Kier pokynul Jessii, aby se schovala za velký, sněhem za vátý pařez. Když ulehli do sněhu, zahlédli napravo dva muže a nalevo dalšího.

První muž se blížil od cesty k ranči Donahueových. Mám vyskočit a položit mu pár otázek? ptal se Kier sám sebe. Letadlo se zřítilo ani ne před hodinou. Jak se sem ti bojově odění muži dostali tak rychle? Jak mohl někdo dopředu vědět, kam se letadlo zřítí?

„Co to sakra…," špitla Jessie.

„Ať se propadnu," souhlasil Kier užasle.

První muž mířil pomalu stále přímo k nim, rozhlížel se na všechny strany a přiblížil se na vzdálenost pouhých deseti metrů. Vmáčkli se za pařez a zabořili se hlouběji do sněhu. Jessie našmátrala pistoli.

„Vypadá to, že dorazila armáda," vydechla mu do ucha. „To brzy poznáme."

Kier však měl neblahé tušení. Když tihle muži procházeli lesem, pečlivě sledovali zem i okolí, neustále se otáčeli. Často se zastavovali a rozhlíželi se. Tady nešlo o žádné cvičení. Nebyli to jen vojáci: byli to lovci.

Křupající sníh Kiera varoval, že muž je již u nich.

Náhle se nad ně snesla hlaveň pušky a pak jim opět zmizela z očí. Kier vtáhl břicho, až ho to zabolelo. Přiložil si prst ke rtům a ukázal nahoru. Muž stál těsně za jejich pařezem. V hustém sněžení a v nerovném terénu jejich stopy nebyly dobře viditelné.

Kier se naráz vyhoupl přes pařez, chňapl mohutného muže za vysoké boty a vší silou trhl, až muž upadl. Očividně překvapený a dezorientovaný voják kolem sebe začal bušit a volat na ostatní. Kier se zvedl a pravým loktem mu zasadil ostrý úder na solar.

Rychleji, než Kier čekal, přitiskla Jessie muži ke tváři zbraň. „Sklapni," napůl šeptla.

Pak společně s Kierem odtáhli muže do hlubokého sněhu za pařezem pod tsugu kanadskou, jejíž větve visely těsně nad zemí. Jessie držela vojáka za vlasy a druhou rukou mu stále tiskla zbraň k hlavě. Bud ji neviděl, nebo mu na tom nezáleželo. Zařval.

Kier ho udeřil dvakrát pěstí do břicha a jeho křik se ihned změnil v chroptění. Pak muži zkřížil ruce za zády, chňapl ho za bundu u krku jako do svěráku a zaškrtil mu tím průtok krve krční tepnou. Z chroptění už zbyl jen přidušený šepot. Muž se však přesto snažil bránit a kopal do Jessie. Koutkem oka Kier zahlédl, jak Jessie pažbou pistole muži zlomila čelist. Na okamžik mu hlava zůstala bezvládně viset.

„Sakra," šeptl Kier, „tohle už nedělejte." Rychle vykoukl z jejich úkrytu pod stromem. Vítr a padající sníh zřejmě mužův výkřik utlumily. Zdálo se, že se nikdo z ostatních neblíží.

Voják se otřásl; zůstal při vědomí. Kier se přisunul ke svému soupeři a chytil ho pod krkem. Voják sebou několik sekund házel, ale nakonec zůstal nehybně ležet a lapal po dechu.

Jessie se naklonila blíž, strhla mu z očí brýle a stáhla kapuci. Byl to blondák se slámovými vlasy. V tmavě modrých očích měl divoký pohled; na tváři s dolíky od neštovic měl několikadenní strniště. Přitiskla ústí hlavně asi dva centimetry pod levé oko zajatce.

„Slyšíte mě?"

„Ano," odpověděl šeptem.

Jeho dech páchl jako zkažená konzerva tuňáka.

„Jsem zvláštní agentka Jessamyn Mayfieldová z FBI. Měl jste mezi spodními zuby odjakživa mezeru?“

„Velmi vtipné. Zlomila jste mi čelist.“

„Promiňte, ale připadal jste mi trochu moc divoký.“

„A kdo mě to škrtí?“ zeptal se muž a zvedl obličej. Kier mu však stále tiskl ruce ke krku.

„Podle vaší identifikační známky jste seržant Miller z Národní obrany.“

„Umíte číst.“

„Odkud jste?“

„Z Omahy v Nebrasce. Jsem vedoucí stranické skupiny kongresu.“

„Jestli dovolíte, prohledáme vás. Pro jistotu.“

„Mým velícím důstojníkem je kapitán Doyle. A dělám tu svou práci.“

Zaváhala.

„Já mu nevěřím,“ řekl Kier. „Národní obrana by si tady touhle dobou nehrála. Je zima.“

Podíval se na Jessii, která stále váhala, a pak změkl. „Asi to risknu a prohledám ho i proti jeho vůli.“

Jessie sáhla muži pod bundu a vytáhla z ní pistoli s tlumičem. Ani jeden z nich nepoznal typ, protože na ní nenašli žádné označení. V pouzdře měl tři plné zásobníky.

„No…,“ podotkla Jessie, „…tohle není armádní věcička. Pětačtyřicítka a připevněná ke kevlarové vestě. Kulky z téhle hračky mají žlábky.“

„Je moje… osobní.“

„V tom případě vás zatýkám, protože tyhle kulky i tlumič jsou nelegální.“

Na jeho opasku našla vysílačku s podivným číselníkem. Byla zapnutá a cosi v ní praskalo. Kromě toho měl u sebe vojenskou poloautomatickou pistoli ráže devět milimetrů, munici a pouta.

„Tyhle taky nejsou armádní?“ prohodila a kývla na pouta. „Kde jsou klíče?“

„V kapse,“ odpověděl, když mu Kier zmáčkl krk.

Poté, co mu spoutali ruce za zády, se Miller posadil a vyplivl spolu s úlomky zubů krev.

V jeho batohu našli velmi silnou svítilnu, Zeissův dalekohled, osm dalších zásobníků s municí pro pušku M-16, pás se čtyřmi ručními granáty, velmi výživné tyčinky, Sterlingův kompas v luxusním mosazném provedení, ruční satelitní navigační zařízení, zapalovač, dýku italské výroby, peněženku plnou stodolarovek, plastikové kartičky se stovkami jmen a čísel, geodetickou mapu rovněž v plastovém obalu včetně povrchového znázornění. Na mapě byl asi pět kilometrů od ranče Donahueových vyznačen červený čtverec. Jinak u sebe muž neměl žádný další průkaz. Kevlarová vesta na hrudi byla vyztužená kovovou destičkou pro zajištění maximální ochrany. Ani ta nenesla stopy po tom, že by patřila vládě. Prostudovali si plastové kartičky, ale nepoznali, co se na nich skrývá – pravděpodobně šlo o kódy pro rádiové spojení.

„Máte právo nevypovídat…," začala šeptem.

Kier by se vsadil, že tu větu nikdy nevyslovila při skutečném zatýkání. Netrpělivě seděl s kamennou tváří, zatímco mu sdělovala jeho práva. Sledoval, zda se za stromy neblíží další muži.

„Našli jste to letadlo?" Muž Jessiiny litanie neposlouchal.

„Ano."

Kier zavrtěl hlavou, aby mu neprozradila nějaké další informace.

„Co o tom víte?" zeptala se. „Byli jste uvnitř?" zeptal se Miller ustaraně. „Řekněte mi, proč vás to zajímá."

„Tak byli jste v tom zatraceném letadle?"

„Šeptej, ty šmejde," řekla Jessie. „A změnilo by se na tom něco?"

„Takže jste v něm byli. No to je skvělé." Muž zmlkl.

Rychle jim došlo, že jim víc neřekne. Nejspíš se bál vlastních lidí. Kier si s Jessií vyměnili pohledy. Pochopil, že vycítila, co má v úmyslu. Potřebovali zjistit informace a Kier by k jejich získání použil i fyzické týrání.

„Z FBI je jen ona. Já jsem spřízněná duše s Goyathlayem. Vy ho asi budete znát jako Geronima." Kier muže pozoroval přimhouřenýma očima. Otevřel mužovu dýku a přejel prsty po vyleštěné čepeli. Ha, ha," špitl a podíval se na stranu.

Necelých třicet metrů od nich se objevil další střelec. Zřejmě jich bude v okolí mnoho. Za pár sekund se mohl s Jessií ocitnout v pasti.

Vysílačka jejich zajatce zapraskala. „Všichni muži se soustředí na místě havárie. Sektor sedm, severovýchodní úhel, sedmkrát signál při přihlášení, devětkrát při odhlášení. Dodržujte postup. Hlaste se," ozvalo se. „Smith."

„Whiskey," odpověděl kdosi.

„Jones," zvolal další hlas.

„Scotch," odvětil další.

„Jackson."

„Port."

Kier usoudil, že šlo o jména a hesla.

„Jenkins."

„Bourbon."

„Miller."

Pak nastala pauza. Jejich muž byl Miller. Nastaly potíže.

„Millere, jsi tam?"

„Rozepněte mu bundu," šeptl Kier.

Měl plán. Stínový muž číslo dvě se otočil po větru a močil. Fajn, to by ho mohlo zdržet.

Jessie zvedla obočí a pak udělala, co Kier žádal. „Otoč se," přikázal Kier muži.

„Viděl někdo Millera?" ozvalo se opět z vysílačky. Vyvolávali ho již potřetí.

Zatímco Miller ležel na břiše, Kier mu sňal pouta a stáhl mu tenký bílý převlek na bundě. Pod ní měl muž tmavou oteplenou kombinézu, která mu poskytovala tepelnou izolaci.

„Ted ty bílé kalhoty," řekl Kier.

„Nepřetáhnu je přes jeho boty," namítla Jessie a začala mu stahovat šle.

Muž vpovzdálí si mezitím zapnul kalhoty a pak promluvil do vysílačky. Kier si přidržel Millerovu vysílačku u ucha a poslouchal, co muž řekne.

„Tady Jones. Miller byl poblíž mě, nalevo. Možná šel napřed."

„Jestli vstanu bez bílé kombinézy, zastřelí mě," řekl Miller.

„A co hodláte dělat?" Jessie mu opět s chladným a účinným cvaknutím nasadila pouta.

„Doufám, že něco, co nám pomůže.“ Kier byl větší než Miller, přesto se mu podařilo do bílé kombinézy nasoukat. Natáhl si na hlavu kapuci, nasadil brýle a na kapuci ještě helmu – stejně, jak to měl předtím Miller.

„Myslím, že bychom měli zůstat spolu.“

„Nemůžeme – najdou nás.“

„Jestli máte v úmyslu nějak zmást jejich stopu, potřebuju dostat ty svazky na bezpečné místo.“

„Přesně tak. Je to jediný důkaz toho, co se tady děje.“

„Jak se odsud dostanu? A kde se sejdeme?“

„Radím vám, abyste tady zůstala ještě deset minut nebo do chvíle, kdy uslyšíte výstřel. Bude lepší odsud vypadnout, jakmile odvrátím jejich pozornost.“

Její tvář se zasmušila.

„Chci to udělat tak, abych nikoho nezabil,“ dodal, aby ji uklidnil. „Potřebuju jeho nůž, rádiovou kartu a hodinky.“

Zamračeně mu strčila všechny tři věci do dlaně. „Proč?“

Kier jí podal Millerovu pistoli s tlumičem. „Je odjištěná. Půjčíte mi ji?“

Jessie na vězně mířila dvěma pistolemi, jako by jediné nevěřila. Pak odemkla pouta.

„Lehněte si na zem a rukama obejměte ten strom.“

Zaklel, když ho připoutala za zápěstí ke stromu, protože teď tiskl tvář k jeho drsné kůře.

„Já tě taky miluju, zlato,“ šeptla mu do ucha.

Druhý muž, který se jmenoval Jones, úplně zmizel. Zřejmě hledá stopy, usoudil Kier. Brzy je také objeví. Jejich stopy budou viditelné dobrou hodinu, ale pak už je rozezná jen cvičené oko.

Kier vzal Jessii stranou. „Viděla jste ten biologický náklad v ocasu letadla, že? Mohl to být…“

„Mohli bychom být nakaženi. Nebo mít těch nemocí dokonce několik. Já vím, já vím.“

„Jestli jsme byli vystaveni něčemu nebezpečnému…“

„Nemůžu se přiblížit ke Claudii ani k jejím dětem.“

„Ani k nikomu jinému.“

„Vím, co jsou to přenašeči.“

„Ted není čas o tom mluvit. Zajistěte Millera a vydejte se po jeho stopách. Pak jděte potokem, ať za sebou nenecháte žádné stopy. Zamiřte k mostu na příjezdovou cestu k ranči. Nečekejte na mě. Snad se ti vojáci rozptýlí kolem letadla. Nechte Claudii a dětem dodávku, vezměte si její volvo a jeďte co nejdál na sever od Johnson City. Nic takového nebudou očekávat.“

„A kam půjdete vy?“

„Za vámi – jakmile to bude možné. A seženu nějaký vůz.“

Pak s puškou M-16 na hrudi stejně jako Miller předtím odešel s většími obavami, než na sobě dal znát. Byl lékařem, který se snažil hrát válečníka, a přitom doufal, že časy válečníků už svět překonal.

5

Chcete-li chytit zajíce, musíte sledovat jeho noru, nikoli stopu. ***Tilocké přísloví***

„Zatracený paličatý indián.“

Jessie se dívala, jak Kier běží, a žasla, jak jistým krokem proklouzl křovím, dokonce i v hlubokém sněhu. Kromě zřetelné stopy v závějích byl nepolapitelný jako divoké zvíře v šerém lese. Zmizel jí z očí po dvanácti až patnácti metrech.

Zachvěla se zimou a pak strachy. Když si spojila všechno, co o něm slyšela, a to málo, co sama viděla, připadal jí jako zvláštní směsice mystiky, vědy a přírodní moudrosti, s níž se nikdy předtím nesetkala.

Claudie tvrdila, že když byl Kier mladý, přidal se na krátký čas ke skupině indiánských radikálů, kteří žili jinak než ostatní – šlo jen o přežití v divočině. Stáli stranou společenského života, byli sami sobě zákonem, fascinovaly je zbraně, nože a život ve volné přírodě. Dokonce spřádali plány, že zaujmou místo v městské radě, ale tak daleko nikdy nedospěli – přestože Kier a jeho přátelé shromáždili slušný vojenský arzenál. Kierova rebelská etapa měla nějakou souvislost se smrtí jeho otce, ale Claudie se podrobnosti nikdy nedozvěděla. Dřív než Kier se svou bandou stačil způsobit nějakou nenapravitelnou škodu, dědeček Kiera přesvědčil, aby od skupiny odešel. Na Kierovi tato zkušenost zanechala jedinou stopu – vyznal se ve zbraních a bojových uměních.

Pod baldachýnem stromů byla téměř tma, slábnoucí světlo vše změnilo v ponurou šeď, která za sebou zanechávala jen mrtvolné, mrazivé, bezbarvé a neradostné tóny. Tohle musí být očistec, pokud nějaký existuje, pomyslela si. Do chvíle, než zapadne slunce, a nastane peklo.

Utěšovala se tedy vzpomínkami, skoro vnímala svůj šedý kašmírový svetr, viděla na něm posázené perličky, cítila žlutou podložku pod rukou a slyšela tiché bzučení počítače, uklidňující jako tlukot matčina srdce. Žila v teple, obklopená automaty na kolu, vodou v lahvích, osvěžovači vzduchu s vůní potpourri, ionizačními filtry, jemným humorem svých inteligentních kolegů a náročnými výzvami. Nepotýkala se s nebezpečím. Tenhle mrazivý les nebyl její svět.

Existovaly samozřejmě věci, které se zdály horší než fyzické nebezpečí. Kupříkladu Frank, její šéf. Muž, o němž si myslela, že ho může respektovat, silný muž, který zázračným způsobem zdánlivě nedopustil, aby ho systém či kriminálníci připravili o jeho citlivost. Chytrý a moudrý muž. Někdo, komu lze důvěřovat – komu ona důvěřovala. Někdo tak falešný, že dokázal vysvětlit, jak je možné, že má poměr s kolegyní z FBI, a přitom být stále pilířem oddělení. Někdo, kdo dokázal Gail slibovat manželství a hledět na ni svýma upřímnýma modrýma očima – a to těsně předtím, než odjel s manželkou na dovolenou na Havaj.

Krásné na tom strašlivém lese bylo to, že nemusela myslet na Franka a jeho hrozby, že jí zničí kariéru – měla tady dost jiných starostí. Musela se zabývat něčím jiným – a to dřív, než si zase začne klást otázky typu: Proč? Proč byla má nejlepší přítelkyně tak hloupá? Jak může být Frank takový ničema? Proč jsem to musela odhalit zrovna já?

Podívala se na Millera a zauvažovala, jak se asi doopravdy jmenuje, odkud pochází a co si o něm v této chvíli myslí jeho matka. Myslel si, že zemře? Podruhé v životě Jessii napadlo, že ona možná ano.

Jedno věděla jistě: že se musí dostat k telefonu a kontaktovat policii dřív, než se něco stane její sestře, chlapcům, či dokonce Kierovi, muži, který mohl rozpoutat menší válku. Navíc hrozila epidemie ze škály nemocí, jež byly uloženy v tom letadle.

Jen šedesát metrů od místa, kde Kier Jessii zanechal, byla půda pevnější. Kapradinový porost připomínal miniaturní stromy s vějíři na vrcholcích, narušily ho jen husté větvičky janovce metlatého. Kier běžel oklikou, odhrnoval větve a krčil se před jejich ostrými konečky. Na pasece, kde převládal travnatý porost, zůstala sněhová pokrývka s jejich starými šlépějemi, jako by kdosi přešel v botách po bílém saténu.

Kier věděl, že se musí dostat blízko – velmi blízko –, a to dřív, než ho Jones zahlédne. Při troše štěstí si ho mohl splést s Millerem. Jones stál jen pár metrů od stop, které tam zanechali s Jessií. Proběhl posledním trsem větevníku a přikrčil se. Doufal, že se Jones nepodívá jeho směrem. Ještě dvacet metrů. Zdálo se, že muž je zaneprázdněn sledováním nejstarších Kierových stop. Otočil se, jako by chtěl jít po jeho stopách.

A sakra. Jones opět používá vysílačku. Možná je příliš pozdě.

Kier třemi skoky vyrazil přímo proti Jonesovi. Muž se otočil a zamířil Kierovi automatickou pistolí k hrudníku. Kier upřel zrak do černého kulatého ústí Jonesovy pušky M-16. Jones jen zíral a vítězoslavně zvedal hlavu.

Rozhoduje se. Má strach.

Kier se rozmáchl a zarazil Jonesovi do brady pažbu pistole. Jones vystřelil, ale minul Kiera o pár centimetrů. V lese se ozvala ohlušující rána. Kier se zachvěl, protože věděl, že se tím všechno jen zkomplikuje. Přesto se domníval, že mu Jones neviděl do tváře, protože ji částečně skrývala kožešina kapuce.

„Jonesi, ohlaste polohu. Jonesi, ohlaste polohu."

Mužova vysílačka však ležela ve sněhu. Jones zburcoval ostatní a teď neodpovídal.

„Tady delta, přepínám. Odpovězte deltě," přikazoval čísi hlas z vysílačky.

Zřejmě mění frekvence, pomyslel si Kier. A jak se zdá, kód delta nejspíš není ani na Jonesově, ani na Millerové rádiové kartě. Přeletěl očima Milerovu tabulku a na levé straně uviděl abecedně seřazená jména. Za většinou jmen následovala čísla. Delta bylo prázdné. Pokud s ním nebudou chtít mluvit ostatní, obě vysílačky budou k ničemu.

Kier klesl do sněhu, pohlédl mezi stromy a použil bezvládné Jonesovo tělo jako štít. Za pár vteřin se přiblížil další muž, zřejmě se rozhlížel po svém kamarádovi. Kier klesl na zem a položil se na Jonese. Nový útočník se napřímil jako pravítko a zíral přes hustě padající sníh. Zvedl zbraň. Přece nebude střílet muže ležící na sněhu – zvlášť když vypadají jako jeho lidé. Kier uchopil pažbu své pistole a koutkem oka pozoroval blížícího se muže.

„Pomoc! Jsem zraněn," zasténal, když se muž dostal velmi blízko.

Muž se sklonil, šťouchl do Kiera hlavní své pistole, aby se mu podíval do tváře. Kier však nechal obličej zabořený do Jonesovy bundy a zaskučel. Čekal, až ho muž chytí za rameno. Pak se odvalil a vší silou kopl muže do brady. V mžiku skočil po zkoprnělém nepříteli a škrtil ho, až muž upadl do bezvědomí.

Viditelnost se mírně zlepšila, ale bílé sněhové vločky stále vytrvale poletovaly vzduchem. Kier neměl v úmyslu nikoho zabíjet. Škoda že ti lidé přinesli do těchto míst jen zkázu.

Znovu začal v duchu rozebírat fakta – jako hodinář, jenž třídí součástky starobylých hodin. Pochopil jedno: že ti lidé jsou schopni chladnokrevně zabíjet. Selský rozum mu napověděl, že útěk bude vyžadovat mazanou lest. Potřeboval, aby se domnívali, že vyřešili záhadu jejich zmizelého kamaráda.

Sebral Jonesovu automatickou pistoli, vzal jeho zbylou munici, vysílačku, baterku i peníze. Pak se otočil k dalšímu muži – jemu zbraně nechal, ale odebral mu peníze, nůž, baterku, další munici a granáty. Shodil ze zad Millerův batoh a rychle do něho naložil svou kořist.

Přikrčil se, obrátil druhého muže na břicho a zamířil puškou M-16 na jeho zadnici. Dal pozor, aby střela nezasáhla kost. Jediným výstřelem mu ustřelil kousek masa ne větší než ořech. Rána však silně krvácela, takže Kier mohl krev rozmazat muži po bundě. Pak ještě několikrát vystřelil.

„Mám Millera, mám Millera," šeptal Kier do vysílačky hlasem umírajícího muže.

„Kód devět, nahlaste polohu, Jenkinsi. Kód devět, nahlaste polohu, Jenkinsi."

Místo odpovědi Kier vystřelil z automatické pistole a zachroptěl do mikrofonu.

„Kód Zulu, přepínám. Odpovězte Zulu."

Kier se už chystal zvednout Jonesovo tělo, když po jeho pravici spadla z obtěžkané větve hromada sněhu a zpoza hradby z jehličnatých větví vystoupil další z trýznitelů. Tenhle muž byl ještě dost daleko a díval se jiným směrem. Dvaceti rychlými kroky v Jenkinsových šlépějích mu Kier téměř zmizel z dohledu. Muž však vystřelil. Kier se zoufale plížil k nějakému úkrytu. Střely se odrážely od křovin kolem, minuly ho jen o pár centimetrů. Našel pařez, přelezl ho a dřepl si za něj. Těsně za jeho hlavou

se ozval ohlušující výbuch, až mu zalehlo v uších, a křoví okolo něho vyletělo do povětří jako salát. Někdo použil ruční granát nebo minomet. Pak se kromě tlukotu jeho srdce kolem rozhostilo ticho; jeho příliš rychlý dech nezpůsobila tentokrát námaha, nýbrž strach. Zachvátila ho panika podobná hromadící se vodě v prasklinách přehradní hráze. Potřeboval se uklidnit. Potřeboval dalšího zajatce v bezvědomí, aby mohl uskutečnit svůj plán.

„Mám ho v sektoru sedm. Je v severovýchodním rohu, tak šest nebo devět metrů od něj. Opakuji. Sektor sedm. Severovýchodní roh, šest nebo devět metrů od něj," hulákal muž do vysílačky.

Kier ve chvíli, kdy nepřítel udával jeho polohu, pocítil jiný druh mrazení v zádech. Věděl, že za pár minut se to bude všude hemžit ozbrojenými muži. Poklekl a odplížil se k popadaným stromům. V tom houští ho nebylo tolik vidět. Neuplynulo ani deset sekund, když zjistil, že se na stejném místě skrývá jeden z nepřátel.

Prozradil ho hluk, který se ozval při kontrole zásobníku. Mezi oběma muži zbývalo jen několik desítek centimetrů hustého křoví a útočník neklidně zopakoval Kierovu polohu. Kier si nedělal iluze – ocitl se ve smrtelném nebezpečí.

Mužův panický hlas vypovídal o jednom: že může udělat cokoliv, dokonce i něco takového, co by je zabilo oba – například odhodit granát.

Kier se položil na zem a strčil hlavu do křoví přes chodbu, kterou tu vytvořil sníh spadaný z větví. Nic. Neviděl dál než na metr. Opřel se o lokty a vykoukl. Kousek před sebou zahlédl sotva postřehnutelnou zaječí stopu. Bez dlouhého uvažování se po ní vydal. Po jeho pravici ležel střelec a čekal. Kdyby Kier pokračoval stejným směrem, vplížil by se do jeho úhlu pohledu.

Pomalu se tedy odstrčil napravo, ale neviděl nic. Teprve při druhém odrazu zahlédl malý kousek bílé látky, která byla díky hladké úpravě od sněhu nerozeznatelná. Přimhouřenýma očima se podíval napravo a nalevo, aby spatřil víc. Chtěl přinejmenším identifikovat torzo.

Ten chlap má na sobě jistě kevlarovou kombinézu, kterou lze snadno prostřelit puškou M-16, pomyslel si. Pistole s tlumičem, co jsem sebral Jonesovi, však bude mnohem tišší. Kdybych ho tak dokázal zastřelit, mohl bych se ho neslyšně zbavit. Dlouho a pečlivě mířil, dokonce se i trochu

nadzvedl s pocitem, jako by ho někdo škrtil. Ten druhý ho mohl každým okamžikem zahlédnout. Přeletěl okolí očima. Nikde nic. Strčil hlavu zpátky do houští a zvedl se ještě výš. Ach, ano! Střelec byl pouhé dva metry od něho – ležel na břiše přitisknutý k zemi a nohy ukrýval pod vysokou douglaskou. Muž si sundal helmu – nejspíš proto, aby lépe slyšel. Kier zamířil na jeho hlavu.

Bylo to však naprosto zbytečné gesto. Nemohl by zabít člověka, který leží nic netuše a vyděšen v křoví. Bez váhání na muže skočil a zamířil rukojetí pistole k jeho spánku. Nebýt hustých popínavých rostlin, zřejmě by ono místo zasáhl dřív, než se muž stačil překulit.

Takhle ho udeřil do ramene. Kier se však rychle vzpamatoval, levou rukou přidržel mužovu bradu a uhodil ho do spánku pistolí takovou silou, až měl strach, že střelce zabil. Kier pozoroval, jak se jeho tělo chvěje, jako by chtělo dál bojovat. Pak znehybnělo. Kier obrátil muže na záda a nahmatal puls. Byl to asi třicetiletý mladík s pohlednou kulatou tváří.

V tu chvíli proletěly křovím střely z pušky M-16. Kier se přitiskl k zemi.

„Krucinál, zastavte palbu! Crawforde, jste tam?“

Nastalo ticho. Kier ucítil pod prsty krev a podíval se na mužův hrudník. Utrpěl smrtelnou ránu. Zastřelili vlastního člověka. Alespoň měl tělo, které potřeboval – byť mrtvé.

Crawfordovi zapraskala vysílačka. „Crawforde, ohlaste polohu.“

Věděl, co dělat. Jestli to vyjde, měl šanci zůstat naživu.

Při troše štěstí mohl mít k dobru několik minut, možná jen pár sekund. Třeba koordinují svůj postup pomocí vysílačky a získají polohu napadení prakticky ihned. Každý z nich věděl o pohybu ostatních. Pomocí satelitních navigačních zařízení se mohli dostat přímo ke svým spolupracovníkům. Nevěděli jen jedno: s kým mají tu čest.

Kier pracoval rychle, protože si uvědomoval, že každá ztráta času ho mohla stát život. A pravděpodobně i život Jessie. Další jedle douglaska nedaleko od něho vypadala přesně tak, jak potřeboval. Strom spadl teprve nedávno.

Kier zastrčil Millerovu kartu k vysílačce, dýku i peněženku vsunul mrtvému muži do bundy. Jonesův nůž a nějakou munici vložil do Crawfordova batohu, přidal k nim Jenkinsův kompas, další munici a Jonesovy i

Jenkinsovy peníze. Nakonec vytrhl z prvního svazku laboratorních zpráv stránku s obsahem a spěšně ji nacpal Crawfordovi do boty. Všichni muži měli stejné černé sportovní hodinky. I tak mu Millerovy vsunul do kapsy.

Pak hodlal zjistit, zda má padlá douglaska všechno, co potřebuje. Zvedl tělo a rychle zamířil k němu. Mezi ním a kmenem padlého stromu se rozprostírala dvacetimetrová pokrývka bělostného sněhu. Asi polovina této trasy byla úplně otevřená, zbývajících deset metrů pokrýval hustý křovinatý porost.

Kier si hodil Crawfordovo tělo na záda. Zanechal za sebou jen jedny stopy a po několika krocích se vždy zastavil, aby sněhobílou pokrývku potřísnila Crawfordova krev. Vlekl za sebou nohu, jako by byl zraněn.

Kmen, který ležel v malé prohlubni, vyvrátil z kořenů silný vítr. Podle Kierova očekávání zela pod spletitými kořeny hluboká jáma částečně zastíněná napadaným sněhem.

Posadil Crawforda do sněhu a rychle se zavrtal do kráteru pod kořeny. Když si dřepl, mohl se skrýt celý asi třicet centimetrů pod úrovní země.

Opřel Crawfordovo tělo o kořen před jámou a přitiskl si pušku M-16 k hrudi. Millerovou dýkou probodl Crawfordovi stehno. Pak rychle nahrnul sníh a vytvořil mezi sebou a Crawfordem jakousi zeď, za níž mohl zmizet.

Zavrtal se zpátky do jámy, a aby měl dobrý výhled, odplížil se k převislému okraji. Se zjitřenými smysly ležel na břiše a čekal jako kočka lovící kořist. Jistě sem za chvíli pošlou celou rojnici.

Nemusel dlouho čekat. Nejprve spatřil muže vpředu, pak jednoho napravo a dalšího nalevo. Všichni tři se plížili. Sledoval každý jejich pohyb.

Za chvíli se jistě objeví další muži skrývající se v křoví, pomyslel si. Určitě si věří, protože myslí, že mají nepřítele v hrsti. Při troše štěstí mohli mít pocit, že sledují stopu jediného zraněného muže, a jiná možnost je ani nenapadne. Kier vyčkal, dokud nebude mít předvoj všech tří mužů na mušce. Pak přitiskl tvář k plastové rukojeti pušky a zmáčkl spoušť. Přesné výstřely dopadly nad rameno prvního muže.

Ze všech stran se ozvala střelba, takže musel zalézt zpátky pod kmen. Kolem něj visely kořeny stromu a silně to tam zavánělo zeminou. Jelikož venku mrzlo, pod pařezem nebylo vlhko. Zacpal si uši. Dovedl si představit, jak asi vypadá. Okolo začaly létat třísky a země se otřásala výbuchy

granátů. Jejich chvění cítil až v kostech. Čtvrtý, pátý, šestý. Za přivřenými víčky viděl červená blikající světla. Pařez se mu otřásal nad hlavou.

Brzy spustili raketomet. Explozemi stlačený vzduch vytrhával kořeny kmene ze země. Pak konečně nastalo ticho. Nebylo pochyb, že ti muži byli schopni jakéhokoli násilí. Nezajímalo je nic než zničení protivníků. Rychle zpevnil rozdrobenou sněhovou hradbu za Crawfordem. Ve vysílačce to zapraskalo, když kdosi nastavil hlasitost až příliš. Reproduktor však byl příliš daleko, aby Kier slyšel slova.

Po nějaké době zaslechl, jak se muži blíží houštinou.

„Jedno postřelené tělo. Sakra, to je Crawford.“ Po chvíli se ozval další hlas: „Má Millerovu dýku a druhou kartu k vysílačce, identifikační číslo dvacet šest.“

„To je Millerovo,“ odpověděl hlas z vysílačky.

„Má jedny hodinky navíc a zásobníky s municí.“

„Zabil Millera?“

„Má i Jenkinsovy věci,“ přidal se k němu třetí hlas.

„A Jonesovy,“ křikl čtvrtý. „Tenhle nůž patřil Jonesovi.“

„Nechal za sebou krvavou stopu. Někdo mu probodl nohu. Možná Jones. Jsou tu jen jedny stopy. Vzadu jich bylo víc, ale nedá se říct, jestli patřily tomu šmejdovi z letadla.“

„Na jednoho chlápka je toho trochu moc…“

„Jenže my nevíme, kde přesně Miller byl, a ani to, jestli v tom nejede i Crawford.“ Pak nastala dlouhá odmlka.

„Má v botě nějaký papír. Je na něm obsah.“

„Přečti mi ho,“ vložil se do rozhovoru ve vysílačce autoritativnější hlas. Známý hlas. Pak bylo ticho.

„‚Mikroskopický rozbor atomů‘, ‚sekvenční strategie nukleárních kyselin‘, a pak celá řada podtitulů, pak ‚uspořádání genů‘ a další. Pak ve svazku dvě: ‚Antivirové zkoušky AVCD4’, pak ve svazku tři… ‚klonování‘…“

„To stačí,“ odvětil hlas. „Jedu tam.“

Pak opět promluvil původní hlas: „Jestli je Crawford tím chlápkem z letadla, šel zpátky po vlastní stopě… Musel běžet jako o život, aby tam stačil sebrat, co ho zajímalo. Ostatní naši lidé postupovali pomalu.“ Následovala další dlouhá odmlka. „Sakra, tady je spousta stop.“

Pak mluvili dál, ale Kier už neslyšel, co říkali. Po chvíli kdosi opět zvýšil hlas. „Napadá tě něco lepšího? Crawford sem přece nespadl z nebe. Naše kluky kdosi zastřelil. Má v botě důkaz, že ty věci ukradl… Někdo ho zranil a zpomalil ho… A navíc…“

„Možná jsme po sobě střídali navzájem. Hergot, já nevím.“

Další hlas: „Jestli tady byl ještě někdo další, musí být po něm.“

Přesto Kier vyčkával. Mohli jeho úkryt kdykoliv odhalit. S každou vteřinou cítil tep ve spáncích jako bušení kladiva o kovadlinu. Zatínal nehty do dlaní, ale přesto neměl dojem, že se blíží jeho konec, dokud zuby neodjistil dva ruční granáty. Věděl, že všichni obstoupí Crawforda. Byl připraven odjištěné granáty odhodit, kdyby ve sněhu našli jeho skrýš.

Zaslechl sice jejich další hovor, ale nerozuměl slovům. Stočil se do klubíčka; až do nynějška si neuvědomoval, v jak nepohodlné pozici je. Na hlavu mu kapala voda – sníh začal tát vlivem jeho tělesného tepla. Když se nehýbal, začala mu být zima. Do stehenních svalů dostával křeč. Přepadal ho skličující pocit ze stísněného prostoru. Věděl, jak se v takové situaci zachovat. Musel se v duchu přenést do jiné doby, na jiné místo – k dědečkovu jezeru. Zuby zastrčil pojistku na granátech a uvolnil se.

Je večer. Dědečkovo jezero obklopuje hustý porost jehličnanů starých jako dědečkovi předkové. Jsou to jedle, tsuga kanadská, cedr a borovice, které dohromady vytvářejí sametovou a křehkou hradbu. Tyčí se nad vodou a pod nimi žhne v pozdním letním slunci písčitá mělčina.

Poblíž mělčiny se rozprostírá malá mýtina pokrytá kobercem nové trávy, kterou lemují jemnější svěže zelené odstíny borůvčí a myrty. Uprostřed louky stojí srub, kolem nějž roste uměle vysazené borůvčí s prvními podzimními listy. Je bezvětří. Vodní hladina, nehybná jako satén, se lesknе pod paprsky červenozlatého zapadajícího slunce.

Dědeček stojí nad ním a pokládá mu na rameno svou silnou dlaň. Kier chce rozumět moci jejího doteku. Nikdy předtím takový dotek nepocítil, byl lékem na jeho samotu. Zemřel mu otec. Spoustu dní necítil vůbec nic. Jako by se z něj stal kus ledu. Nyní mu ten pocit ztráty vyhlodal v útrobách obrovskou díru. Mezi ním a nepochopitelnou propastí je jen dědečkova ruka.

Ve větru plachtí jestřáb lovící ryby. Kier pozoruje svého předka a cosi ho na něm provokuje. Neumí vyjádřit, co právě prožívá, jen ví, že je to touha. Nechal se tím pocitem ovládnout, aniž by ho chápal. Pak vnímá jemný stisk na svém rameni a znovu si uvědomí dědečkův dotek. Jako by ho táhl k onomu ptákovi.

„Člověk je svobodný, až když pozná proud, kterým se nechá unášet," říká mu dědeček.

Zatímco Kier čeká a vzpomíná, začíná přemýšlet o proudu. Jeho mysl se podobá skládačce, jejíž kousky leží rozházené a jen velmi málo jich je složeno. Patří do ní jeho matka a její železná vůle. Mrtvý otec, který je velkým kusem skládanky.

Ihned po otcově pohřbu se s matkou odstěhovali o šestnáct kilometrů dál od rezervace Tiloků. Předtím bydleli vzdáleni dobré tři kilometry na předměstí Johnson City. Jejich nový dům stál v lese a sousedé byli běloši. Matka mu tehdy řekla jen to, že na světě žije většina bílých lidí, nikoli rudých, a že bude lepší, když si na to zvykne. Pracovala pro místního prodavače se smíšeným zbožím a říkalo se, že se mu velmi svědomitě starala o účetní knihy.

Kier odešel do státní střední školy a pod matčiným dohledem pilně studoval do noci. Dědeček se odstěhoval z rezervace k nim a spolu s ním Kier unikal do lesa, aby se naučil indiánskému životu. Stopování se stalo jeho velkou vášní. Matka tuto součást jeho života tolerovala, svým způsobem ji snad i podporovala, ale vždy ji považovala za podřadnou vzhledem k synovu studiu.

Nathaniel Wintripp, Kierův otec, byl indián z kmene Tiloků jen napůl, protože jeho otec byl Španěl. Nate pracoval jako kameník a ve venkovské části wintoonského okrsku platil za nejpracovitějšího a nejšikovnějšího řemeslníka. Byl však poněkud hrdý. Vyrůstal u svých prarodičů a od sedmnácti se protloukal životem sám. Přestože byl schopen se uživit i při dvouletém studiu na státní univerzitě, po druhém ročníku odešel, aby pracoval pro svou firmu na plný úvazek.

Kier se snažil svého otce poznat. Chtěl pochopit věci, kterým nerozuměl. Dvanáctého října roku 1969 se jeho otec strašně rozlítil, otloukl Kierovi zápěstí o umyvadlo, vyplížil se ze dveří a už se nikdy nevrátil. Měsíc

poté Nate Wintripp zemřel, aniž synovi umožnil najít pouto, které tolik hledal.

Po otcově odchodu přepadlo Kierovu matku tiché zoufalství. Bylo tak hluboké, že léta nemohl snést pomyšlení, že vystoupí z vyjetých kolejí, které mu narýsovala. Třebaže byla indiánka, nedokázal stanovit, čím vlastně chtěla být – kromě jediného nevyvratitelného názoru, o jehož pravdivosti byla naprosto přesvědčena: tedy že Kier musí uspět ve světě bílých, získat nejlepší univerzitní vzdělání a nesmí nést v řeči stopy po svých předcích, ale přesto se musí oženit s indiánkou, protože jinak by ho potkalo neštěstí. Nate, její vlastní manžel, poloviční běloch, ji nikdy jako indiánku zcela nepřijal. Jak by mohla bílá žena akceptovat Kiera?

Ve skrytu duše Kier tajně uvažoval, zda vůbec kdy otec akceptoval jeho. Nebo jestli vůbec někoho. Nebo jestli po otci nechtěl něco, co mu na tomto světě nemohl poskytnout. Kier měl dojem, že těsně před otcovou smrtí se sblížili. Cítil z jeho prstů radost, již mu navždy vzali. Nedokázal se smířit s pocity hanby, které ho pronásledovaly, když myslel na otce.

Nesnažil se vytvořit chybějící pouto spojením s matkou. Jejich vztah osciloval od vzájemnosti ke společnému zápasu o přežití s malými příjmy v podhorském městečku a poznamenala jej i jejich tragédie.

Kier nedokázal roztřídit tu změť pocitů, již skrýval kdesi v mozku, a maskoval ji intelektuálními myšlenkami. Když poznal svou první ženu – bělošku –, nepříjemný pocit vyprchal po prostém poznání, že si nikdy nenašel skutečného přítele ani lásku. Znal jen kamarády z dobrodružných výprav a ženské sexuální partnerky. Byl to podle něho dost dobrý a dostatečný důvod, aby dočasně ztratil rovnováhu. Když chtěl prožívat lásku se ženou, uvízl na mrtvém bodě. Měl pocit, jako by se topil, a o plavání absolutně nic nevěděl. Vyděsilo ho to.

Ted si ten pocit vybavil. Dýchal zhluboka a uvnitř ho cosi svíralo. Opět přišly pocity studu. Matčiny cíle vnímal stále jako těžké břemeno, které drtí jeho duši. Tyto všelijaké pocity ho přenesly na místa, kde nedokázal vychutnávat život. Zdálo se, že neumí poznat lásku ani ji prožít.

Sám nevěděl proč.

Jessie několik minut po Kierově odchodu neslyšela vůbec nic. Pak se ozvala jediná rána.

Jak Kier navrhl, postrčila Millera kupředu s rukama spoutanýma za zády a vydala se za ním v jeho stopách.

Za chvíli zaslechli další výstřely.

„Už je z něj mrtvola prošpikovaná kulkami," prohodil Miller.

„Zavři zobák," řekla a uvažovala, jestli má Miller pravdu. Zamířili na východ, pak na sever, vzdalovali se od Claudie a jejího volva, dokud se nedostali k potoku. Pak zamířili vodou na jih. Jessie pochopila Kierův záměr. Čerstvé stopy, které by vedly k Donahueovým, si žádaly vysvětlení.

Pochod vodou pro ni byl větším mučením, než jaké dosud poznala. Měla pocit, že jí hrozivou a mrazivou bolestí upadnou nohy. Myslela si, že prostě otupí, což se také stalo, ale pak následovala bolest, jako by jí rvali vnitřnosti. Kierovy strategie a tato divočina zjevně nedbaly na utrpení.

Na počátku chůze s Millerem Jessie uvažovala o přežití. O tom, zda zahlédne dalšího rádobyvojáka dřív, než on uvidí ji.

Po nějaké době, když zvuky palby slábly a obklopoval je jen hustý les a mrazivý vzduch, přestala myslet na martyrium wintoonských hor a opět přemítala o své noční můře v kanceláři a o Frankovi. Do očí se jí vedraly slzy a v duchu se za ně proklela. Jak v takové situaci, kdy kráčím po bohem zapomenuté cestě na druhém konci Spojených států, v téhle válečné zóně, kde možná umírají lidé, můžu myslet na Franka a jeho úchylné přátele?

To nedopustím, řekla si. Jednu věc si musím zachovat, a tou je moje mysl.

Sotva začala uvažovat o tom, zda je Kier naživu, či mrtev, cosi v dálce vybouchlo a v lese se ozvaly výstřely automatických zbraní. Připadala si v té chvíli nezvykle osaměle.

Kier pomocí kusu dřeva uvolnil otvor v pařezu, granáty však nepouštěl z rukou. Z rozhovoru těch mužů pochopil, že u Crawforda mají zůstat přinejmenším další dva muži. Podle slábnoucího zvuku jejich hlasu pochopil, že míří do kopců. Kier špicoval uši, ale po nějaké době neslyšel nic. Přesto mohli okolí sledovat. Bylo by mnohem nebezpečnější, kdyby chtěl pomalu vylézt ven.

Rychlými pohyby loktů odhrnul sníh, tiše se narovnal a vyskočil z díry. Běž a mysli na ty chlapy, co se tě právě pokoušeli zabít. Duševně se připravoval na krveprolití. Byl rozhodnut zvednout ruce a odhodit granáty. Neudělal to. Nikoho před sebou neviděl, přestože poblíž slyšel někoho mluvit.

Sedli mi na lep, pomyslel si. Jejich šéf zatím nedorazil. Muži předpokládali, že Crawford je jen mrtvý nepřítel a Miller se stal jednou z jeho obětí.

Kier se po břiše odplížil.

6

Oheň, který chrání rodinu, pohřbí nepřítele.
Tilocké přísloví

Jack Horatio Tillman se blížil k havarovanému letadlu dlouhým a rázným krokem. Pečlivě zvažoval každý svůj krok po stopě, až dorazil k houštině, kde muži našli Crawforda. Přišli s teorií, že Crawford převrátil kabát a ty pořadače ukradl.

Pak dorazil ke dvěma vojákům v bezvědomí. Tihle chlapi evidentně nedodrželi jeho rozkazy. Jonese vzpamatoval několika fackami; Jenkins byl stále v bezvědomí. Jeho muži kolem nich proběhli prakticky bez povšimnutí. Zajímalo je spíš polapení útočníka a případná odměna. Ať už Jonese a Jenkinse vyřídil kdokoli, měl slabý žaludek. Vynaložil velké úsilí, aby nikoho nezabil. Nemohl to být Crawford.

Tillman sám lovil vysokou zvěř, když právě nekoordinoval své farmaceutické a lékařské výzkumy. Kdyby to bylo jen trochu možné, nejraději by řídil své impérium ze stanu v buši.

Tillmanův otec zdědil peníze. Neměl jich tolik, aby je snad nemohl utratit nebo třeba propít, avšak díky nim se mohl většinu života zabývat lovem. Jack Tillman si o otci pamatoval jen to, že když nepil, tak lovil. Snášel otcovy výprasky v opilosti a bavil se na jeho loveckých výpravách. Společně jim šla jen jediná věc: stopovat zvěř a zabíjet ze sportu.

Stopu před jeho zraky – prý Crawfordovu – za sebou zanechal atlet, který měl mnohem silnější nohy než Crawford. Ať to byl kdokoliv, vracel se po téže stopě stejně dokonale a rychle jako závodní kůň. Crawford by nedovedl ujít tolik kroků a zvedat přitom tak vysoko nohy.

Ten záhadný muž kolem sebe vůbec nerozhazoval sníh a našlapoval přesně do šlépějí. Tillman smetl ze stopy sníh a pod ní narazil na ledové

krystalky. Tenhle člověk měl mnohem přímější krok, než byla kachní chůze vojáka. Crawford za sebou nemohl nechat takovou stopu. Takovým způsobem se přirozeně pohyboval jedině stopař. Muž, který tam zanechal šlépěje, byť nenápadné, se snažil jeho muže zmást.

Běžec byl vysoký, měl štíhlé nohy a našlapoval klidně a účelně – nezmatkoval. Každý krok měl téměř stejnou délku. Od směru se odchyloval jen nepatrně. Musel se zde vyznat. Navíc bylo zřejmé, že otisk chodidla byl na Crawforda příliš velký. Nemohl patřit ani Millerovi. A jestli byly jeho, pak ho Tillman silně podcenil.

Tillmanovi přeběhl mráz po zádech. Není to strach, pomyslel si, spíš jakási předtucha. Zrudl hněvem nad hloupostí svých mužů. Kdesi v terénu byl i Doyle, o němž se domníval, že je na něho spolehnutí. Při vyvolávání vysílačkou se však neozýval, což bylo divné.

Situace se nevyvíjela dobře, vlastně tak špatně, že by Jacka Tillmana mohli soudně stíhat pro spáchání závažných zločinů. Neměl však v úmyslu nechat na sebe uvalit trest.

Osmačtyřicetiletému Jacku Tillmanovi dosud nikdy podobný trest nehrozil. Pravděpodobnost, že letadlo havaruje právě tady, byla mizivá, ale přesto se to stalo. Ti muži bezpochyby Martyho Rawlinse a jeho čtyři kámoše vážně podcenili. Jejich hádka nejspíš vypukla ve chvíli, kdy vědcům oznámili shození.

Jaká však – i při takové smůle – existovala pravděpodobnost, že převrátí kabát jeden z jeho vlastních mužů nebo že se na místě havárie objeví cizinec s dýkou? Tillman si o místě shození zjistil všechny dostupné informace – o všech jeho obyvatelích. Průzkum zajišťovali přepečliví puntičkáři. Tillman věděl o veterináři z kmene Tiloků, o Kieru Wintrippovi, o němž se psalo v časopisech.

Bydlel v Johnson City a jeho srub se nacházel v úbočí nedaleko od ranče Donahueových. Kdysi uspořádal hon na pět militantních chlapů, kteří znásilnili a zabili dvě indiánská děvčata. Veterinář je tehdy vystopoval dřív než šerifova skupina. Prý tvrdil úřadům, že si na něho hledaní muži počíhali. Pak došlo k potyčce a veterinář měl jen nůž, kdežto násilníci byli vyzbrojeni samopaly a dalšími vojenskými zbraněmi. Všech pět mužů našli šerifovi muži již mrtvých. Indián vyvázl bez jediného škrábnu-

tí. Tenhle člověk, který dokázal přežít v divočině jen s nožem, byl schopen zabíjet, přestože na to neměl žaludek.

Tillman o Kieru Wintrippovi věděl dost. Podle informací, jaké měl k dispozici, ho považoval za jediného zdejšího obyvatele, který by mohl být potenciálně nebezpečný. Asi třicet kilometrů vzdálená rezervace Tiloků mohla představovat také jistou hrozbu, naštěstí však ranč Donahueových oddělovalo od území kmene několik horských hřebenů.

Dosud se lidé i okolnosti vyvíjeli předvídatelněji než divoká zvířata, která Tillman lovil. Jeho farmaceutické firmy měly úspěch, protože pochopil, jak moc se obyčejní lidé obávají nemocí. Pochopil i motivaci vědců bojovat proti tomuto strachu vývojem účinných léků.

Tillman se stal přes noc průmyslovým magnátem proto, že věděl, jak obrátit selhání jiných lidí ve vlastní prospěch. Jeho prvním riskantním podnikem byla krachující společnost, jež vsadila všechny peníze akcionářů na lék, který totálně propadl při prvních zkouškách. Měl dělat zázraky při zacelování ran, avšak ve skutečnosti jejich hojení činil jen méně bolestivým, následkem čehož akcie společnosti silně poklesly.

Tillman se dostal do jejího čela – zvolili ho prezidentem, protože byl jediným aspoň rámcově kvalifikovaným kandidátem, který měl o ten post zájem. Věděl, že analgetické účinky léku se daly ještě vylepšit. Přidáním dalších látek vytvořili vědci společnosti lék proti bolesti, který se dal užívat při léčbě ran i do kapek na bolavé dásně pro děti. Ohromné zisky z prodeje léku umožnily Tillmanovi přestat s výrobou léků proti bolesti a investovat do laboratoře s nejnovějším vybavením, kterou mohli vědci využívat pro významnější projekty. Tillman věděl, že výzkum neuvěřitelně zpomalovala absurdní pravidla a umělé překážky. Podařilo se mu však překonat byrokratické problémy a úspěch se opět dostavil.

Díky přílivu dalších peněz se začal věnovat otázkám globálního významu. Tillman měl pocit, že nemoci často souvisejí s ne zdravým životním stylem. Chudoba a nečinnost, které z něj pramenily, způsobovaly řadu chorob a neduhů. Další soubor nemocí vznikal z přejídání. Další plodily nevázané sexuální praktiky. Zdálo se, že nemoci byly živeny chybami lidstva. Nepřirozený život se stal metlou lidstva.

Společnost vyžadovala progresivnější přístupy k nemocím, pouhé léčení nestačilo. Na léky se vynakládaly ohromné prostředky, které však

zpomalovaly vývoj lidstva a podporovaly jeho dysfunkce. Z nemocí se mělo stát cosi, čeho je třeba využívat. Lidstvo mohlo postupovat kupředu jen léčením vybraných jedinců a jistých nemocí.

Bylo tedy nezbytné umět nemoc držet pod kontrolou, aby se mohlo využívat jejích funkcí. Léčba byla jen jednou ze součástí takové kontroly (a naštěstí i zdrojem velikého bohatství). Vytvoření vhodné nemoci a jejího selektivního využití mohla ocenit jen vyspělejší kultura.

Tillman se považoval v této oblasti za průkopníka. Své teorie nemohl plošně rozšířit v průběhu života, protože jako smrtelník nedokázal uniknout stárnutí. Na stáří neexistoval žádný lék. Mohl ho jen prodloužit. Tikající hodiny vyžadovaly, aby prováděl stále progresivnější výzkumy, proto také Tillman musel své vědce izolovat od ostatních. Každého vedoucího pracovníka vědeckého týmu přesvědčil, že jedině on může upravovat pravidla, on zná skutečné tajemství a že jemu z toho plynou vysoké zisky. Jen dva rádobyvědci v jeho podniku věděli téměř o všem – a těm Tillman důvěřoval.

Pak přišel do firmy Marty Rawlins, génius, jehož schopnosti přesahovaly rámec mnoha disciplín a který každý výzkumný program, na nějž sáhl, dokázal dokonale technicky vyhodnotit. Muž jako Marty mohl dokázat mnohem víc, kdyby znal celou pravdu. Tillmana lákal další pokrok natolik, že se poněkud odchýlil od svého původního plánu.

Nakonec nechal Martyho a jeho tým syntetizovat a vést širokospektrální přímý výzkum DNA, koordinovat práci tří oddělených laboratoří a jejich podskupin. V době, kdy si Tillman uvědomil, co všechno si Marty domyslel a jak hrozně je prudérní, bylo příliš pozdě.

Smrti Marthyho Rawlinse však Tillman velmi litoval. Netěšilo ho zabíjet dobré lidi, ale tohle bylo nutné. Tak to prostě chodí. A svým způsobem to byl pokrok.

Tillman tímhle sebepozorováním získal jasný důkaz, že není psychopat. Měl spíš jen poněkud nezvykle široké představy a smysl pro budoucnost, který ostatním lidem scházel. Vnímal sám sebe jako unikát, který má v rukou skvělý nástroj pro dobro lidstva. Věděl, že není dokonalý a že jeho místo mohou zaujmout moudřejší lidé. I ti si však uvědomí, že citové předsudky moderního člověka může provázet rušivý útlocit vyzvednutý

metafyzickou pomíjivostí společnosti – iluzemi, které jsou překážkou pokroku.

U velikého pařezu Tillman požádal ostatní, aby mu ukázali dokument, jejž vytáhli Crawfordovi z boty. Podal mu jej Doyle. Došlo přesně k tomu, čeho se obával. Rawlins se zmínil o svazku šest s názvem: „Klonování dospělých, uspořádání genu a štěpení DNA“ s různými podtituly, které zahrnovaly „vyjádření genu DNA pomocí kategorie nemoci“. Ještě horší byl oddíl s názvem: „Klonování DNA u dospělých jedinců“ a pod ním identifikační čísla. Rawlins nejspíš zešílel.

„Prohlédněte ten pařez i z druhé strany, pánové,“ řekl Tillman Diggsovi a Doylovi.

Malý, štíhlý Diggs s vousy na bradě hlasitě polkl. „Přísahám, že tyhle stopy tady předtím nebyly.“

„Přišel jsem sem teprve před pár minutami,“ řekl Doyle a ukázal k lesu. „Byl jsem se podívat tamhle.“

Zatímco Tillman zvažoval, zda má oba muže střelit do hlavy, prohlížel si pěstěné zrzavé licousy, které si Doyle tak pečlivě upravoval. Nahmatal rukojeť své pistole a uvědomil si, že má vepsáno ve tváři, nač myslí. Tichý neklid v Doylových očích to jen potvrzoval. Odtáhl z pistole ruku.

„Napálil vás,“ řekl Tillman smrtelně tichým hlasem. „Čekal, až se uklidníte, a potom vzal do zaječích. Crawfordovo tělo nesl, protože věděl, že vy tupci se budete domnívat, že tudy šel jen jeden člověk.“

Tillman zuřil. Navíc ti muži teď vědí o klonování a výzkumech DNA. A to je až příliš.

„Vzpomínám si, že jsem četl o nějakém indiánovi, který má v tomhle údolí srub. Narazil jsem na to v materiálech, které jsme si měli projít. Ať už pronásledujeme kohokoli, nechtěl zabíjet,“ podotkl Doyle.

Na Tillmana tím udělal dojem, ale neřekl nic. Potřeboval ve svých lidech vyvolat nenávist k nepříteli. Chtěl vědět, co jsou zač, a pouhé řeči na to nestačily. Nemohly pomoci ani staré stopy ve sněhu. Uskutečnit, co mě právě napadlo, bude těžké, ale rozumné, pomyslel si.

„Pánové,“ zavelel Diggsovi a Doylovi, „chci vám něco ukázat. Potřebuji, abyste si nasadili tohle.“

Se stejnou lehkostí, jako se opilec mazlí se sklenkou whisky, podal oběma mužům pouta. Zkoumal pečlivě oholenou Doylovu tvář. Dokonce i jeho postoj byl dokonale profesionální.

„Jen na pravé zápěstí, prosím.“

Diggs se nervózně podíval na Doyla. Ten však nedával najevo žádné emoce. Ani jeden nehnul brvou, jen drželi v rukou stříbrná želízka jako otrávené jídlo.

„Pánové?“

Diggs zašoupal nohama a sklopil oči. On ani Doyle neupustili svou pušku M-16. Tillmanovi se to, co musel Doylovi udělat, příčilo.

„Vyhovte mi, pánové,“ řekl Tillman dobrosrdečně, jako by hovořil ke školákům.

Diggs si nasadil pouta.

„Ted půjdeme prověřit vaši atletickou zdatnost,“ řekl Tillman a kývl na Diggse. „Předpokládám, že kapitán Doyle už pro naši malou armádu nepracuje.“

„Moment,“ řekl Doyle a zacvakl si pouta. Tillmana píchlo u srdce, když viděl, jak je Doyle loajální.

„Postavte se sem.“

Doyle poslechl a opřel se zády o jehličnan s kmenem o průměru asi dvaceti centimetrů. Tillman ho připoutal ke stromu s rukama za zády.

„Tak chceš tu práci, nebo ne?“ zeptal se Diggse, který stál u stejného stromu, jen zády k Doylovi. Tillman oba muže rychle spoutal a nechal je, aby odhodili zbraně.

Tillman otevřel dýku s úzkou čepelí. Doyle při pohledu na nůž zvedl hlavu, ale ani nepípl. „Snažili jsme se,“ řekl Diggs s pláčem na krajíčku. „Nedělejte to, prosím.“ Doyle mlčel.

„A co?“ zeptal se Tillman. „Co nemám dělat?“

„Neubližujte mi,“ vyjekl Diggs a pokoušel se vymanit z pout.

„Ale to nebude bolet,“ podotkl Tillman opovržlivě.

„Otevři ústa, chci se ti podívat na mandle.“

„Cože?“

„Prostě to udělej.“

Tillman rozevřel Diggsovi pusu jako pečlivý zubař a pak zezadu muži propíchl hrdlo. Diggsovi se do úst nahrnula krev. Tillman zasáhl jeho

krční tepnu. Levačkou mu pevně nadzvedl bradu a Diggs se začal dusit vlastní krví.

„Takhle zemřeš brzy," prohodil.

Potom Tillman chytil Diggse za pramen vlasů nad čelem a špičkou nože ho skalpoval. Věděl, že kůže se odloupává od hlavy jako kůra z pomeranče. Pomocí palce a ukazováčku pak oddělil kůži od hlavy a vítězně zvedl svou trofej do vzduchu.

Doyle se otočil na stranu, aby viděl, co se s Diggsem děje. Tillman pak pomalu obešel strom a upustil skalp k Doylovým nohám. Ten však nehnul brvou.

„Pochopil jsem, co děláte," řekl Doyle. „Myslíte si, že je to ten indián – Kier –, a chcete tímhle podat chlapům důkaz. Diggsovi se nedalo důvěřovat, ale myslím, že máte dost rozumu, abyste věřil mně."

„Zapůsobil jsi na mě."

„Já vám toho indiána pomůžu chytit."

Tillman sundal Doylovi pouta.

Oba zamířili k vyhořelému letadlu, kde Tillman nechal Doyla, aby šokované jednotce vylíčil to poslední zvěrstvo.

„Diggse skalpoval nebezpečný a lstivý indián. Dneska si tady z nás všech vystřelil," uzavřel Doyle.

Teprve pak nastal skutečný hon.

7

Lidé před sebou kopou omluvu jako balvan, a proto ji nikdy nedohoní.
Tilocké přísloví

„Millere, jestli tam někde jsi, ozvi se.“ Z Millerovy vysílačky se ozval hlas, který již Kier slyšel – klidný a autoritativní. Usoudil, že je to Tillman. Jeho hněv byl z tónu jeho hlasu sotva patrný. Věděl, že kdyby promluvil, třeba i při běhu, odsoudil by se tím k smrti. Jednak by je opět vyvedl z nejistoty, zda mají hledat skutečně Millera. Navíc by mohli zjistit jeho polohu a později možná i určit směr jeho cesty. Měli pravděpodobně nejnovější vybavení.

„Poslouchejte, dohodneme se,“ řekl ten hlas. „Pokud neuzavřeme dohodu, nikdy z těchhle lesů nevyváznete živý. I kdyby snad ano, stane se z vás štvanec. Domysleli jsme si, že jste ukradl ty záznamy. Nemýlím se, že? Dobrá. Zlobíme se, ale máte něco, co potřebujeme, takže uzavřeme obchod.“

Kier věřil, že jim nedošlo nic, než že nějaký chlap v bílé kombinéze zabíjí a mrzačí jejich lidi. Tillman měl tak dvacet chlapů, pravděpodobně bývalých vojáků, snad ze zvláštních jednotek, kteří neumějí nic jiného než zabíjet. Tyhle nájemné žoldáky stačilo oblbnout smyšlenkami o tom, že dělají světu prospěšnou věc.

Po rychlém běhu Kier zamířil přímo k Donahueovým. I kdyby Jessie postupovala mnohem pomaleji, měla tam už dávno být. Musel se o tom však přesvědčit.

Stopující medvěd po setmění pozoroval z hustého křoví každý detail. Uložil předmět, jenž měl přinést záchranu jeho lidem, do bezpečí – na místo, které v případě potřeby najde. Nechal u něj vzkaz.

Teď se musel zastavit na dvou místech.

Těhotná Claudie a její dva malí chlapci, Bren a Micah, naskočili do Kierovy dodávky. Ti se ocitli v primárním ohrožení a děti znamenaly budoucnost. Přestože Donahuovi nepatřili k Tilokům, byli to jejich přátelé. Vnuk Stopujícího medvěda neměl lepší přátele než Jacka a Claudii Donahueovy.

Pohyboval se lehkým krokem jako stín a schoulil se mezi náklad do klubíčka. Sotva se do stísněného prostoru vtěsnal, zpomalil dech i tlukot srdce. Stal se z něho Spící medvěd. Brzy jeho tělo opustilo napětí. Jen se zaposlouchal a snil.

„Omlouvám se, že jsem vás vyplašil," řekl Kier a nasedl do volva na místo pro řidiče.

„Co se hergot stalo?" zeptala se. Miller zatím na zadním sedadle zaúpěl.

„Nikoho jsem nezabil, ale Millerovi přátelé zastřelili jednoho z vlastních lidí." Kier se podíval na hodinky. „Měla jste odsud zmizet ihned po svém příchodu."

„Tak jsem pomalá. Jenom jeden mrtvý?" zeptala se ostřeji.

„Myslím, že ano."

„Připadalo mi to jako válka. Určitě jste nám zachránil život."

„Uvidíme, jak dlouho to vydrží," podotkl Miller.

„Tady Miller teď má skvělou pověst," prohodil Kier.

„Ty hajzle…"

„Měli bychom odsud raději vypadnout." Kier vystoupil z auta a otevřel kufr. „Ti chlápci vás chtějí rozcupovat na kusy." Odtáhl Millera do kufru, zamkl ho uvnitř a v pološeru se zadíval na stromořadí.

„Musíme se někam na chvíli schovat a zjistit, co je v těch pořadačích," začal Kier, když opět nasedl do vozu. Zabočil nalevo směrem na Johnson City a ujížděl, jak nejrychleji to auto dovolilo.

„Musíme s nimi někam do civilizace," řekla a jemně bouchla pěstí do bočního okýnka. „Proč nemůžeme jet do Johnson City jako Claudie?"

Neodpověděl. Místo toho zabočil na příjezdovou cestu s nápisem „Mollanderovi“. Bylo to jediné obydlí v blízkém okolí – letní srub asi osm set metrů od Claudiina ranče. V tomto ročním období býval obvykle prázdný.

„Neodpovídáte.“

„Přemýšlím.“

Když dojeli po úzké silnici až ke srubu, otočil volvo a vystoupil.

„A co děláte teď?“

„Ještě stále přemýšlím.“

„Válíte se ve sněhu.“

„Sundávám řetězy.“

„Co když je ale budu potřebovat, abych mohla odjet do Johnson City?“

„V průsmyku budou jejich lidé. Zabili by vás. Kdybyste se je snažila obejít, umřela byste ve sněhu.“

Rychle sňal řetězy z kol a hodil je do kufru na podlahu.

„Byla by to moje volba,“ řekla.

„Hohó,“ reagoval. Kdyby musel, svázal by ji jako dobytče, ale rozhodně to neřekl nahlas.

„Co znamená to vaše ‚hohó‘?“

„Znamená to, že poslouchám.“

„Pojedete zpátky k mé sestře a pak do Johnson City.“

„Když pojedeme bez řetězů, na chvíli je setřeseme.“

„Musíme se dostat do města k telefonu. Musím na tom trvat.“

„Na téhle straně průsmyku Elk Horn nejsou zdroje energie kromě malých generátorů ani telefonické spojení – fungují tu jen mobilní telefony. Při troše štěstí je zmateme. Budou očekávat, že se lidé na útěku budou snažit dostat do Johnson City. Naší jedinou šancí je setřást je v divočině a dostat se k civilizaci v pravý čas a vlastní cestou.“

„A co mobily?“

„Jeden mám v dodávce a Claudie má taky mobil, ale fungují až v horách. V tomhle sněhu se moc vysoko nedostaneme, i kdybychom ho měli.“

„Poslyšte, v tom letadle bylo plno materiálů z lékařských výzkumů, včetně každé nemoci, kterou zveřejnili v lékařských příručkách. Vždyť

možná experimentovali s těmi tilockými děvčaty. Musíme to sdělit světu…“

„Když budete mrtvá, nikomu nic nepovíte. Možná nechají odjet Claudii, ale nás nikdy nepropustí. A autem to přes průsmyk stejně nezvládneme. Ani náhodou.“

„Takže bychom měli prchat do hor v téhle vánici a třeba i s virem nějaké smrtelné choroby v těle? Ti lidé by nás mohli čekat za nejbližší zatáčkou. Říkám vám, že půjdeme do města, i kdybychom měli vyrazit pěšky.“

„Přesně to budou čekat. Pravděpodobně budou mít sněžné skútry. Nevyjde to.“

„Proč?“

„Jsou vybavení. Viděl jsem stopy jejich nákladních vozů. Nevyjeli do hor naprázdno. Bud v těch autech jelo hodně lidí, nebo lidi a sněžné skútry. Jestli ztratí naši stopu, budou čekat v průsmyku.“

„Jestli se nedostaneme k telefonu, vydám se na cestu sama.“

Kier zpomalil a podíval se na ni. „Když to uděláte, s největší pravděpodobností zemřete. Budte trpělivá. Dovedu vás k civilizaci, slibuji.“

Stiskla čelisti a Kier poznal, že se snaží ovládnout hněv.

„Takže musím být s vámi, protože bez vás nepřežiju. To tvrdíte vy. A jaká je pravděpodobnost, že vypukne nějaká epidemie?“

„Nemám ponětí.“ Odmlčel se. „Ti chlápci se navzájem pozabíjeli, ještě než to letadlo havarovalo, je to tak?“

Přikývla.

„V letadle došlo k přestřelce.“

„Fajn,“ namítla váhavě. „Chcete mi říct, že ten chlap s granátem se tolik bál Tillmana, že nás chtěl zabít – nebo jen proto, aby z nějakého jiného zatraceného důvodu udržel tajemství. Měli bychom se mnohem víc bát chlapů, co nás zabijou hned, než nemoci, která propukne až za nějakou dobu – za předpokladu, že ji vůbec máme. Tak jste to myslel?“

„Tak nějak.“

Chvíli Jessie nic neříkala. Nakonec namítla: „Tahle soukromá armáda mi nedává smysl. Jak mohli vědět, že to letadlo spadne zrovna tady v horách?“

Kier pokrčil rameny.

„Myslím, že rozhodování musí být založeno na demokratických zásadách.“

„Myslím, že než vás nechám jít na jistou smrt, se spolu vážně pohádáme.“

„Mám pistoli.“

„To je moje výhoda. Abyste vyhrála, musela byste ji použít.“ Všiml si, jak se kousla do spodního rtu.

Hranaté trámy z jedle douglasky sahající od okapů po hřebenové vaznice Kierova srubu se zlatavě leskly v tlumeném světle petrolejových lamp. Jednoduchost dodávala místu elegantní ráz. Prkennou podlahu zdobil velký oválný koberec, uprostřed nějž stál černý dubový jídelní stůl. Leskl se nesčetnými nátěry laku. Kolem stolu stálo šest židlí vyplétaných rákosem a v borovicových policích se skrývala řada románů – Hemingwayovou klasikou počínaje přes moderní thrillery, všemožné knihy z oblasti biologie a štosem časopisů Scientific American a sbírkou National Geographic konče.

Vedle konferenčního stolku nepravidelného tvaru stálo staré houpací křeslo z červeného dřeva a na něm ležela vedle fotografie usmívající se brunety vyřezávaná fajfka s dlouhou troubelí. Na stěně vedle knih visela snad stovka fotografií indiánských dětí v horách. Na další pak skicy malované tužkou s tematikou původních indiánských vesniček a krajiny.

Jessie začala neklidně přecházet sem a tam od chvíle, kdy vstoupili dovnitř. „Jak dlouho se tady zdržíme?“

„Přímo tady? Jen pár minut. Pod námi je sklep, tam bychom mohli zůstat tak hodinu, dvě, ale pak bude třeba vyrazit. Nemůžeme riskovat, že nás tady najdou.“

„Mělo by jim to chvíli trvat – auto jsme schovali, tři čtvrtě kilometru šli pěšky, plížili se tím zatraceným křovím…“

„Nezapomeňte na běsnící vánici,“ řekl a líně se usmál – poprvé od chvíle, kdy opustili stodolu.

„Jak bych mohla?“ Prodírali se závějemi k potoku a pak po sobě nechali schválně zmatené stopy. „Už mi třikrát málem umrzla prdel!“

Kier listoval pořadači s laboratorními zprávami a soustředoval se jen na některé části obsáhlé práce. Jessie se mu dívala přes rameno. Kier se občas podíval znepokojeně na hodinky.

„Vyčkáme tak dlouho, jak se odvážíme," řekl a naplnil batoh jídlem.

Jessie listovala pořadači. „Co znamenají ty tabulky ve svazku jedna? Ty řady áček, céček, téček a géček za sebou?"

„Zřejmě to je dešifrovaný gen nebo jeho segmenty." Dokončil balení jídla v kuchyni a opřel batoh o zeď. „ , A' bude adenin, ‚T thymin, ‚G' guanin a ‚C' cytozin. Ty čtyři molekuly nukleární kyseliny se párují a vytvářejí řetězec DNA."

„Tyhle věci znají všichni veterináři?"

„Rozhodně ti, kteří sledují nové lékařské poznatky."

Kier znal základy. Věděl, že gen je jednotkou DNA a že každý gen určuje sekvence aminokyselin, které definují konkrétní protein. Každý gen proto nese zodpovědnost za produkci unikátního proteinu – a proteiny jsou základní stavební jednotkou těla.

DNA má strukturu jako pokroucený žebřík. Každou příčku tvoří pár nukleotidické báze, kterou může být adenin/thymin nebo cytozin/guanin.

„Veškerá genetika je určena řádem těchto čtyř párových nukleárních kyselin. Je možné bezpečně říct, že uspořádání a místo nukleárních kyselin ve vašich genech může za vaši krásu."

„Myslím, že se obejdeme i bez komplimentů."

Kier se na ni snažil tvářit co nejnevinněji.

„Podívejte, nechci být nezdvořilá, ale…"

„Ale pořád vás štve ten telefon."

„Jsem naštvaná, protože mě neberete vážně. Chováte se, jako byste byl náčelník kmene a já obyčejný indián."

„Nechci, abyste se vydala do vánice hledat telefonní budku a nechala se přitom zabít."

„Takže mi nezbývá než udělat, co chcete vy, nebo vás prostě zastřelit, já vím. Vraťme se k té genetice."

„Fajn. DNA viru má, řekněme, desítky tisíc bazických párů. Bakterie tuberkulózy jich má pravděpodobně milion či dva. Stavba každé bytosti i bakterie či viru je dána ve formě párů nukleárních kyselin. Ti hoši našli nový způsob, jak je rozluštit. U člověka je třeba zjistit tři miliardy těchto

párů, aby se dalo zcela zmapovat všech šestačtyřicet chromozomů. Vláda přišla s projektem lidského genomu, který má za úkol zmapovat naši DNA, ale Tillmanova skupina to učinila už před lety. Tyto mapy mají i některé další soukromé instituce. Tillman však učinil mnohem víc než jen tohle.“

„Na to jste přišel v těchhle pořadačích?“

Kier přišel k ní a ukázal na místo v textu strany, kterou si založil ohnutým růžkem. „Je tady odstavec, kde se mluví o dešifrování genetického kódu…“

„Práce s atomovými mikroskopy v kombinaci s Crayovým sekvenčním programem přináší skvělé výsledky, naprosto přesně určí sekvenci stovky milionů základních párů za hodinu. Naše starší autosekvenční technologie zpracovala jen sto tisíc základních párů za den. Metody dostupné vládě stále produkují jen sto tisíc základních párů ročně na každý elektroforetický procesor.“

„Co to znamená?“

„Myslím, že hovoří o tom, jak rychle jsou schopni přečíst řetězec DNA pomocí elektronického mikroskopu. Jestli je tohle to, co si myslím, pak mají v rukou fenomenálně rychlý prostředek. Představte si koně s povozem a kosmický raketoplán. Asi tak by se dal charakterizovat rozdíl mezi tím, co ti chlápci mají v rukou a co má v ruce zbytek světa.“

„Ale nač jim to je?“

„Pokud jsou schopni zmapovat lidské chromozomy až tří miliard nukleotidických párů během třiceti hodin…, pokud vědí, jak se který gen chová…, to ovšem nevím.“ Odmlčel se.

„Pracují tedy na tomtéž jako projekt o lidském genomu, je to tak?“

„Je to jen začátek. Všem ostatním však bude trvat léta, než něco podobného zjistí na jednom hypotetickém člověku. Tillman je schopen jednotlivce dešifrovat a odlišit od ostatních jedinců za třicet hodin. To je fenomenální.“

„Takže oni zjišťují, čím je každý člověk unikátní,“ podotkla. „Ale proč se kvůli tomu zabíjejí lidé?“

„Chcete vědět, co tipuji já? Tak dobrá, ale nezapomínejte, že je to jen spekulace.“

„No jo.“

„Cílem toho projektu je zjistit funkce lidského genu. Rozluštění mapy genomu je jen první krůček. Aby dokázali změnit genetické uspořádání člověka inteligentním způsobem, musejí pochopit funkci každého genu a to, jak je vzájemně provázat.“

„Já jsem taky četla časopis Time. Kdybych věděla, jak změnit geny, mohla bych kupříkladu nechat růst lidské orgány, léčit rakovinu, vytvářet děti na zakázku, napravovat vrozené vady. Asi bych měla v rukou celý svět a možná právě to měl ten chlap v diáři na mysli, když tvrdil, že z Tillmana neučinil boha, ale udělal ho jeho pravou rukou. Jenže to jsou jen domněnky.“

„Podle obsahu se zdá, že skutečně dokážou gen změnit. Proto musíme ty pořadače prostudovat a zjistit, co vlastně dělají.“

„Ale co je na tom všem špatného?“

„To nevím jistě, ale je zřejmé, že vytvářeli viry k různým účelům. Možná je vyvíjeli proto, aby pozměněné geny převedli do mutovaných buněk jako formu genové terapie. Třeba to začalo být nebezpečné a vedlo to až k wintoonskému projektu.“ Ukázal na podlahu. „Bohužel se o něm psalo ve svazku šest, a ten nám chybí. Nějak do toho zatáhli i můj kmen.“

„Napadá mě, jestli nejde o boj proti bakteriím.“

„Nevím, do jaké míry by ta děvčata, která se stala náhradními matkami za úplatu, mohla mít něco společného s bojem proti bakteriím. Ti lidé by přece neměli všechny možné choroby, kdyby experimentovali s bojem proti bakteriím a virům. Začali by něčím, jako je ebola nebo anthrax, nikoli celou Noemovou archou lidských neduhů.“

„Bože, vy myslíte, že klonovali lidi?“

„Opice. Přinejmenším odkazovali na makaky. Mohl to být ovšem jen začátek. Jsou to primáti blízce příbuzní člověku. Dejte mi čas. Čtení těch materiálů jde pomalu. Shrnují léta práce.“

„Asi bychom měli zkontrolovat Millera, než tam zmrzne.“ Jessie zavřela jeden z černých pořadačů a odsunula jej stranou.

„Nezměnil jsem názor,“ řekl. „Jdeme je do sklepa pročíst,“ řekl a zvedl jeden z pořadačů. „Pokud tam nenajdu nic nového, vydáme se do hor. A pro vaši informaci: do Johnson City je to po silnici osmapadesát kilometrů.“

„Musíme ty lidi zastavit, proboha! Když nemůžeme do Johnson City, nedá se jít někam jinam?“

„Dojdu pro našeho přítele na verandu. Pak půjdeme do sklepa, kde to bude bezpečnější…“

„Nebude bezpečnější město s telefonem?“ skočila mu do řeči.

Kier došel k ní a zastavil se asi patnáct centimetrů od jejího nosu. Podíval se jí do očí a zničeně, ale velmi něžně řekl: „Jste připravena použít pistoli?“ Mlčela tak dlouho, že Kier zauvažoval, o čem asi přemýšlí. „V tom případě jdu pro něho.“ Po těch slovech odešel zadními dveřmi.

8

Kvůli dětem projeví‘ matka dvojnásobnou chytrost, avšak desetinásobnou zuřivost.
Tilocké přísloví

Jack Tillman tiše pozdravil starého muže i jeho manželku. Na ukazateli u příjezdové cesty stálo: Carotherovi. Měli v očích cosi rafinovaného, takže jim Tillman nedůvěřoval. Stopy pneumatik vedly do lesa kolem jejich útulného domku s plechovou střechou. Tillman si byl téměř jistý, že jsou to tytéž stopy jako u farmy Donahueových. Přes průsmyk Elk Horn teď nikdo nemohl přejet. Očekával, že mu jeho lidé každým okamžikem oznámí, že nalezli v lese vozidlo.

„Dnes se tady zastavil doktor," řekl pan Carother po příchodu Doyla.

Když Doyle přijel k Tillmanovi z Anglie, Tillman mu svěřil velení nad lidmi v terénu, ale čím dál víc Tillman upadal v pokušení, že ho povýší nad Brennana. Ten zrzavý Angličan zosobňoval představu člověka bez zábran a skrupulí, což se Tillmanovi zamlouvalo.

Doyle byl podobně vysoký jako Tillman. Nad ostatními o kus vyčnívali. Díky jim dvěma a dalším třem Tillmanovým mužům byl dvoupokojový domek téměř k prasknutí. Všichni se zdržovali poblíž velikých kamen u jedné ze stěn.

Carotherovi si zřejmě povšimli Tillmanovy přirozeně tmavší pleti a otázali se ho, zda není napůl indián. Tillman to pokládal za kompliment. Díky svým předkům se zdál mnohem víc fit než jeho změkčilejší společníci.

„Národní garda je tady ve státní záležitosti," podotkl a díval se na křehkého muže jako sova na myš. „Nemůžeme dělat svou práci, pokud nezjistíme, kdo se pohybuje po okolí. Jak jsem řekl, Donahueovy jsme

doma nezastihli, ale museli odejít nedávno a ve spěchu. Tímhle směrem vyrazila dvě jejich vozidla, ale jen dodávka pokračovala dál. Auto se možná vrátilo zpět. Jistě to však nevíme.“ Odmlčel se. „Jeho stopa vede čistě náhodou přímo sem k vám…“

Dveře se otevřely a dovnitř vpadl Brennan. „Máme je,“ vyhrkl. „Dál po silnici v lese.“

„Děkuji vám za spolupráci,“ řekl Tillman staříkovi cestou ke dveřím.

Claudie Donahueová jela v dodávce ke staré lesní cestě a ve tmě se pokoušela zahladit stopy pneumatik, když ji dostihli Tillmanovi muži. Pokud měla v úmyslu smazat stopy až k hlavní silnici, pak měla před sebou ještě ohromný kus práce. Doyle ji teď držel v autě i s dětmi.

Claudie Donahueová připadala Tillmanovi hezká, přestože byla ve vysokém stadiu těhotenství, v těžkém kabátě a vykukovala na něho zpod staromódní hučky. Promluvil na ni otevřeným oknem u řidiče. Začal pomalu – ukázal jí falešnou legitimaci a vysvětlil jí vojenskou hodnost. Nechal ji prostudovat svůj řidičský průkaz, dokonce jí ukázal i identifikační známku vojáka. Zavtipkoval, že je generálem Národní gardy, avšak není příbuzným s hrdinou občanské války. Jelikož se však stále tvářila lhostejně, rozčílil se. Její klidný skepticismus pro něho byl jako bodnutí nožem.

„Vezmi ty děti,“ řekl nakonec Doylovi. „Já pojedu s paní Donahueovou,“ oznámil a otevřel dveře velké dodávky.

„Děti zůstanou u mě,“ odpověděla klidně, ale rázně. „A kam pojedeme?“

Tillman zvedl ruku, aby Doylovi naznačil, že má počkat. „Zpátky k vám domů, paní. Je to nutné.“

„Děti mohou jet se mnou,“ řekla.

„Musíme si promluvit, paní. Tyhle záležitosti nejsou pro děti.“

Zaváhala a důkladně si ho změřila pohledem. Předpokládal, že se snaží přijít na to, zda je skutečně generálem Národní gardy.

„Můžu vás odsud dostat na sněžném skútru, pokud budete spolupracovat.“

V očích jí svitla naděje. „Mohli bychom si promluvit tady?“

„Fajn. Odvez ty děti domů,“ poručil Doylovi.

„Tak jdeme, prckové,“ prohodil Doyle a přátelsky se usmál.

Tillman vyskočil na sedadlo vedle ní a spiklenecky řekl: „Hledáme havarované letadlo a napadlo nás, že byste nám mohla pomoct.“

„Já o něm nic nevím.“ Na jeho vkus však odpověděla příliš opatrně.

„Vy jste dnes odpoledne nic neslyšela?“

Zaváhala.

„Určitě ano. Proč se bojíte o tom mluvit?“

„Nevím, co to bylo. Slyšela jsem ránu a později zřejmě výstřely a výbuchy.“

„Od vás vyjela dvě auta. Vy jste v jednom z nich. Kdo řídil to druhé?“

„Opravdu nevím.“

„Kdo u vás byl? No tak, paní, potřebujeme, abyste spolupracovala. Jde o naléhavou situaci.“

„Proč jste tady?“

„To podléhá utajení, paní, pro vaši vlastní bezpečnost. Ale já jsem ten, kdo klade otázky. Potřebuji vaši pomoc.“

„Je teď u mě má sestra.“

„A kdo ještě?“

„Jen náš přítel, doktor Kier Wintripp.“

„Jak moc ho znáte?“

„Už léta je přítelem naší rodiny.“

„Jedná se o důležitou vládní operaci, paní; víme o vás řadu informací. Potřebujeme jen, abyste nám je potvrdila. Povězte mi o vaší sestře. Odkud přijela?“

„Z Východu.“

„Čím se živí?“

Claudie opět váhala.

„Paní Donahueová, vážně potřebuji vaši pomoc. O vaší sestře nic nevím, protože nebydlí poblíž údolí Mill. Mohla by teď být ve velikém nebezpečí…, prosím, pomozte mi.“

„Pracuje u FBI.“

„Je zvláštní agentkou FBI?“

„Ano,“ povzdechla si.

„Byla s vámi, když jste slyšela ten hluk?“

„Ne, až později.“

„Šla prozkoumat, co se stalo?“

„To nevím. Jen mi navrhla, abych odjela do města, než budou příliš hluboké závěje.“

„Tohle je veterinární vůz.“

„Mysleli jsme si, že dodávka projede snadněji.“

„Proč s vámi nejede i vaše sestra?“

„Chtěla zůstat a hlídat dům.“

„Madam, odpusťte, ale myslím si, že přede mnou něco skrýváte. Žádám vás o maximální spolupráci.“

„Řekla jsem vám všechno, co vím.“

Byl si jist, že mu lže. Agentka FBI by šla prošetřit, co se stalo. To by vysvětlovalo ten druhý pár stop. Pak zbývaly jen čísi třetí šlépěje u trosek letadla. Kdokoli z těch tří osob mohl mít u sebe laboratorní zprávy.

„Musím trvat na tom, abyste byla upřímná a ihned mi řekla, co víte! V sázce mohou být lidské životy.“

Podívala se na něho zpříma, beze strachu. „Prozatím jsem řekla všechno, co jsem k tomu mohla říct. Chci zpátky své děti.“

Rozhlédl se, aby si ověřil, že jsou všichni uvnitř, chňapl ji za dlouhé hnědé vlasy a zaklonil jí hlavu. Pravou rukou jí sevřel krk. Ihned poté si uvědomil, že bude následovat sled kroků, které nutně musí skončit její smrtí. Uchopila ho dlaněmi za ruku, aby povolila jeho stisk. Měla sílu, ale ta jí nestačila.

„Přestaňte se se mnou prát,“ zasyčel a sevřel jí krk ještě pevněji.

Musel vzít rozum do hrsti. Zpod bundy vytáhl nůž s černou rukojetí a vystřelil jeho čepel. Přitiskl jí ostří ke krku. „Nehodlám s vámi ztrácet čas, ale než vám prořízna hrdlo, zabiju vaše děti.“ Slyšel, co říká, ale připadalo mu to, jako by mluvil někdo úplně cizí.

Zasténala jako zvíře. „Ne!“

„Jestli nezačnete mluvit…“

„Neeeeee.“

„…a to velmi rychle, zajdu pro toho staršího. Přivedu ho sem a podříznu ho před vašima očima.“

„Co chcete?“ šeptla přidušeným hlasem. „Chci přesně vědět, co se stalo, a když budu mít pocit, že lžete, to dítě zabiju.“

„Kier šel hledat Jessii do vánice. Když odešli, ozvala se ta exploze. Bylo tak půl druhé, možná trochu méně. Zpátky se nevrátili. Pak jsem

zaslechla další výbuch, následovala střelba a opět výbuchy. Daleko. Nakonec se Jessie vrátila. Byla vyděšená a řekla mi, ať odjedu. Nechtěla mi nic vysvětlovat ani jít dovnitř. Trvala na tom, že zůstane venku. Prý má možná nějakou nakažlivou nemoc, kterou tam Kier objevil. Prosila mě, a proto jsem poslechla. Říkala, že mám jet do Johnson City a že se mám vyhýbat cizím lidem. To je všechno."

Tillman vycítil její odevzdanost. Vychutnal své vítězství. Uvědomil si, že těžce oddechuje, a barvy v autě se mu zdály najednou živější. Opět získal sebedůvěru. Položil jí dlaň na břicho. Ztuhla.

„Jestli nebudete dělat problémy, možná se toho dítěte ještě dočkáte."

Pocítil nezvyklou touhu dotýkat se jejího těla. Nová jasnozřivost mu vnukla, že moc, kterou nad ní má, je pro dobro celého projektu. Posunul svou ruku na její ňadro a díval se přitom na její tvář. Nevychutnával si ani tak dotek těžkého ňadra, jako spíš moc vyvolávat v ní odpor.

„Odvezu vás do Johnson City. Jestli živé duši jen pípnete o našem rozhovoru, zabiju vás."

Když však hleděl do její tváře, pochopil, že tato žena je příliš silná na to, aby uvěřila, že ji nechá naživu. Nenechala by se oblafnout falešnou nadějí jako ostatní. Mohl si ty řeči klidně odpustit.

Přivolal vysílačkou Brennana. Na to, co hodlal udělat, byl Brennan ten pravý.

„Sežeňte sněžný skútr a následujte mě."

Tillman přiložil dlaň na její tvář. Potěšilo ho, že se neodtáhla, přestože věděl, že se celá chvěje touhou utéct. Strach a nenávist se staly nejvyšší formou respektu, která mu dělala dobře.

Když za nimi přistavil Brennan sněžný skútr a děti seděly v zadní části veliké dodávky, řekl Doylovi, aby vzal ostatní muže k ranči Donahueových.

Kromě občasného zachvění rtů se Claudie cestou tvářila téměř normálně. Matky si před dětmi vždy snaží zachovat tvář. Škoda že ti chlapci nebyli mladší. Kdyby je mohl ušetřit nepříjemných vzpomínek, pak by to udělal. Nezabíjel děti, pokud to nebylo nezbytně nutné.

„Mami, Bren do mě pořád šťouchá a nechce toho nechat," houkl na ni Micah zezadu.

„Ticho tam, vy dva."

Podle způsobu, jak těkala očima, poznal, že Claudie přemýšlí. Silná žena jako ona by se chytla i stébla.

„Zastavte."

Nastalo nepříjemné ticho. Tillman si sáhl pod bundu a vytáhl granát tak, aby ho chlapci neviděli. „Víte, co je tohle?"

Podívala se mu do ruky a přikývla. Odjistil ho a přidržel granát nad sedadlem. „Jestli ho pustím, víte, co se stane?"

Znovu přikývla, ale neřekla nic.

„Ať vás ani nenapadne sjet z cesty. Jestli povolím stisk, změní se tenhle vůz v hořící peklo." Opět přikývla.

Hoši teď ani nemukli. Tillman si uvědomil, že podobně jako všechna mládata vycítili nebezpečí, přestože netušili, oč jde. Napadlo ho, čeho všeho je jejich matka schopná. Zdálo se, že rukama pevně svírá volant. Pozoroval, jak si kouše rty. Vyhrávám, pomyslel si. Cítil zápach vraždy. Jen litoval, že nemá čas užít si trochy sexu. Snažil se ten nápad zapudit.

„Prosím, pusťte je. Oni ničemu nerozumějí…" Věděl, že to je začátek. „Zapomenou na to, nic nechápou."

„Pustíme vás všechny, nemusíte se bát."

Ústa se jí rozechvěla a rozvzlykala se.

„Prosím, prosím," šeptla. „Chlapce ušetřete…, jsou ještě malí."

„Mami, mami."

Tillman si vzpomněl, že hned za další zatáčkou je asi kilometr a půl vysoký převis nad řekou. Takový pád nemůže nikdo přežít. Vzal si vysílačku a přikázal Brennanovi, ať zachovávají větší odstup. Světla sněžného skútru jim brzy zmizela z očí.

Dojeli až k zatáčce.

„Stůjte," řekl.

Vyčetl jí z očí, že si uvědomuje blížící se smrt i strach o děti. Přesto kupodivu nezastavila. O zlomek vteřiny později si uvědomil, co se jí honí hlavou. Rozhodla se, že on nevyhraje. Že zemře společně s nimi.

„Hajzle," křikla Claudie a vyrazila ke srázu.

Tillman pevně svíral granát v ruce, otevřel dveře na spolujezdcově straně a odhodil granát co nejdál. Když přední kola najela na okraj srázu, vyskočil ven. Prsty se křečovitě zachytil skály a díval se, jak se dodávka kymácí. Pak zaslechl řev motoru, když dodávka na skalách a sněhu prudce

couvla. Daleko v propasti vybuchl granát. S hrůzou si uvědomil, že mu ta ženská zřejmě ujede.

Vyškrábal se na nohy, vytáhl pistoli a uvažoval, zda nemá použít další granát. Dodávku neprohledal – možná v ní byly zbraně. Zachoval se tak hloupě a neopatrně. Zamířil na vůz a čekal připraven vystřelit. Zamířil širokým obloukem ke straně řidičky. Jakmile se pohnul, obrys dodávky mu najednou zmizel ve sněhu a tmě.

Tillman si nepamatoval nic do chvíle, kdy se nad ním skláněl Brennan.

„Kde je ta ženská?“ zeptal se a hlavou mu projela ostrá bolest. Ve vlasech ucítil lepkavou krev.

„Nevím. Byl jste pár minut v bezvědomí. Právě jsem se k vám dostal. V dodávce jsem ještě nebyl.“

Tillmanovi hučelo v hlavě. Svalil se na bok a zadíval se k nehybnému vozidlu. Neviděl nic než rozsvícené světlomety. S námahou vstal a snažil se přemoci bolest a závrať.

„Pojdme.“ Pak se zarazil. Zavraždil řadu chytrých mužů i prohnaných zvířat. Bylo by chybou, kdyby se nechal unést hněvem.

„Obklíčíme ji,“ řekl Brennanovi.

„Proč nepoužijeme pušku M-16 a neskončíme to?“ zeptal se Brennan.

„Jak bych vysvětlil prostřelenou dodávku veterináře na dně kaňonu? Kdybych chtěl, hodil bych do vozu granát.“ Zeptal se: „Slyšeli jste výbuch pod útesem?“

„Jo, asi tak před sedmi nebo osmi minutami. Držel jsem se za vámi, jak jste přikázal.“

Tillman zatřepal hlavou, aby si vzpomněl.

„Nemá nás kdo krýt, abychom se k té zatracené mašině přiblížili,“ poznamenal Brennan a kývl k dodávce. „Říkám, že bychom měli vytáhnout M-16 a hotovo.“

„Nikdo se tě na nic neptal.“

Za dvě minuty Tillman obešel vůz a blížil se pomalu, zcela klidně k němu. Počítal, že na něho nalíčili past.

V dodávce však nikoho nenašli. Dveře byly dokořán a dovnitř poletoval sníh. Všechny stopy vedly k útesu. Tillman následoval šlépěje podél

útesu, ale náhle stopa končila. Jeho zajatci a jejich zachránce přelezli přes okraj a uprchli. Ve světle Brennanovy baterky hledal jejich šlépěje, ale kvůli vzorku pneumatik dodávky podél útesu byly zmatené. Vyčíst jejich směr by vyžadovalo čas, který momentálně neměl. Podíval se z útesu dolů, ale neviděl dál než na šest až devět metrů pod sebe. Na kraji propasti, kde stopa končila, nenašel žádnou stopu po laně. Teprve po chvíli našel tlustou větev se sotva znatelným místem odřeným od provazu. Použili tedy lano a nějak se po něm spustili dolů.

„Aby zlezli takový útes, museli by mít slušnou horolezeckou výbavu," podotkl Brennan.

„Možná někdo nechal ve skále úchyty."

„Pochybuju. A bez výstroje by je nebylo snadné použít."

Ve veterinářově dodávce se zřejmě kdosi ukryl. Přikrčil se za Tillmanem, udeřil ho do hlavy a převedl rodinu přes útes.

Třeba to byl ten veterinář. Jenže kdo pak byl v tom druhém voze? Neměl čas se pouštět za nimi dolů, bez výstroje a ve vánici. Mohlo to být zvlášť nebezpečné a pravděpodobně i nemožné. Kier a ta ženská z FBI pro něho měli větší cenu. Koneckonců jaká existovala pravděpodobnost, že žena se dvěma dětmi v tomhle počasí přežije – natožpak v útesu?

„Jsou nebo brzy budou mrtví," řekl. „Pošleme sem chlapy, aby se o tom ujistili."

Vrátil se k dodávce a prohledal v ní všechny přihrádky. Ve většině skladových prostor našel různé nástroje a lékařské náčiní. Našel jen jediné místo, kde by se mohl skrýt člověk. Pro Kiera Wintrippa však bylo příliš malé.

U dveří do zavazadlového prostoru vozidla Tillman křikl: „Zatlačíme." Opřel se o dodávku. Brennan se k němu přidal, ale dodávka se ani nehnula. Začali s ní pohupovat, dokud se neposunula o pár centimetrů, a pak zas. Nakonec poskočila kupředu a zřítila se z útesu dolů. Rachot padajícího auta mírně utlumily sněhové polštáře.

Tma, za normálních okolností Tillmanova příjemná společnice, mu nyní zhatila plány. Nedokázal proniknout do jejích temných hlubin a záhad. Potřeboval si vylepšit skóre. V průsmyku Elk Horn na silnici do Johnson City se mohl člověk pomocí mobilního telefonu dovolat kamkoliv na světě. Ihned tam musel vyslat někoho na skútru. Kdyby se tak poča-

sí alespoň trochu uklidnilo. Helikoptéra s infračerveným zařízením by dokázala zázraky. Při pomyšlení, jak silné prostředky má proti jednomu indiánovi a ženské z FBI, Tillman opět pookřál. Zároveň si však uvědomil, že se dosud nikdy nesetkal s lovcem, který by byl tak dobrý jako on. S trochou času na své straně však Kiera Wintrippa mohl vystopovat a zabít – i bez technického vybavení.

Stopující medvěd stál na výčnělku pod převisem, který vytvářel malou jeskyni. Claudiini chlapci se choulili vedle něho poblíž smyčky lana. Shora zaslechli dodávku přepadávající přes okraj útesu. Sešrotované vozidlo mizelo ke dnu a pak nastalo ticho, následované tlumeným nárazem hluboko pod nimi.

Čekal, že uslyší Claudii křičet, ale byl klid. Vystavil v sázku její život jen proto, že předpokládal, že ti muži budou spěchat a budou zmatení. Že budou hledat stopy a dívat se přes okraj útesu.

Pomocí provazu jí pomohl na strom vedle dodávky, kde se skryla ve větvích. Věřil, že šlépějemi podél útesu od ní odpoutá pozornost. Pak uvázal konec provazu kolem stromu a spustil jej z útesu.

I kdyby ti muži Claudii nenašli, nebyl si jistý, zda je schopná ze stromu slézt. Čekal snad hodinu, a teprve pak začal šmátrat po skále holýma rukama, aby vylezl nahoru. Bez pomoci to byl těžký, ale nikoli nesplnitelný úkol. Oba chlapci se choulili k sobě a Stopující medvěd usoudil, že je jim zima. Uvažoval, jak se dostat nahoru, když nahmatal provaz. Dvakrát za něj zatáhl a dostalo se mu odpovědi shora. Claudii se podařilo dostat ze stromu a svůj úspěch signalizovala tím, že spustila lano. Připevnil je za úchyt nad sebou a pokračoval s chlapci v sestupu na dno útesu po zrádné, ale schůdné cestě. Claudie se dostala do kaňonu jinudy a tam se pak všichni setkali.

Stopující medvěd věděl, že jejich pronásledovatelé brzy pošlou další muže, a proto je odvedl do jeskyně vzdálené asi pět kilometrů, kde se utábořili.

9

Moudrý muž přistupuje ke každé nové jeskyni, jako by v ní žil medvěd.
Tilocké přísloví

Kier měl podezření, že si Jessie Mayfieldová ve sklepě pod zemí bude připadat jako v hadí skrýši. Vyhřátá veranda na zadní straně domu měla veliká okna a o venkovní zeď se opírala široká lavice. Pod ni Kier ukládal motorovou pilu, hadice a zahradnické nářadí, přestože v pravém slova smyslu na zahrádce nepracoval. Nejbližší zeď pokrývala prkna podobná policím na knihy v domě. Jedna, asi dvoumetrová police se dala odstranit, a za ní se skrývaly padací dveře. Tak byl vchod do sklepa dokonale ukryt.

„Není to tam tak hrozné," řekl Kier, když viděl, jak před černou dírou zaváhala.

Nejisté šlápla na první příčku žebříku a vyzkoušela, jestli ji udrží. Když se jí zdálo, že je pevná, opatrně sestoupila po žebříku dolů a bezpečně došlápla na hliněnou podlahu. Tam pak Kier rozsvítil jedinou žárovku pověšenou na drátě. Stěny pokrývaly provlhlé a pravděpodobně i plesnivé kartony. Vysunul jeden z nich nahoru a odkryl tak těžké kovové dveře v betonové zdi.

„Vinný sklípek je za nimi," řekl Kier a ukázal na betonovou klenbu.

„To musíte pokaždé, když chcete láhev vína, absolvovat tenhle rituál?" otázala se nevěřícně.

„Když jsem tady, neukládám je do kartonů."

„Neuvěřitelné."

Vešli do klimatizovaného sklepa. Byl asi dva a půl metrů široký a čtyři metry dlouhý. Stěny, strop i podlaha byly obloženy dřevem a u všech čtyř stěn stály dřevěné stojany na láhve. Mezi nimi se nacházel malý stůl.

„Neříkejte mi, že tady vysedáváte a popíjíte víno.“

„Jen když ho ochutnávám.“

„Musím přiznat, že to je, jako byste našel katedrálu v bordelu. Nikoho by nenapadlo, že tady něco takového může být. Ani že jste odborník na víno.“

„S tím jsem taky víceméně počítal.“ Odmlčel se a pousmál se.

„Vy se mi vysmíváte?“

„Jen se mi líbí, jak žasnete, a to určitě nemůžete zapírat. Měli bychom odnést naše věci do lesa a přinést sem ty pořadače.“

„Jestli nás tady najdou, budeme v pasti.“

„Musíme se odsud dostat dřív, než přijdou.“ Než vystoupali nahoru, položil vak s jídlem do rohu.

Ve srubu Kier sebral ze stolu jeden z pěti pořadačů. Chtěl je pročíst.

„Není v nich skoro nic anglicky, kromě tady toho malého deníku,“ řekla Jessie, když mu nahlížela přes rameno. Společně si je znovu prolistovali.

„Ten chlap si je jistý, že Tillman, strůjce celé téhle záhady, je zrůda,“ podotkl Kier. „Řekl jsem vám o našem malém setkání na klinice.“

Obrátil pozornost k prvnímu svazku. „V laboratořích zkoumali vývoj nemocí a jejich vztah ke změnám v genech. Vypadá to, že pracovali na nějakém viru, který nazvali AV-TR4. Nevím, o jaký se jedná, ale práce s viry není neobvyklá. Ať již s umělými, či jinými.

Pak tady je spousta výzkumného materiálu o imunitě. Neustále se odkazují na 121258-533561289, který pak používají ve zkrácené formě 1212.

Píše se tady: ‚Zda je 1212 typický jen pro tilockou rasu, nebo se jedná o nějakou anomálii, není zatím zřejmé.‘ Evidentně zkoumali Tiloky z genetického hlediska.“

„A co by 1212 mělo vyjadřovat?“

„Nevím, možná sekvenci genu nukleotidu. Tyhle tabulky s odkazem na 1212 obsahují sekvence nukleotidů pro část genu, tím jsem si jist. Možná se domnívají, že Tiloci mají nějakou důležitou geneticky danou imunitu.“

„Mohla by mít jistá skupina rodilých Američanů imunitu, kterou ostatní lidé nemají?“

„Jistě. Cherokeeyové například netrpí Alzheimerovou chorobou.“

„Myslíte, že geny Tiloků zkoušeli na zvířatech, aby zjistili jejich genetické znaky?“

„Zacházíme příliš daleko.“

„Proč ale v tom letadle byly všechny ty nemoci? Mohli by porovnávat postup nemocí s genetickými profily?“

Kier pokrčil rameny. „Vláda možná ví, proč tam všechny ty nemoci byly.“

„Vláda by nepřihlížela pokusům s Tiloky nebo výrobě smrtících organismů.“

„Kdo říká, že ti lidé jsou k vládě v téhle věci upřímní? Nemůžeme o tom spekulovat, dokud přesně nezjistíme, kdo ti lidi jsou a s čím máme co do činění.“

Už se chystal začíst do textu, když se ze zadní verandy ozval tlumený výkřik. Miller zoufale protestoval s roubíkem v ústech. Šli tedy k němu zadními dveřmi.

„Co chcete?“ zeptala se ho Jessie a uvolnila mu roubík.

„Mám svá práva.“

„Jasně,“ řekl Kier. „Rozvážeme vás a můžete s námi posedět v obýváku.“

„Jestli tady budeme vysedávat, je po nás, chlape. Pokud se budou domnívat, že jste se k tomu letadlu jenom přiblížili, jste dávno mrtví. Je vám to jasný?“

„Napadlo mě, že vás tady nechám, abyste jim to vysvětlil,“ řekl Kier.

„To nemůžete. Jestli mě tu necháte, zabijou mě.“

„Proč se tak bojíte vlastních lidí? Národní garda přece chrání naši vlast,“ poznamenal Kier jízlivým tónem. Miller neříkal nic.

„Každopádně balíme. Jestli jste se nemýlil a přijdou sem, měli by vás rozvázat za tři, čtyři hodiny.“

„Hajz…“

„Čeho se bojíte?“

„Zabijou mě, a vy to víte. Pak srub rozstřílejí a zapálí. Položí mi pár otázek.“

„Povězte mi, jak víte, že to tady vypálí?“

Miller se rozhlédl kolem sebe a tvářil se, že promluví. „Vezmete mě s sebou?“

„Pokud vám uvěříme.“

„Byla v něm chemikálie – zkráceně steno. Stačí několik molekul, které vás pomalu zabijí. Jestli jste byli v tom letadle, mohli byste ji mít v sobě. Budou mít strach se k vám přiblížit, proto spálí tenhle srub. Oheň tu chemikálii likviduje. Možná sem někoho pošlou, protože chtějí ty černé pořadače, které jste sebrali. Kruci. Bolí mě to, když mluvím.“ Dotkl se zlomené čelisti. „Nám řekli, že pokud se k letadlu přiblížíme na šest metrů, budeme v karanténě. A kdo vstoupí do letadla, je mrtvý.“

„Co je to za nemoc?“

„Nevím…, nějaká chemikálie podléhající nejvyššímu utajení.“ Zdálo se, že se trochu osmělil. „Pravděpodobně jakýsi kmen, ale nikdo to neví jistě. Možná nějaká radioaktivní látka, fakt nevím.“

„Proč jsou ty černé pořadače tak důležité?“ zeptal se Kier.

„Nevím.“

„A proč se ta nemoc rozšiřuje, když je chemicky vyrobená?“

„Řekl jsem vám, že stačí pár molekul, aby vás to zabilo. Může se šířit dotekem, ale prý i vzduchem.“

„A kdo vás vede? Kdo je vaším šéfem?“

Miller sevřel pěsti a rozhlédl se.

„Jak víte o těch pořadačích?“ zeptal se Kier.

„Tvrdili nám, že když některý najdeme, dostaneme sto tisíc dolarů navíc. Kdyby nás bylo víc, peníze bychom si rozdělili. Předpokládali samozřejmě, že jsou v tom letadle, takže nám došlo, že pokud z něj nevypadnou, ty prachy nikdy neuvidíme.“

Kier se přisunul blíž. „A jak jste věděli, kde máte být, když to letadlo spadlo?“

Prásk! Cosi narazilo do vstupních dveří. Náhle ze všech stran do srubu létaly střely, až ze dřeva létaly vzduchem třísky jako šipky. Kier okamžitě chňapl Jessii, odtáhl ji k díře a pokynul jí, ať jde dolů. Zatímco klopýtala po žebříku do sklepa, Millerova hlava se roztříštila a všude stříkala krev. Kier hodil pořadač padacími dveřmi a skočil na čtvrtou příčku žebříku. Zmáčkl tlačítko a padací dveře zakryla police. Asi za minutu střelba ustala

a rozhostilos e ticho. Cosi bouchlo o přední dveře. Pak dovnitř vešel jeden muž a něco – snad postel – odhodil na zeď.

„Svítí tady lampa, ale nikdo tady není, kromě mrtvoly Millera."

Hlas se ozýval přímo nad nimi.

„Věděli, že jsme na cestě." Pak se odmlčel a šel dál. „Ale koukněme se, jsou tady čtyři černé pořadače."

„Zadní dveře jsou otevřené," ozvala se praskající vysílačka. „Vidíte něco, hoši?"

Kier tlumeným zvukům nerozuměl.

„Měli tak deset sekund, aby utekli zadem."

„Srub je obklíčen, viděli bychom je."

„V tomhle sněhu?"

„Jsou tu všude stopy. Podpalte to a uvidíme."

„Najdou nás," špitla Jessie. „Je to jenom otázka času. Jak se sem mohli dostat tak rychle?"

„Asi na skútrech," odpověděl Kier. Od chvíle, kdy jsme odešli od Claudiina domu, uplynula hodina a čtvrt. Je ovšem neuvěřitelné, jak jsou rychlí." Na chvíli se odmlčel a pak vstal. „Můžete se tady schovat."

„Já jsem z FBI," vybafla, „vzpomínáte si?"

„Zapomeňte na FBI. Tady jsme na mém území."

Kier vycítil její odhodlání i v pološerém světle malé baterky. Chňapla ho za zápěstí a pak zaslechli praskající plameny. „Poslyšte, můžu vám pomoct."

„Jessie, ve tmě, o samotě a ve známém prostředí můžu něco udělat já. Vy byste pro mě byla handicap. Tohle nemá nic společného s počítači."

„A vy tady zase neléčíte nemocného psa."

Nezbývalo moc času, než žár plamenů znemožní jejich útěk. Slyšel jejich praskot nad hlavou a věděl, že musí vystoupat nahoru, dokud srub ještě stojí.

„Můžu vás krýt," namítla a stále ho nepustila ze sevření.

„Tak dobrá, ale počkejte šedesát sekund, než vyjdete."

Kier vylezl na žebřík, nahoře jí rychle zamával a stiskl knoflík, který aktivoval hydraulickou páku, jež odsunula polici z druhé strany. Proklouzl padacími dveřmi, rychle je zavřel, dřepl si a opatřil dveře dřevěnou zástrčkou, aby se padací dveře nedaly otevřít.

„Jessie,“ zvolal. „Rozmyslel jsem si to. Počkejte tam, dokud pro vás nepřijdu. Jděte do vinného sklepa a dejte na místo ty kartony. Jestli se nevrátím do pětačtyřiceti minut, dostaňte se odsud. Je tam páčidlo…“

„Kiere, nechovejte se jako pitomec.“

„Prosím, Jessie.“

Pak na dveře opět zasunul polici.

Nad jeho hlavou zatím plameny pohlcovaly střechu. Žár byl již velmi vysoký, ale zatím snesitelný. Velká část zadní zdi již hořela – zbývalo mu jen pár sekund. Připlížil se k otevřeným zadním dveřím a spatřil poblíž muže fascinovaně hledícího do plamenů s puškou M-16 v ruce. Lovec si v levé ruce pohrával s granátem.

Kier musel vykopnout boční okno po své levici a pak zmizet ve tmě bez povšimnutí. Napadlo ho, že k odvrácení pozornosti využije palivovou nádrž motorové pily. Záda ho však začínala nesnesitelně pálit. Musel se hnout, anebo zemřít.

Otevřel uzávěr nádrže a mrštil nádrž k oknu po své pravici. Schoulil se za hromadou dříví a za ním se ozval výbuch. Vdechl nakyslý zápach spálených vlasů a prohodil oknem sekyru. Pak si klekl a palicí vymlátil zbylé střepy. Oheň hltající kyslík už jeho plicím nezanechal nic než kouř. Musel ven. Prolezl oknem a vyklouzl ven.

Pracuj s tím, co máš k dispozici, říkala si Jessie, když stála na žebříku. Snažila se zůstat klidná a zvážila, že lomcování padacími dveřmi by jen Kiera rozrušilo a pravděpodobně upoutalo pozornost útočníků. Ustoupila tedy do vinného sklepa, opět přikryla vnitřní zeď kartony, aby zahladila stopy po vstupu. Pak zavřela kovové dveře, rozsvítila a vdechla závan čerstvého vzduchu z ventilátoru. Nezajímaly ji láhve vína v dřevěných stojanech ani si nevšímala teploměru, který ukazoval 14 °C.

Podívala se na hodinky, aby odměřila pětačtyřicet minut. Pak vyjdu nahoru a ukážu světu, co jsem zač, umínila si.

10

Muž padající z vysokého útesu nepotřebuje odvahu ani strach. Ti, kteří však zůstanou, potřebují obojí.
Tilocké přísloví

Když Kier doskočil na zem, začal se plížit jako myš pod kobercem. Na zlomek vteřiny byl v záři plamenů vidět, jelikož však neslyšel žádné výstřely, usoudil, že ho neviděli. Asi metr a půl od ohně stála malá pumpa; zastavil se u ní a ukryl pátý svazek.

Prozkoumal, zda se za řadou stromů neschovávají další muži, kteří měli lovce krýt. Nejprve měl v plánu zlikvidovat jejich posily.

Sníh stále hustě padal šikmo k zemi, rozháněn silným a studeným větrem. Chladil však jeho popáleniny, které navzdory bolesti naštěstí nebyly nijak vážné. Nejvíce se obával omrzlin. Ihned pocítil bolest v kostech, když se plížil ve sněhu po holých rukou. Brzy znecitliví, pomyslel si. Měl na sobě jen spodky, kalhoty, košili a svetr a nemohl zůstat venku dlouho bez další tepelné izolace. Lehl si na břicho a probořil se několik desítek centimetrů do prašanu.

Pomalu se odplížil kolem padlého kmene a pečlivě zkoumal každý obrys. Chvílemi zkoušel mrznoucí prsty, zda v nich má ještě cit. Souzvuk dujícího větru, vrzání stromů a kvílení vzduchu u každého okraje, šustot listí a větví, praskající hluk ohně – to vše v něm vyvolávalo nedůvěru.

Po mnoha minutách se dostal k něčemu dalšímu. Očekával strom. Nahmatal jeho drsnou kůru, ale hned za ním leželo cosi hladkého – příliš hladkého. Byla to bota. Kierovo unavené tělo rázem ožilo. Byla to noha nějakého vojáka. Posunul se dál, aby si ho prohlédl proti světlu ohně – a skutečně se nemýlil. Podle polohy paty usoudil, že voják stojí zády k ně-

mu. Kier pomalu a zcela nepozorovaně vstal. Nemohl riskovat, že sáhne vedle nebo dojde k zápasu.

Vyčkával, vlastním dechem si ohříval ruce, aby jej tolik nebolely. Po několika sekundách zaslechl chraplavý zvuk jako tichý povzdech. Pomalu vystavil ruce nočnímu větru – poslouchal, vnímal a čekal. Pak je prudce vystrčil před sebe. Za okamžik nahmatal pásek helmy. Mrštně jako kočka Kier strčil ruku pod něj a druhou rukou muži zvedl bradu.

Jedním pohybem ho přiškrtil. Muž kolem sebe začal mávat rukama a marně bojoval proti bezvědomí. Po chvíli jeho tělo ochablo. Na profesionálního hrdlořeza je trochu malý, pomyslel si Kier.

Očekával, že u něho najde tutéž výzbroj jako u Millera. Nebyl zklamán. Nejdřív si natáhl mužovy teplé rukavice. Za pár vteřin našel i velmi důležitá želízka. Na mužově pásku však chyběla dýka a ostrý nůž. Snažil se nemyslet na to, co teď musel udělat, a stáhl si rukavice, aby mohl rozvázat tkaničky na mužově pravé botě. S mírnými obtížemi mu botu sňal společně s ponožkou. Pak přidržel mužovu patu levou rukou, vytáhl velký nůž a přidržel ho u jeho Achillovy šlachy.

Jak hluboko mám říznout? uvažoval. Nemusím ho zmrzačit, stačí, když mě nebude moct pronásledovat. Ve tmě pořádně neviděl; zalovil muži v kapsách a našel baterku. Bylo by sebevraždou ji rozsvítit, proto si dřepl. V mžiku pak prořízl kůži i šlachu, ale nepřeťal ji celou. S naprostým odporem vtěsnal mužovu nohu zpátky do boty, aniž se obtěžoval obléknutím ponožky. Jestli ten muž nezmrzne, pak bude trvat týdny či měsíce, než bude schopen chodit bez cizí pomoci.

Nyní měl Kier k dispozici vysílačku, baterku, automatickou pistoli, čtyři granáty, pistoli ráže deset milimetrů s tlumičem a několik zásobníků. Svlékl muži tenkou bundu, která měla Kierovi poskytnout další ochranu. Neměl čas na to, aby svlékl vojákovi kombinézu, a také ho nechtěl nechat zmrznout.

Poměr sil se začínal měnit. Přejel prsty po automatické pušce –poznal, že to není M-16. Tito chlápci ani nepředstírali, že jsou z Národní gardy. Stáhl zpět závěr pušky a tiše do ní zasunul patronu. Ozvalo se cvaknutí, které se však ve větru ztratilo. Po hmatu poznal, že tohle je zbraň nejmodernější technologie. Nemohl si vzpomenout, jak se jmenuje, ale nezanechávala po sobě prázdné nábojnice. Touto zbraní tak mohli vypálit beze

stopy stovky ran. Pevný prášek ulpěl přímo na kulce. Bez dalšího hlesu se odplížil k řadě stromů.

„Buldok – stříbro. Boxer – zlato," zaskřípalo ve vysílačce muže ležícího v bezvědomí. „Pitbul – železo. Pudl – křemen. Ovčák – měď. Baset…" Ticho. „Baset…" Kier neříkal nic. „Basete, řekněte kód."

Hořící střecha vydávala jasnější světlo a sníh již nepadal tak hustě. Kier se skryl v lese a obcházel srub, který se rychle stával hromadou doutnajících pokladů.

Kdyby se Jessie pokusila dostat ven ve chvíli, kdy oheň začne uhasínat, musel by ty muže odsud odlákat nebo je rychle nějak zneškodnit. Znalost každé píďe tohohle místa byla jedinou jeho výhodou. To nestačilo. Ostatní si dají mnohem větší pozor, když zjistí, že po nich jde. Nezůstanou v otevřeném prostoru ani se neukryjí na tak nápadných místech, jako je stromořadí. Potřeboval radikálně změnit strategii.

Dostal nápad.

„Chci prožít své poslední dny v klidu," promluvil Kier do vysílačky. „Ta vaše chemikálie mě stejně zabije, takže proč bych si měl dělat starosti?"

Běžel i ve chvíli, kdy mluvil, aby ho nemohli okamžitě lokalizovat. Podstoupil riziko.

„Zůstaňte tam, nebo jeden po druhém zemřete. Na rozdíl od vás nemám co ztratit. Jsem už stejně mrtvý. Vyznám se tady, vy ne."

„Ty budeš hořce litovat, hajzle, jestli se nevzdáš. Umřeš pomalu," odpověděl mu rozzuřený hlas.

„Zůstaňte u aparátu," skočil mu do řeči Tillman klidným autoritativním hlasem.

„Někteří z vašich lidí se do těchhle hor nehodí." Kier proběhl mezi stromy směrem k vstupu do srubu. „Tillmane, slyšíte to v jeho hlase? Váš muž je mimo. Možná bychom měli všichni začít rozhazovat ve tmě granáty," zachechtal se Kier.

„Ať už máte cokoliv, poradíme si s tím," řekl znovu Tillman. „Když se stáhneme, chci váš slib, že s námi budete vyjednávat."

„Jsem doktor. Neodejdu, abych rozšířil nějakou nemoc."

„Tak se postarejte, abyste to neudělal. Dáváme se na ústup. Zastavíme palbu. Až odejdeme, ozvu se vám. Setkáme se."

Přesně v to Kier doufal – ve falešný pokus lapit ho na vlastním území. Pokud budu mít štěstí, pomyslel si, alespoň někteří budou dělat, že odcházejí. Přiblížil se k silnici, kde očekával, že najde sněžné skútry. Krčil se a pomalu se pohyboval kupředu, sledoval každý stín, každý obrys, který mohl prozradit člověka. Pak se zastavil.

U skútrů určitě někdo zůstal a bude hlídat. Plížil se jako had – nejprve mířil k příjezdové cestě, pak zase od ní. Čas i zima pracovaly proti němu, věděl, že se však musí obrnit trpělivostí. Zvířata se schovávala ve svých skrýších a trávila minuty i hodiny bez hnutí. Kier často vystrkoval hlavu nad sníh, mhouřil oči před poletujícími sněhovými vločkami, ale nikoho neviděl. Překvapeně, téměř užasle se dostal jen patnáct metrů od silnice. Přesto zůstal sám.

Něco – nevěděl ani co – mu napovědělo, aby se stáhl stejnou cestou zpět. Mělo to smysl, protože teď za sebou zanechával stopu, ale provést to bylo obtížné. Po několika metrech však zahlédl dva stíny a malé světlo. Šli po jeho stopě. Zuřivě zatřásl stromem a noční stopaři začali pálit, až strom rozpůlili. Nastala chvíle ticha. Pak začal střílet Kier – mířil sice výš, nad jejich hlavy, ale několik potřebných sekund je to mělo držet při zemi.

Teď šlo skutečně o závod. Většina mužů se zdržovala poblíž a mířila k příjezdové cestě pro skútry. Přesně tam je také chtěl mít. Otočil se a nedbale vyběhl, protože nemělo smysl snažit se o bezpečný útěk. Nohy se mu bořily do sněhu a za pár vteřin cítil napětí. Svaly ho pálily a ledový vzduch ho štípal v krku.

Zahnul k silnici. Doufal, že příchodem ze severu místo z jihu hlídače na zlomek vteřiny překvapí. Jistě se bude dívat směrem ke srubu.

Kier se dostal na veřejnou komunikaci a rychle vyrazil. Nevšiml si zaparkovaných vozidel, dokud nebyl přímo u nich. Neviděl ani strážce do chvíle, kdy se muž otočil a vystřelil. Kier rychle klesl a kulky proletěly kolem něho. Střílející se však stal snadným terčem. Kier se překulil a zabil ho.

Odešel k prvnímu skútru a rychle ho ohmatal. V zapalování nenašel klíč. Aniž se musel rozhlížet po ostatních, pochopil, že je nenajde nikde. Před muži s automatickými zbraněmi měl jen několikavteřinový náskok. Neměl čas prohledávat tělo. Jeho poslední šancí uskutečnit plán mohlo být

využití těchto vzácných sekund. Budou mu muset stačit vlastní nohy místo mašiny – čekal ho nejdůležitější sprint v životě.

Vystřelil ke srubu, aby zpomalil své pronásledovatele a běžel jako o závod.

„Jen si mě chyťte, vy mizerové, jestli to zvládnete," zařval do vysílačky.

Mířil k místu vzdálenému asi pět set metrů, ale v hlubokém sněhu a s pronásledovateli na strojích, které snadno dosáhly devadesátikilometrové rychlosti, to bylo dost daleko.

Zastavil se na kraji silnice. Soustředil se na bolest; na pálení končetin a plíce, kterým se nedostával kyslík. Potřeboval vzduch, chtěl zastavit bolest, ale nezbývalo mu než běžet dál.

Uběhl téměř čtyři sta metrů – poznal vysokou borovici –, když za sebou zahlédl první světla. Na chvíli téměř zpomalil bezmocí. Pokud nezmizím v lese, dostanou mě po devadesáti metrech, pomyslel si.

Viděl šest světel, což znamenalo, že ho pronásledují skoro všichni. Drželi se relativně blízko sebe.

Uskočil ze silnice těsně před prvním výstřelem. Když střelbu opětoval, jeden z mužů klesl k zemi. Světla se rozptýlila a rozpoutala se přestřelka. Všechno se vyvíjelo špatným směrem. A také by to tak pokračovalo, nebýt jednoho nesprávného odhadu.

Nepřítel hlídkoval i na silnici. Za rohem proti Kierovi vyrazil další skútr. Kier se přikrčil a muž na skútru při pohledu na světla proti sobě zpomalil. Kier ho střelil přímo do neprůstřelné vesty, čímž ho shodil ze sedadla, a sám vyběhl k nakloněné mašině. Vyskočil na sedadlo dřív, než se překvapení pronásledovatelé stačili zorientovat. Kier zhasl světlomety a přidal plyn. Zajel za strom a vyslal ostatním neklamnou zprávu: „Chyťte si mě, jestli to dokážete," křikl znovu do vysílačky, než odjel.

Ujížděl od nich rychlostí šedesát pět kilometrů v hodině. Po dvou zatáčkách spatřil malou postranní cestičku, která měla pro jeho plán nejvyšší význam. Nezabočil však do třetí zatáčky, jel přímo dolů k řece, kde kdysi, počátkem dvacátého století, plavili dřevo.

V noci nebylo tak snadné rozlišit, kde je nahoře a kde dole. Ve vánici a na tak prudkém svahu to bylo ještě těžší.

Přitiskl se ke skútru, až téměř neviděl do zpětných zrcátek. Nemohl ani udržet rychlost. Klesal jako střemhlav se řítící pták. Vítr mu šlehal do tváří a on svíral mezi stehny skútr, jako by patřil k jeho tělu. Dohánělo ho a on se jim vysmíval do vysílačky.

V poslední vteřině zvedl stroj a uskočil stranou. Připadal si jako kámen padající ze skály. Snažil se klouzat, ale ošklivě narazil. Otloukal se o svou zemi a horu. Sněhem zaváté větve stromů ho šlehaly. Zuřivě se snažil zastavit, nejprve brzdil nohama, pak rukama a lokty. Dělal hvězdy a přemety ve tmě jako dítě, kterým si jakási příšera pohazuje ze strany na stranu.

Zpomalilo ho to však a zastavil se na okraji srázu, když kolem projel první skútr a řidič při pohledu do propasti hrůzou zařval. Druhý muž letěl dolů hned po něm. Kier přestal počítat skútry, které létaly patnáct až třicet metrů vzduchem, než dopadly na dno řeky. Možná přežijí, ale museli by usilovně bojovat, aby se dostali z peřejí. Bude jim trvat pár hodin, než doplují do kaňonu nebo ještě níž.

Cesta pěšky do srubu byla trápením. Promrzlý na kost, ztuhlý zimou sotva pohyboval údy. Rána po šrapnelu v noze ho bolela. Potřeboval si odpočinout.

Zachvátil ho však strach. Kdyby se Jessie pokusila zvednout padací dveře, byla by mrtvá, kdyby ji zahlédl někdo ze zbylých zabijáků. To ho popohnalo. Když došel k příjezdové cestě ke srubu, vytáhl vysílačku.

„Tady je váš nový vůdce. Chcete si promluvit?“

Nic. Nemohl uvěřit, že se za ním pustili úplně všichni muži. Pomalu kráčel ke stromořadí a díval se, jestli nezahlédne v padajícím sněhu stín. Srub stále hořel.

Ukryl se za stromy a srub téměř neviděl až do chvíle, kdy se ocitl těsně za ním – poblíž ohořelé verandy. Když se vynořil zpoza stromů, všiml si postavy osvětlené ohněm u pumpy. Přisunul se blíž, nejprve tajně a pak se s úlevou zastavil. Podle výšky a tělesných proporcí poznal, že to je Jessie. Mlčky zvedla pistoli a zamířila na něho. Pozorně se na ni zadíval a zvedl ruku, aby na ni mávl. Pfffft, z pistole s tlumičem vyšla rána a minula ho jen o pár centimetrů. Za ním se ozval tupý úder. Kier se otočil a uviděl na sněhu ležet muže. Jessie ho střelila do tváře.

Šla k němu a stále na něho mířila pistolí. Z jejích pohybů vyzařoval hněv. Teprve když stála až u něho, zamířila pistolí k zemi. Kier si oddechl.

Tillman mlčky seděl v kuchyni u Donahueů a ve veliké dlani svíral hrnek. Pravidelně tiskl keramickou nádobku, jako by jeho ruka byla tlukoucím srdcem. Jeho muži obklíčili dům a nechali ho o samotě. Zůstal s ním jen Doyle, který seděl poblíž zdánlivě zabrán do čtení nějakého starého časopisu.

Tillmanovi zbylo dvacet mužů, což byl stále hrozivý počet. V lovu po indiánovi kolem spáleného srubu mu zabránilo jen to, že nechtěl opět podcenit indiánské zdroje. Osm z jeho mužů bylo bud mrtvých, nebo vyřazených z další činnosti. Pouhá čísla pro Tillmana nic neznamenala, chtěl Kiera Wintrippa přelstít. Očekával, že indián zmizí v horách, které dobře zná. Tak by se alespoň zachoval on. Jeho žoldáci mohli zatarasit cesty a snadno prohledat sruby, ale hledat v divočině člověka zvyklého žít v přírodě bylo těžší.

Tillman se dočetl, že Tilokové byli původně kmenem, který žil v kopcích, nikoli při pobřeží. Před příjezdem Evropanů se živili lovem, žili v horách a na léto se stěhovali na vysočinu. Kierovi předkové byli proto zoceleni migrací a životem v divočině. To, co Kier znal, se mohl naučit každý člověk, ale to, co zdědil, pro něho bylo největším darem.

Tillman si musel připomínat, že má důležitější práci než zabíjet toho indiána pro vlastní potěšení. Jeho schopnosti obdivoval. Sportovní duch a touha vítězit pro něho byly stejně přirozené jako pondělní fotbal. Na lovu však o nic takového nešlo – musel indiána i tu ženskou nějak uklidnit.

Podíval se na Doyla, který stále hleděl do časopisu.

„Přikaž chlapům na silnici, aby se přesunuli ke srubu toho indiána. Ať tam jsou za pět minut. Vyřid jim, že bych byl radši, kdyby jeho i tu ženskou přivedli živé, ale radši je zabijte, než aby utekli. Nechte nějaké lidi i v okolí letadla a dva tady. Já si vezmu pět mužů s sebou ke srubu. Ty s Brennanem mě budete za deset minut následovat s ostatními. A zajistěte, ať mi pošlou co nejdříve helikoptéru.“

Doyle se na něho udiveně podíval.

„Tohle počasí přece nebude trvat věčně," řekl Tillman. „Jakmile se změní, můžeme použít vrtulník. S tím indiánem to bude těžší, než si dovedete představit. Cítím to v kostech."

Doyle přikývl, jako by vyřešili nějakou záhadu. „Napadá mě, jak dlouho asi dokáže přežít."

„Chceš říct, že uvažuješ, jestli je pro mě rovnocenným soupeřem."

„Nepodceňoval bych na vašem místě ani Brennana," řekl Doyle.

„Jistěže ne, je to přece tvůj nadřízený."

Tillman užasl nad tou drobnou manipulací. Věděl, že Doylovi hodil kost, když sdělil plán jemu, a nechal ho, ať pošle instrukce Brennanovi. Brzy to zas udělá opačně. Soutěživost je dobrá věc. Nejsou pak se sebou přehnaně spokojení.

„Budeme potřebovat nějaké jídlo. Řekni jim, ať podříznou tu zatracenou lamu. A těm, kteří zůstanou tady, pověz, ať si prohlédnou alba s rodinnými fotografiemi. Ať zjistí, která je Jessie. Musí tady mít nějaké fotky. Chci vidět, jak vypadá."

„Už jsem to udělal." Doyle odešel k pultu a vrátil se s fotografií.

Tillman obracel fotku v rukou. Byla to bruneta. Hrdá a sebevědomá, ve zdrženlivém úsměvu vyčetl její aroganci. Ta ženská ho provokovala.

Podobné typy žen ho vždycky přitahovaly. Byly opakem jeho matky – malé poslušné ženy s brýlemi, která se často chovala ustrašeně. Byla stínem jeho života. Musel si upřímně přiznat, že ji nenáviděl. Již v dětství pochopil, že poznání takové podvědomé nevraživosti je důležitou součástí dospívání.

Pravděpodobně nejživější vzpomínkou na matku bylo, jak se choulí v rohu místnosti, když jeho otec v opilosti křičel a nadával. Tehdy mu bylo devět. Krátce poté ho poslali do internátní školy a pak už matku nikdy neviděl. Jedné noci zmizela a otec nikdy nezmínil ani její jméno, natož aby hovořil o tom, že vůbec existovala. V jedenácti Tillman zameškal spoustu dní ve škole kvůli loveckým výpravám. Dohromady strávil tři roky v Africe, ještě než mu bylo osmnáct let.

Od samého začátku Tillman pochopil, že musí být sám sobě rodičem. V osmnácti vstoupil do armády; ve dvaceti začal studovat důstojnickou školu a po ní následovaly tréninky pro zvláštní jednotky a tajné operace v Kambodži a Vietnamu.

Přestože se ve válce cítil dobře, armádní život mu zcela nevyhovoval. Jeho zkostnatělá struktura pro něho byla svěrací kazajkou. Věda a podnikání mě volá, umínil si. Získal titul MBA a z farmacie. Jeho vojenské školení a lovecké zkušenosti se však v jeho podnikání mnohokrát ukázaly jako užitečné. Nyní mu měly pomoci chytit indiána.

A při troše štěstí i tu ženskou.

11

Když se do hor dostanou lidé z nížin, hory se tím nijak nezploští. ***Tilocké přísloví***

Kier se nejspíš mohl snažit Jessii zabránit, aby ho uhodila, ale nepokoušel se o to.

„Mizero! Už se mě nikdy neopovažujte zamknout, nebo vás nechám soudně stíhat za kladení překážek vládnímu zaměstnanci!“

„Myslel jsem, že jste se chtěla stát pošťačkou.“

„To není vtipné!“

Kier se jí podíval do očí a pomyslel si, že kdyby se ocitli v jiném životě, políbil by ji. Pousmál se na ni a chtěl, aby úsměv opětovala. Neudělala to.

Unaveně se sklonil a položil si ruce na kolena. „Můj srub shořel, pojdme si opatřit nějaké zásoby, než na nás pošlou další skupinu zabijáků.“

Beze slova se otočila a zamířila k hořícímu srubu. Zastavil se u pumpy pro zbylý pořadač.

Celé jeho potem zmáčené a zasněžené tělo ztratilo veškerou energii a adrenalin a rychle prokřehlo. Ani tlustá vlněná košile, svetr a tenká bunda ho nezachránily před mrazem. Potřeboval se zahřát nebo tepleji obléknout. Odebrali se do tepla hořícího srubu. Museli vytáhnout zásoby ze sklepa, jakmile oheň trochu pohasne. Zatímco čekali, mohli svléknout oděvy z těl mrtvých mužů, kteří je sem přijeli zabít. Rychle začal uvažovat, co všechno se jim bude hodit.

Pak však – jako příznaky smrtelné nemoci – zaslechli motory sněžných skútrů. „Pojďme.“

„Nemůžeme. Nemáme zásoby, žádné oblečení. Nemáme nic.“

„Máme všechno, co potřebujeme,“ odpověděl, chytil ji za ruku a táhl ji do lesa.

Druhý dech je podivná věc. Atleti před cílovou páskou, vojáci v zápalu bitvy, horolezci bojující se živly – ti všichni díky němu dokážou víc, než je v jejich silách. Chytí je v okamžiku, kdy jim jejich těla říkají, že jsou naprosto vyčerpaná.

Navzdory únavě Kier s Jessií pokračovali do hor cestou mezi stromy připomínající tunel. Svítili si jen baterkou, kterou Kier sebral padlému žoldákovi. Asi o sto metrů dál zpomalil do svižného poklusu a vedl ji podél skály, jež skrývala oblé balvany, kluzké po napadaném sněhu. Krčila se, aby přelezla žulové kvádry, dřela si holeně a otloukala kolena – Jessii to připomnělo, jak je instruktoři FBI pobízeli k soupeření. Jak chtěli, aby k úkolu přistupovali s vervou a odhodláním.

Kier se pohyboval s lehkostí a ladností, jimiž mu nemohla konkurovat, a nanejvýš ji ohromilo, že Kier občas zpomalil a otočil se, jako by chtěl odhadnout, o kolik postoupila a jakou má vytrvalost. Jindy jí beze slova pomohl překonat obtížnější místo.

Po nesčetných krocích a skocích minuli kamenné moře a začali se prodírat hustým lesním porostem.

Asi po hodině pochodu a stovkách metrů převýšení se Kier zastavil. Posvítil baterkou na výčnělek ve skále nad útesem. Převis je chránil před nepřízní počasí.

„Kopejte,“ řekl a začal odhrnovat sníh ze stěny útesu, až se před nimi objevila malá jeskyně.

Když Jessie začala odkopávat sníh, objevila na podlaze jeskyňky uschlé listí. Sníh navátý větrem dál dozadu zanechal podlahu mokrou a porostlou mechem.

Když se skryli před větrem pod převisem, Kier si svlékl svetr a utrhl si rukávy od košile. Vycpal je mechem a listím a vytvořil z nich cosi, co vypadalo jako klobása. Uvázal jí svůj výtvor kolem uší a přes nos a ústa. Pak si natáhl svetr zpátky a začal si cpát zelený mech a listí pod svetr a spodky, dokonce si jimi obalil i paže.

Kývl na Jessii. „Udělejte totéž.“

Pak se přikryl listím, až vypadal jako strašák. Pak napěchovali Jessiin kabátek a kalhoty.

„Jestli se teď budeme hýbat, možná přežijeme a vyhneme se omrznutí, dokud si nenajdeme nějaký úkryt.“

„Nemohli bychom rozdělat oheň?“ Před malou dutinou neviděla nic než studenou tmu. Nenáviděla ten tón slabosti ve svém hlasu. „Kdybychom to udělali, asi by nás našli mnohem snáz,“ dodala, aby to nějak kompenzovala.

„Někdy vám povím, čeho se děsím já, a vy se mi vysmějete.“

„Kdo mluvil o tom, že se něčeho děsím?“ zeptala se oživle.

„Nechtěl jsem vás urazit. Vím, že hory nepatří k vašim oblíbeným místům.“

„Člověku nezbývá než se s tím vyrovnat. Ne vždycky je všechno tak, jak si přejeme.“ Přitom se v duchu třásla panickým strachem. „Jsou tam, kam jdeme, nějaké strmé svahy?“

„V horách jim říkáme srázy.“

Jessie se chytila Kierova pásku a znovu se potýkala s každým krokem zabořená po stehna ve vysokém sněhu. Těžce oddechovala, napínala svaly a ledový vzduch jako žiletky ji pálil v hrdle – to všechno jí sděloval mozek.

Po dalším asi hodinovém putování po horách došli k ostrému srázu. Když to spatřila, zastavila se a zatahala ho za bundu.

„Je to příkré,“ řekla.

„Moc ne,“ odpověděl a otočil se, aby pokračoval dál.

Přinutila se jít dál, ale většinu času neviděla sráz, který vycítila. Na vrcholku tupých šedých skal se neudržel ani sníh. Ona by však dala raději přednost sněhu před tímhle.

Ledový vítr ji ničil – mrzly jí svaly, bolely kosti a ve vnitřním uchu jí tepalo. Přemýšlení ji vysilovalo a přepadaly ji deprese. Říkala si, že je lepší, když taková hrůza přijde naráz. Vzpomněla si na zničující túry po brouky zamořených bažinách v Quantiku.

Jen díky problémům jiných lidí tehdy dokázala jít dál. Matčina práce servírky, pak rychlá svatba a vnoučata. Tátova představa, že Jessie bude pokornou, poslušnou a vděčnou dcerou, která se provdá za hodného

chlapce s klidnou a neriskantní prací. Když oznámila, že chce studovat na univerzitě, a zajistila si částečné stipendium a práci výzkumné asistentky na škole, její rodiče zůstali jen zkoprněle koukat.

Byli to dobří lidé, svým způsobem ji měli rádi a dokázali se té změně přizpůsobit. Jakmile absolvovala vysokou, následoval ji mladší bratr a starší bratr začal studovat večerně. Claudie nikdy nestudovala. Nejvíc však Mayfieldovým vyrazilo dech matčino rozhodnutí, že půjde také na vysokou školu. Nakonec, tvrdila, děti už jsou velké, a tak to na světě chodí. Byla to ovšem senzace. Jessie se usmála při vzpomínce, jak si tehdy byly s matkou blízké.

Tyto myšlenky jí pomáhaly zaměstnat mysl a odpoutat se od bezútěšné současnosti, v níž byl namáhavý každý krok a v níž někdy upadla, když jí ochabla noha. Pak začala uvažovat, zda vůbec učiní další krok. Šli však dál a dál zřejmě několik hodin. Ve tmě jí byly hodinky k ničemu.

Zčistajasna postřehla, že se dostali mimo sníh. Pod jejich nohama leželo jen listí a kameny. Kier se zastavil.

„Jsme na místě," pravil. „Říká se tomu Medvědí jeskyně."

Když Kier posvítil kolem sebe, zahlédla stěny a strop ve skále. Bylo tam ohniště, suché dřevo a na tyči v jeskyni visel hnědý batoh a tři páry sněžnic.

„Byl tady někdy medvěd?"

„Žádný takový, který by požíral lidi."

Pomyslela si, že se Kier nejspíš usmívá.

„Nebyl jsem si jistý, jestli tady ten batoh bude," podotkl. „Jsou v něm přikrývky, provaz, sekera – věci, které nejsou nezbytné, ale hodí se. Naši chlapci je k dispozici nemají, musí si vystačit s tím, co jim poskytne hora, a my také. V létě sem vodíme malé hochy, starší i v zimě."

Kier se rychle vyšplhal po téměř svislé stěně jeskyně, kde byly jen velmi ploché výstupky; pak asi šest metrů nad dnem jeskyně přeručkoval po dlouhé tyči, která se pod jeho váhou prohýbala. Uvolnil kožený řemínek, kterým byl batoh přivázán k tyči, a hodil ho Jessii k nohám. Pak shodil dolů i dva páry půlkruhových sněžnic.

Jessie se na okamžik rozjařila. Užasla, že ten pocit způsobila pouhá přikrývka. Otevřela batoh, vytáhla dvě přikrývky, přehodila si je přes ramena a roztřásla se.

„Mohli bychom si rozdělat oheň, ale jen v noci nebo když přes den bude hustě sněžit. Jinak by zahlédli kouř.“ Kier slezl dolů a přidal se k ní. „Tohle místo najdou rychle i bez kouře.“

Jakmile se oheň rozhořel, Kier zmizel beze slova ve tmě.

„A co děláte teď?“ zamumlala nahlas, ale nijak ji nepřekvapilo, že neodpověděl.

Kier se vrátil do Medvědí jeskyně s dlouhými borovými větvemi a otrhal z nich menší větvičky. Pak zmizel pro další, čtyřmetrové kmeny s asi osmicentimetrovým průměrem. Rozsekal je na tři stejné části a vytvořil asi metr třicet vysokou trojnožku. Nahoře je svázal krátkým provazem. Pak položil jeden konec poslední větve na vrchol trojnožky a druhý opřel o zem.

„Ale proč tohle v jeskyni?“ zeptala se Jessie.

„Protože zítra žádný oheň nebude. Budeme potřebovat teplo, abychom mohli spát ve dne.“

„Jak můžu pomoct?“ zeptala se a zaúpěla.

„Opřete kratší klacíky o spodní konec pařezu,“ řekl a začal pokládat delší větve k vyššímu konci tyče poblíž trojnožky.

Každý kus dřeva položili těsně vedle druhého, jen několik centimetrů od sebe. Kier několikrát Jessii opravil, pak pochvalně kývl a zmizel – aby se vrátil o pár minut později a přivlekl dva malé stromky. Znovu osekal větve, rozštípal je na kousky a opřel je o tyč. Vzniklo tak cosi podobného obrácenému kýlu a žebrům lodi. Pak konečně propletl některé klacíky horizontálně skrz vertikální žebra.

Když se kostra zdála pevná a celistvá, zbyla ohromná hromada tenkých větví. Z nich vyrobil dvě lůžka vedle sebe. Na každé z nich položil přikrývku.

„Vyzkoušejte to.“

Poslechla a on ji následoval. Opřel se o loket a prohlížel si ve světle plamenů její tvář. Začal přemýšlet o velké posteli. Jessie mu bezpochyby chtěla říct, že je hloupost prchat do divočiny, ale místo toho jen zavrtěla hlavou.

„Možná si na sebe zvykneme,“ promluvil do ticha. „Řekněte, co se vám honí hlavou.“

„Mám dojem, že mě neuznáváte.“

Překvapeně se zamračil, čímž od ní po svém vyžadoval další informace.

„Zkrátka,“ začala, jako by už předtím mluvila, „funguje tady jen pravidlo: sám proti dábelskému impériu. Víte, co tím mám na mysli?“

„Vy chcete do města, k vládním organizacím.“

„Chci pracovat s lidmi, kteří s tím mohou něco udělat – kteří mají v popisu práce to vyřešit.“ Kier však zůstal lhostejný.

„A co je na tom špatného? Kdybych měla nemocného koně, zavolala bych vám. Když někdo poruší právo, zavolám na policii.“

„Tohle je jiné. Za prvé se do města brzy jen tak nedostaneme. Za druhé, tohle není obyčejný zločin. Má ohromný rozsah, vždyť víte.“

„O to větší důvod…“

„Mohla by v tom mít prsty i vláda,“ skočil jí do řeči.

„Co pořád máte s tou vládou?“

Kier si promnul bradu a rozhodl se, že jí poví pravdu.

12

Stín, který vás od mládí pronásleduje, stárne.
Tilocké přísloví

„Muž tak může poznat sám sebe," vysvětloval mu dědeček a vytahoval v tenkém paprsku staré baterky věci z batohu. Zapálil dvě pochodně, každou na jednom konci jezera, a pak se posadil se zkříženýma nohama na plochý kámen vedle vody. V plápolajícím světle pochodní vypadalo jezero záhadně, až magicky.

Nejprve Kier očekával nějaký příběh, ale dědeček ho požádal, aby se jen díval na jezero. Nejváženější vůdce Tiloků seděl zpříma, jako by měl v zádech železnou tyč. Zřejmě se ponořil do svých myšlenek. Kier pozoroval vrásky, které se dědečkovi začaly tvořit kolem úst. Z jeho tváře nevyčetl nic, co by prozrazovalo, co bude následovat.

Kier neviděl na dno oválného jezírka; stíny ztmavily jeho hladinu a skryly kamenité dno. V zrcadlící se hladině se odrážely jen světla pochodní.

„Pojd blíž," řekl dědeček a posunul se k jezeru.

Kier učinil totéž. Na jeho kraji objevil dokonalý odraz.

„Co vidíš?"

„Vidím sebe."

„Je to dobrá tvář?"

Kier se díval na svůj obraz a uvědomil si, že o tom nepřemýšlel. I ve třinácti letech mu široká brada dodávala vzhled silného muže. Asi se mu jeho vlastní tvář líbila. Možná jen horní víčka měl mírně pokleslá, protože měl tajemství. Dělal věci, které byly zakázané. Třebaže o tom matka nevěděla, utíkal v noci do lesů. Napadlo ho, jestli se dědeček dovtípil. Nervózně ucukl pohledem. Takové věci se asi před dědečkem nedají skrývat.

Všichni říkali, že on ví všechno – nikdy mu v lese nic neuniklo. Před jeho jistým krokem prý byli v bezpečí i cvrčci.

„Co vidíš ve svých očích?“

Kier znervózněl. Už věděl, že dědeček mu dokáže číst ve tváři, jako by otevřeně přiznal, že v noci utíká z domu. Lidé nelhali. Dědeček byl chodící duch. Kier neřekl nic, ale srdce mu začalo v hrudi bušit jako zvon. Nedokázal najít vhodná slova.

Dědeček čekal. Kier se opět zadíval na hladinu. Snažil se na tajemství nemyslet. Najednou mu jeho tělo připadalo menší. Svěsil ramena a opět se podíval na dědečka, který ztuhl jako kámen. Panovalo mezi nimi hrobové ticho.

Přemýšlí o mně. Zná moje tajemství a jen vyčkává.

Mohl dědeček vědět i o jeho cestách k Lottě? Bydlela v nedalekém srubu v lese. Někdy tam za ní v noci chodil. Kier zrudl. Obvykle chodil do lesa zkoumat, hledat stopy. Jen občas zavítal ke srubu a ze stínu pozoroval, jak si Lotta češe vlasy.

Když konečně opět vzhlédl, zdálo se, že dědečkovu postavu zahlédl v jeskyni. Musel něco říct, jen nevěděl jak. Do očí se mu řinuly slzy. Vší silou je však potlačil. Bylo by nemyslitelné, kdyby se rozplakal.

„Čeho se bojíš?“ Dědeček se již netvářil tak přísně.

„Já nevím…, někdy se cítím nešťastný.“

Po chvíli dědeček promluvil: „Pověz mi, kdybys mohl v životě změnit jedinou věc, co bys změnil?“

Tohle bylo snadné. „Otce.“

„Povídej.“

„Opustil nás a nechal se zabít.“

„A víš, proč odešel?“

„Když o tom přemýšlím, tak nevím.“

„Proč myslíš, že odešel?“ nenechal se odbýt dědeček.

Kier jen místo odpovědi pokrčil rameny. Najednou se cítil unavený, jako by se mu chtělo spát.

„Přemýšlíš o tom, proč otec odešel?“

Kier nechal své myšlenky volně plynout. Chtěl jít domů.

„Tvůj otec se nezastřelil nešťastnou náhodou ani ho nezastřelil člověk, se kterým by zápasil. Byl to člověk od vlády, který si ho spletl s někým jiným. Tvůj otec tě nikdy doopravdy neopustil.“

Kier nevěřil svým uším. Věděl, že ho prozradily palčivé oči.

„Tvůj otec jel navštívit přátele v Arizoně. Když odešel z vašeho domu, chtěl se tam opět vrátit. Odjel jen na nějaký čas, aby přemýšlel. FBI hledala indiána, který byl tvému otci podobný. Muž, jemuž byli na stopě, se ocitl v domě, který navštívil i tvůj otec. Když se objevil…, dostali nepravého muže.“

Kierovi se udělalo mdlo. „Proč mi to nikdo neřekl? Jak víš, že by se vrátil zpátky?“

„Mluvil jsem s ním poté, co odešel…“

„Ale matka řekla… řekla, že se možná nevrátí.“

„Pravděpodobně tomu tvá matka věří. Varovala ho, aby neodcházel. Když ho zabili, zatrpkla, že ji neposlechl. Vzpomínáš si na den, kdy tvůj otec odešel, vid?“

„Jo.“

„Myslel sis, že se na tebe zlobí.“

„Křičel na mě a tloukl mými pěstmi o umyvadlo.“

„Takže si asi myslíš, že jsi byl částečně důvodem jeho odchodu.“

„Nevím.“ Za pár vteřin se toho tolik změnilo. „Proč mi o tom nikdo neřekl?“

„Byl jsi malý. Tvoje matka nechtěla, abys zahořkl nenávistí.“

„Ale máma tvrdila, že odešel.“

„Tvoje matka je dobrá žena, ale je paličatá a má horkou hlavu. Tvůj otec by se vrátil. Promluvili by si. Všechno by se urovnalo. Už jednou předtím odešel. Víš, jaká je někdy tvá matka.“

„Ano, ale ptal jsem se jí…“

„A ona ti stále opakovala, že se zbláznil a nechal se zabít.“

„Ale já jsem nevěděl…, chci říct…, myslel jsem si…“

„Domníval ses, že odešel kvůli tobě – možná proto, že jsi něco provedl. A nikdy se nevrátil. Ujišťuji tě, že tě tvůj otec miloval a nikdy by tě neopustil.“

Kier přemýšlel o tom, co mu dědeček řekl. Děti ve škole se ho stále vyptávaly, proč nemá tátu. Říkali různé věci. Tohle pro něho znamenalo

ohromnou úlevu. Nebo se to alespoň v té chvíli zdálo. Litoval, že mu to neoznámili dřív.

„Co se stalo?“

„Ten muž z FBI byl příliš horlivý. Pokládal tvého otce za někoho jiného. Dva indiáni se začali prát a ten agent vystřelil. Zabil tvého otce, který se snažil té rvačce zabránit a uklidnit je.“

„Co se stalo s tím člověkem z FBI?“

„Nic. A nikdy se nic nestane. Prohlásili, že jeden z indiánů, jimž se otec snažil zabránit v boji, měl zbraň. Vyšetřovalo se to…, vyslechli svědectví…, ale nakonec přišli s tím, že se střela ztratila dřív, než ji mohli poslat na expertizu. A lidé od vlády přísahali, že nikdo z jejich strany nevystřelil.“

Kier seděl, zíral do jezera do svých očí a slíbil si, že nikdy neudělá stejnou chybu jako otec. Ze nebude nikdy důvěřovat policii bílého muže.

Po letech však dědečkovo vysvětlení vyvolalo další dotazy, na které neznal odpověď. Nikdy nezjistil proč. Nikoli proč zemřel jeho otec nebo proč toho člověka z FBI nepotrestali, ale proč nikdy nepronikl k otcovu srdci.

13

Když mladí milenci budují svůj společný dům, musejí umět podpálit oheň i v dešti.
Tilocké přísloví

„Ted už chápete, proč mám problém s FBI?“ Kier prohrábl oheň a přihodil další dřevo. „Proto jsem se v osmnácti stal polovojenským radikálem, který běhal po světě se zbraněmi.“

„Ale vystudoval jste a pracujete jako veterinář. Jak jste…?“

„Nehádejme se. Vy jste se ptala a já odpověděl.“

„To je pravda. Promluvíme si o tom jindy.“ Však si počkám, pomyslela si.

Když se ohřáli a odpočali si, Kier vstal. „A teď to horší. Musíme náš příbytek odnést. Zvedněte ten nižší konec a pomozte mi ho dostat dolů do kaňonu. Pro trojnožku se sem vrátím. I bez ní to bude těžké.“

Jessie nevěřila svým očím, když Kier začal oddělovat trojnožku od zbytku stavby.

„Chcete tady nechat hořet oheň?“

„O téhle jeskyni ví hodně lidí. Tillmanovi muži možná někoho místního oblafnou a zeptají se, kam jsme se mohli uchýlit. Pravděpodobně se sem nedostanou zítra, možná ani pozítří, přesto chci spát v bezpečí.“

Nevěřícně hleděla do noci.

Okolo strmého srázu a asi devadesát metrů pod nimi se rozprostíral hustý porost mladých jedlí. Kráčeli v úzkém paprsku světla baterky. Kier prošlapával ve sněhu hlubokou stopu, ale místo aby pochodoval v ní, zvedl kostru jejich skrýše do stromů a přikázal Jessii, aby skočila z cesty do porostu malých jedlí. Poslechla a dopadla do velké sněžné jámy, kterou

vytvořily převislé větve malých stromků. Pak skočil i Kier a proklestil cestu houštinou propletených větví a s velkým úsilím přenesl kostru k asi sto osmdesát metrů vzdálené převislé skále, kde se les zdál řidší. Postupovali kolem skalní stěny asi osm set metrů. Potom Kier odkryl malou jeskyni, z velké části zavátou sněhem. Odklidil závěje a položil vyrobený stan pod skálu.

Když se Kier vrátil s trojnožkou a batohem, opravili cestou poškozenou konstrukci, nařezali větve z okolních stromů a propletli je s ostatními větvemi, takže vytvořili asi třicet centimetrů širokou vrstvu zeleně z vnější strany i na podlaze. Kier začal trhat jehličí, listí, větvičky a popínavé rostliny a touto směsí obkládal vnější část přístřešku. Jessie, jíž mrzly prsty i v rukavicích, se snažila následovat Kierův příklad, který pracoval jako posedlý. Ztrácela pojem o času a přestala odhazovat drobný odpad, když na zádech ucítila Kierovu ruku.

„Už jsem pochopila vaši strategii. Dřeme jako koně, abychom nezmrzli," řekla.

„Potřebujeme další větve, dřevo a špalky. Pojďme se podívat po spadlých stromech," prohodil a vedl ji zpátky do lesa.

„Quantico bylo ve srovnání s tímhle Disneyland," zamumlala.

V bledém světle baterky prozkoumávala terén. Stále padal sníh, ale vítr naštěstí ustal. Roztodivné tvary spadlých stromů, větví a rostlin připomínaly zvláštní sochy.

Jessie si náhle uvědomila, že naprosto ztrácí orientaci. Sotva stála na nohou, když se ohlédla za Kierovým světlem a všimla si, jak mizí za jejím levým ramenem. Náhle ji zachvátila panika. Snažila se prodrat spletitými větvemi, stromy a popínavými rostlinami a proklínala se, že je slabá. Ze stromů se na ni začal sypat sníh, jako by jej na ni setřásl nějaký duch. Připadala si jako v hororovém filmu. Kdyby však zachovala klid, mohla by najít cestu zpět i bez Kiera. Přesto uháněla za slábnoucím světlem a podvědomě se rozběhla.

Ve chvíli, kdy už musela zpomalit, se Kier se světlem vracel zpět. Za pár vteřin se zčistajasna objevil s větvemi před ní. Položil jí ruku na mechem vystlané rameno. Jeho dotek byl příjemný.

„Už to skoro máme," řekl a usmál se. „Omlouvám se, že jsem od vás odešel tak daleko.

„Nic se nestalo. Vám se tady líbí…, líbí se vám to…?“ zeptala se a rozhodila ruce.

„Řada lidí má podobný postoj k New Yorku.“

Už neříkala nic.

Kier ji odvedl ke spleti starých větví a kmenů, kde se vyvrátily z kořenů dva veliké stromy. Než nashromáždili materiál k postavení chýše, museli se tam několikrát vrátit pro dlouhé větve i kousky kůry. Když byli s prací hotovi, rozprostíral se mezi větvemi víc než metr načechraných kousků mechů, větví a listí. To vše pokrývaly tlusté větve a kusy kůry.

„Zbývá jen jediná věc.“ Chytil ji za paži a vedl ji zpátky k hoře.

„Ano, musíte mě zahrabat do země.“

Poté, co se vrátili pár stovek metrů k jeskyni, zamířili dolů podél skalních útvarů tolik známých Kierovi i celým generacím Tiloků před ním. Tu a tam se Kier zastavil, ověřil jejich polohu, dal pozor na Jessii a pak pokračoval. Třásla se zimou, takže si začal dělat starosti, zda nepromrzne natolik, že už ji nezahřeje. On dokázal živlům od dětství vzdorovat, ale ona strávila prakticky celý život uvnitř. Nakonec asi po patnácti minutách došli k místu se stromy s načervenalou zvlněnou kůrou tenkou jako papír.

„Madrone,“ řekl Kier, když se poohlížel po žulových útvarech. Smetli ze skalních výstupků sníh a pod nimi uviděli štěrbiny, v nichž ulpělo listí. Nasbírali je do přikrývek a po dvou dalších cestách mohli navršit u vchodu do chýše vysokou hromadu. Poté, co se Kier zahrabal do jedné třetiny listí, poklepal Jessii na rameno.

„Lehněte si a vyválejte se v tom,“ řekl.

Stála mlčky a bez hnutí. Nakonec rozsvítil baterku tak, aby částečně osvětlovala její tvář. Vypadala nespokojeně.

„Je to dobrá izolace, využijte jí,“ prohlásil. „A co je důležitější, zahřeje vás a rozmrazí.“

Zaúpěla a poklekla. „Tohle dělají indiáni?“ zeptala se a začala se převalovat v listí.

„Tenhle způsob rozmrazování nedělají,“ podotkl. „Štípe vás něco?“

„Mám pocit, jako by mě do nohou píchali horkými jehlami.“

Po několika minutách Kier přinesl další listí. „Znovu se v tom vyválejte. Musíme si pospíšit.“

„Kdybych byla agent FBI, a ne žena, fungovalo by to stejně? Tak fungovalo?“

„Snažím se vás rozmrazit, abychom vám pak nemuseli useknout prsty na nohou či rukou, jasné?“

„Děkuji. Oceňuji vaši citlivost,“ poznamenala. „Vidíte? Jsme tým.“ V šeru se na něho uštěpačně usmála. „Oba se na všem podílíme. Po uvážlivé diskusi a vysvětlení pracujeme společně.“

Kier začal z drobných úlomků a změti tvořit ucpávku do vchodu.

„Když umírají lidé, není čas na řeči,“ řekl.

„Ale je spousta času na to, abyste opatřil padací dveře závorou a uvěznil partnera v díře.“

Kier neříkal nic a hustě pokrýval vstup listím.

„Ted jsme připraveni ulehnout do přikrývek,“ objasnil jí nakonec. „Musíte si svléknout mokré oblečení.“

Věděl, že v teplé skrýši roztál sníh a oblečení provlhlo. Mohla se zahřát jedině tak, že si svlékne promočené šaty. Kier klekl na kolena a pomohl jí stáhnout kabátek.

„Zbytek udělám sama,“ vybafla ostře.

„Pokud neusnete během tilockého namlouvacího rituálu.“

Kier zmizel, aby jí – jak předpokládala – poskytl soukromí, a Jessie si svlékla boty a kalhoty. Litovala, že na sobě nemá kalhotky vojenského střihu, a zaklela, že jsou provlhlé. Potýkala se se svlékáním ve stísněné chýši mnohem déle než normálně. „Je tady pořád hrozná zima,“ křikla a uvažovala, jestli se Kier vrátil. Bylo však ticho. Chlad jí zalézal pod kůži. Promnula si paže, ale moc to nepomohlo.

„Mrznu,“ zvolala znovu.

„To se změní.“

Napadlo ji, že by si měla svléknout i košili, protože byla navlhlá, ale rozhodla se, že si ji nechá na sobě. „Přineste sem přikrývky,“ procedila skrz drkotající zuby.

Když se Kier objevil, byl – k jejímu úžasu – úplně nahý. Uchopil prsty její košili. „Tu si můžete svléknout později.“

V šeru na něho vrhla nesouhlasný pohled.

„Když to neuděláte, bude vám zima. Bohužel není z vlny ani ze syntetického materiálu, který nepropouští vodu.“

Je krásný, pomyslela si a snažila se necivět na jeho vypracované tělo.

Rozprostřeli listí na první vrstvu přikrývek.

Jejich skrýš teď vypadala jako malá díra v hromadě sutin ve skále. Nahrnuli listí pod přikrývky i na ně a chýše byla připravena.

„Ted půjdu ven, abyste si svlékla zbytek promočených věcí.“

„Proč?“ povzdechla si. „Mrzne tam, jen zhasněte baterku.“ Ve tmě si svlékla košili. Podprsenku a kalhotky si nechám, mokro nemokro, pomyslela si.

Jako by jí četl myšlenky, namítl: „Prosím, nenechávejte na sobě žádné mokré oblečení. Můžete se zabalit do přikrývky, abychom se jeden druhého nedotkli.“

„To si pište, že nedotkneme.“

„Já jsem si nenaplánoval havárii letadla, abychom tady spolu mohli ležet nazí.“

„Tak proč nenajdete způsob, jak zakrýt tu vaši pistoli, než se uložíme?“

„Obáváte se, že by se díky vám mohla vzrušit?“

„Tolik si nelichoťte.“

„Vemte si tuhle přikrývku,“ řekl.

Neodpověděla, ale ucítila ji na rameni. Když do ní po chvíli zápolení zabalila své nahé tělo, cítila se lépe.

„Bude nám velmi teplo,“ poznamenal Kier a rozsvítil.

Stěnu chýše tvořil přes metr izolace nepočítaje větve. Uvnitř je chránila možná třiceticentimetrová vrstva listí na dvojitých přikrývkách a přibližně stejné množství pod nimi.

Kier rychle na břiše s hlavou pod přikrývkou nahrnul další listí k jejich nohám. Jessie pozorovala při práci jeho rozvlněné svalstvo, pevnou kůži na hrudníku a užasla nad jeho štíhlostí.

Uhladil přikrývky na své straně a pak si vyměnili místa. Na moment se ocitla nad ním.

Všimla si, že je obřezán a má veliký penis. Napadlo ji, jestli mu ho ostatní muži závidějí. Jsou takoví. Představila si, jak ho popisuje své pří-

telkyni Gail, a bezděky se usmála. Podívala se Kierovi do očí a doufala, že na ni nezírá.

„Nevšímejte si mě," řekla. „Jsem jen hysterická. Snila jsem o hrnku horké čokolády před spaním."

„To vás ta čokoláda tak zajímá?" zeptal se jemně, jako by jí chtěl tónem naznačit, že postřehl, jak se na něho dívá.

Ten všivák si myslí, že mě snad přitahuje! Jak typicky mužské!

Zívla, aby mu dala najevo svůj nezájem. „Tahle chýše je hrozně malá. V krizové situaci člověk přemýšlí o jistých věcech…, má chutě, například na čokoládu. Nechová se normálně…, je to, jako bych byla těhotná…" Ach bože, proč jsem řekla „těhotná"? Co to má společného s čokoládou? „Jsem unavená, plácám nesmysly."

Zavřela oči, aby na něho zas nezírala.

Pak už jen slyšela, jak Kier říká: „Vrátím se." Po chvíli si byla jistá, že ji hladí po vlasech – ale možná to byl jen sen.

14

Žádná divoká kočka si nepohrává s myší tak jako žena s mužem. ***Tilocké přísloví***

V Medvědí jeskyni Kier přiložil poleno do ohně a rozhodil přikrývky po větvích, aby u příchozích vzbudil dojem, že na nich spali u ohně lidé. Na chvíli si představil, že na nich leží Jessie, s ušima přikrytýma provizorní pokrývkou hlavy, a viděl její posmutnělý úsměv. Pak si vzpomněl na okamžik, kdy ji spatřil poprvé. Jak byla sebevědomá, měla krásně upravené vlasy a lesklé rty. Dnes si i přes přikrývku všiml, že má štíhlé tělo a pevná ňadra. Ležela v provizorní posteli v jejich chýši schoulená v listí. Tohle by mi však neprospělo, pomyslel si.

Vytáhl z batohu sekeru, velký nůž a přejel jejich ostří prsty – obojí bylo uspokojivě nabroušené. Odsunul je na stranu, vytáhl velký černý kotlík a naplnil ho sněhem. Pak jej zavěsil nad oheň. Konečně vytáhl silný drát se smyčkou na konci. Se sekerou a světlem vystoupal k vysoké mladé borovici. Porazil ji a usekl horní tři metry a pak ji odtáhl do velké jeskyně. Opřel její silnější konec a nožem z kmene odřízl vnější kůru. Pak dlouhé tenké vnitřní části měkčího bílého materiálu, který rozkrájel na dvacetičentimetrové proužky. Hodil je do kotlíku a nechal vařit.

Pomocí drátěné smyčky na sněžnicích zahladil stopu k chýši a pokračoval k zatáčce. Tentokrát ušel dobrých čtyři sta metrů, než zpomalil. Posvítil si baterkou, aby si ověřil polohu podle skupiny borovic na kraji lesa vyhořelého při požáru, který před lety zachvátil celý kopec. Na spáleništi vyrostly mladší a menší stromky; byly tu i starší, úplně shnilé pařezy, které pod nánosem hlubokého sněhu tvořily malé hromádky. Pohyboval se pomalu a naslouchal. Snažil se nemyslet na zaječí stopy a pozoroval terén osvětlený chabým kuželem baterky.

Asi po padesáti metrech v lese nalezl starou zálesáckou chatrč, která chátrala, až spadla. Pokaždé, když sem přišel, přihlížel jejímu sbližování se zemí. Byl zázrak, jak něco dokázalo změnit svou podstatu a zcela splynout s okolím. Obešel ruinu zezadu, kde chtěl nalíčit past.

Usmál se a vzpomněl si na staré časy, na dědečka… na den, kdy byl mladý a velmi hladový. Ve dvanácti letech jsou dva dny bez něčeho pořádného k snědku nesnesitelné. Při jedné zimní výpravě dědeček seděl u ohně a čekal, až Kier a jeho dva kamarádi najdou něco k snědku. Zanícení lovci se vydali na zajíce, veverky nebo možná dikobrazy. Byla však velmi tuhá zima – zdálo se, že všechna zvířata vymizela.

Pátrali a využívali při tom všech svých znalostí. Vydali se do hlubokého lesa, prohledávali pukliny, mýtiny, vypálená místa, pařezy a místa, kde jeden les přecházel v druhý – zkrátka všechna místa, kde by se mohli ukrývat zajíci nebo veverky. Byli však příliš horliví, a když spatřili zajíce, kterého mohli ulovit ostrými šípy, minuli ho.

Čím byli hladovější, tím víc ochabovaly jejich schopnosti. Vrátili se sklíčeně do tábořiště a ohlásili, že budou o hladu. Dědeček pomalu vstal a odvedl je do lesa. Pohyboval se po sněžnicích tak lehce, že se jeho přikrývka téměř dotýkala země.

„Přestaňte myslet na jídlo," řekl. „Uvolněte mysl a dobře se dívejte – pozorujte všechno. Nedovolte, aby vám cokoli zastřelo zrak. Vnímejte všemi smysly. Když vás mysl zradí, naslouchejte svým instinktům."

Pak dědeček pomalu odkráčel zpátky do tábora. „Teď mi povězte, kam byste chtěli jít," řekl.

„Tady nikde nejsou zaječí stopy," poznamenal mladý Kier.

„Kam?" zeptal se dědeček tiše, jako by neslyšel. Kier se na něho podíval zmateně. Jeho dva přátelé se tvářili ještě nechápavěji. „Jak mám vědět, kam jít?"

Pak se dědeček vydal na cestu a začal jim vyprávět tilocký příběh o vzniku světa, jako by nezáleželo na ničem než právě na něm. Hoši se popleteně plahočili za ním, dokud se dědeček nezastavil.

„Tudy bych šel já," oznámil dědeček.

Před nimi se objevila prohlubeň, kolem níž hoši prošli již několikrát. Úbočí se tady přímo svažovalo od hřebene, po kterém kráčeli a kde často

divoce burácel vítr. Před několika lety tu vyvrátil z kořenů půl tuctu stromů. Nacházely se pouze pár minut od tábořiště.

„Tak kam byste chtěli jít teď?“ zeptal se dědeček.

Kier se bez odpovědi odplížil k vysoké hromadě starých padlých stromů a nově vzrostlému černému dubu. Po možná šesti metrech vyskočil zpod změti zajíc a pádil pryč. Pak se kolem mihl další, než stačil vystřelit. Když se třetí králík zastavil, aby se rozhlédl, Kier ho čistě prostřelil šípem.

Potom odříkal lovcovu modlitbu, kterou ho naučil dědeček: „Můj bratře, beru si tvůj život, abych přežil. Děkuji ti za to.“

Dnes se opět řídil svými instinkty. Učinil čtyři kroky a v kulatém světle baterky zahlédl mladého zajíce. Je to štěstí? Zavrtěl hlavou a žasl, jak ho takzvané formální vzdělání naučilo o sobě pochybovat.

Kier nastražil past a pak se rychle vrátil do údolí. Potřeboval zjistit, zda někdo nedorazil do hor. Sledoval stopu po stezce mezi dvěma obřími skalami. Zvažoval, zda by tam neměl položit granát. Kdyby ho umístil pod skálu, exploze na něj mohla upozornit vetřelce, ale přitom nikoho nezranit.

Na pojistku granátu přivázal drát, který ji měl odjistit, když o něj příchozí zakopne.

Totéž provedl asi po třiceti minutách na jiné cestě, protože měl potíže najít místo, kde mohl granát skrýt. Nakonec nastrčil další granát pod kámen velikosti trakaře.

Byl připraven.

Jessie se v polospánku topila v myšlenkách; byla však příliš unavená, aby jim dala nějaký směr. Dřevěné schody porostly v provlhlém stínu křovin zelenými houbami. K bočnímu vchodu Frankovy chaty ve státě New York vedlo čtrnáct schodů. Spočítala je, když mu je pomáhala opravovat. Měla se tam v sobotu setkat s Frankem a ostatními, ale přijela už v pátek odpoledne, aniž jim o tom předem řekla. Věděla, že se Frank nebude zlobit. Byl to velmi svobodomyslný člověk.

Když na příjezdové cestě uviděla Frankovo i Mitchovo auto spolu s nějakým třetím vozem, měla radost. Usoudila, že patří nejspíš Fredovi.

Napadlo ji, že by mohla být legrace je překvapit, a proto se vyplížila po čtrnácti schodech k oknu.

Pak se vrátila myšlenkami do studené chýše v horách, kde možná měla zemřít. Oči se jí zalily slzami. Proč si uchovala v mysli právě tuhle vzpomínku a stále se k ní vrací, jako by tím mohla změnit minulost?

V zatracených horách jí bylo mnohem líp než před Frankovými okny.

Někdo vcházel do chýše.

„To jsem já," ozvalo se a Jessii se ulevilo; dokonce měla radost. Po chvíli se její zlá předtucha opět vrátila. Přepadl ji strach z neznámé nemoci. Napadlo ji, že jí není dobře.

Změřila si puls a zkoušela polknout, aby prověřila, zda ji nebolí v krku. Prohmatala si krk, zda nemá zduřelé uzliny. Měla studenou a lepkavou pleť.

Je to snad příznak nějaké choroby? Sáhla si na břicho a zdálo se jí měkčí.

Přestaň! řekla si. Stejně s tím nic nenadělám.

Kier vysunul ucpávku ve vchodu. Když protlačil své svršky otvorem, zhasla baterku, protože věděla, že je nahý. Venku začínalo svítat. Viděla obrys jeho ramen.

„Trochu světla bych uvítal," řekl.

Tak fajn, nahota mu nevadí, pomyslela si a rozsvítila. Prolezl jen pár centimetrů kolem jejího nosu. Vnímala jeho hladkou snědou kůži a zemitou vůni.

Kier opět ucpal vchod, rozprostřel své šaty vedle Jessiiných u vchodu do chýše a pak vklouzl k ní. Zhasla světlo. Zabalená v přikrývce ležela prohnutá jako lžička, asi patnáct centimetrů od jeho zad.

Závan chladu po Kierově vstupu stále visel ve vzduchu; už jí nebylo tak teplo. Řešení se samozřejmě nabízelo. Nedokázala si však představit, že by se k němu choulila, jako by byli milenci. Nechtěla mu vysílat falešné signály, že po něm touží.

„Mohl bych se vám přitisknout na záda a zahřát vás," řekl Kier do tmy.

„Hm." Odkašlala si. „Myslím, že by to nebylo pohodlné." Cítila, že se překulil, aby k ní byl obrácen tváří. Ve tmě se snažila najít jeho oči, ale neviděla nic.

„Uklidněte se. Nemusíte mě mít ráda, abyste se mohla ohřát.“

„Nikdy jsem netvrdila, že vás nemám ráda.“

„Jste zmrzlá a naštvaná. Navrhuji, abychom vyřešili ten první problém.“

„To je milé.“ Pak nastalo opět ticho. „Mám k tomu dobrý důvod.“

Chytil ji za ramena. „Otočte se,“ promluvil. Otočila se, ale neřekla nic. Ucítila za sebou jeho pevné a teplé tělo.

„Co používáte k potlačení chtíče?“ zeptala se ve snaze zjistit, zda něco takového dovolí.

„Vaše něžná nálada postačí.“

Přisunula se k němu o kousek blíž. Čekala, ale necítila mezi jeho stehny žádný tlak. Po chvíli se uvelebila v jeho kolébce a vychutnávala si teplo, které jí poskytoval. Dávala si pozor, aby slastně nevzdechla.

„Tohle zahřívání na tom absolutně nic nemění.“

„Bál jsem se, že byste umřela, kdybyste z těch padacích dveří vyšla hned po mně.“

„Mohla jsem umřít, kdybych zůstala dole. Proč platí váš odhad rizika, když jde o můj život?“

„Jakmile jde o někoho, na kom mi záleží, a jsem ve spěchu, tak to prostě udělám. Není čas na diskuse.“

„O někoho, na kom vám záleží? Na mně?“

„Zvláštní, že?“

Pak následovalo dlouhé mlčení, které nad nimi zanechalo velký otazník.

„Chcete tím říct, že v jistém smyslu vám na mně záleží?“

„Jste sestra mých nejlepších přátel.“

„Ach, tak to tedy je. Jsem pro vás jen příbuzná vašich přátel.“

„Přinejmenším. Asi pociťuji i nějakou chemickou přitažlivost, která je evidentně jednostranná.“

„Evidentně,“ řekla. „Co myslíte tím ‚asi‘?“

„Vy neznáte, jaký je význam slova ‚asi‘?“

„Takže nevíte, co vlastně cítíte?“

„Pojdme si schrupnout.“

„Zbabělče.“

„Ha-ha.“

Tillman se opřel v křesle a napil se černé kávy. Tentokrát seděl u stolu sám.

Indián konečně udělal, co se čekalo, a vydal se do divočiny. Stopy na skalách, které neustále zasypával sníh, nevydrží dlouho. Tillman mohl jít podle nich, pokud by je následoval okamžitě, ale většina jeho mužů by to nezvládla. A Tillman ještě nebyl schopen začít s pronásledováním. Kier má s sebou ženu, a proto se nemůže pohybovat rychle. V noci bude pochodovat a ve dne odpočívat. Nejspíš přenocuje v nějaké provizorní či přírodní skrýši. Ráno bude rozumné vyhnat ho s vojáky, aby se trochu unavil, usmyslel si.

Po vypálení srubu se Tillman znechuceně vrátil k Donahueovým. Jeho muži slídili kolem jako rozzuření špiclové. S Doylem jim trvalo pouhých dvacet minut, aby našli pravou stopu. Napadlo ho, jestli ten noční pochod a pronásledování mělo vliv na nervy té ženské. Možná je pořád tvrdá. Tillman už viděl, jak se ti dva ve stresu hašteří kvůli malichernostem.

Vychutnával černou kávu a rozhodl se, co udělá.

„Doyle, Brennane!“ vybafl.

Znovu se napil a poslouchal dunění těžkých bot mužů ozývající se z obývacího pokoje.

„Chci, abys ty,“ řekl a kývl na Brennana, „vzal skútry a dnes v noci odjel do rezervace Tiloků. Zaklepej jim na dveře, řekni, že havarovalo letadlo a Kier se vydal do hor hledat lidi, kteří možná přežili. Pověz, že potřebujeme znát všechny úkryty na Železné hoře, kde by se mohl zdržovat. Nabídni jim peníze, pokud budeš mít dojem, že to pomůže. Ať ti ukážou mapu. Jestli to budeš považovat za nutné, zaplať některému z nich, aby nám dělal průvodce. Vezmi ale nanejvýš jednoho indiána. Nezapomeň, že ať už to bude kdokoliv, bude se mu muset přihodit vážná nehoda.“

„Co když sem přijdou a budou chtít svého kámoše hledat sami?“

„Namluv jim, že Kier nechce, aby se v horách potulovalo moc lidí, protože by tím zahladili stopy po přeživších. Dej jim vědět, že ho potřebujeme najít, abychom mu dali vysílačku. Vysvětli, že vláda užívá ozbrojených vojáků, aby do této oblasti nikdo nemohl. Teprve pak navrhni, ať vyberou nějakého průvodce, bude-li potřeba.

Doyle, ty zůstaneš tady. Ty, Brennane, pak povedeš jednu ze tří skupin do hor. Půjde po trase, kterou po diskusi s Tiloky zvolíme jako nejpravděpodobnější. Další dvě skupiny pošleme jinam. Všichni budou hledat stopy – v některých sněhových polích je uvidí i idiot.

Já půjdu sám po stopách Brennanovy skupiny, ale nikdo o tom nebude vědět. Absolutně nikdo. Mužům řekněte, že jsem se vrátil do Johnson City. S Brennanem budu ve spojení na zvláštním kanálu. Doyle zůstane na tomto velitelském postu s ostatními."

„Máte v úmyslu pronásledovat Kiera, zatímco bude stíhat Brennanovu skupinu," řekl Doyle.

„Přesně tak. Budete mít šanci prověřit své obranné schopnosti proti jednomu z nejlepších," sdělil Tillman Brennanovi.

„Kolik mužů dostanu?" zeptal se Brennan.

„Od srubu vás půjde deset, ale můžete se rozdělit, protože je tam víc hřebenů. Až ho najdete – a vy ho najdete –, přiveďte zpět i ty další dvě skupiny."

„Jestli chlapi nebudou vědět, že jste v terénu, mohli by si vás splést s ním."

„Tuhle starost přenechte mně. Budeme v kontaktu, takže se dozvím, kde chlapi jsou. Pokud bychom jim museli říct, že se tam pohybuje někdo další, oznámíme jim, že to je najatý stopař, který pracuje sám."

Kier se přiblížil k chýši a byl pyšný, kolik jídla se mu podařilo za tak krátkou dobu sehnat. Jessie prospala dopoledne i odpoledne. On si několikrát na pár hodin zdříml a měl v úmyslu jít po jídle ještě na několik hodin spát.

S obavami, že ji probudí z hlubokého spánku, odsunul těsnění ve vchodu do chýše a šeptl: „Vše v pořádku."

„Našel jste telefonní budku?"

„Útulné obydlí s jídlem. S tou technikou jste mě trochu přecenila."

„Říkal jste jídlo?"

„Obraťte se na břicho a čichněte si."

„Sakryš! Nevěděla jsem, co hlad člověku udělá s nosem."

„Tady v horách nemůžete brát prosté věci za samozřejmé."

„Co je to za jídlo?" Slyšel v jejím hlase nedočkavost.

Kier se zavrtal pod přikrývky vedle ní. „Dnes hora nabízí zajíce a chléb.“ Sáhl ke vchodu, aby vytáhl ve staniolu zabalené jídlo.

„Mám hlad,“ řekla a znovu nasála vůni čerstvě upečeného pokrmu. „Je neuvěřitelné, jak úžasně to voní.“

„Snídaně do postele.“ Ucpal vchod a uvnitř opět nastala tma, dokud nerozsvítil.

„Kde jste sehnal ten chleba?“

„Natáhněte ruku.“

Prsty se dotkla něčeho, co jí připadalo jako placka z ovesné mouky. „Cože? Jím jen… hmmm…, není to špatné,“ řekla a žvýkala placku.

Kierovi se zdála trochu nahořklá, nijaká, možná mírně nasládlá. Věděl, že další sousta budou lepší, dostanou větší chuť. „Musíte mi říct, jak jste to udělal.“

„V noci jsem uvařil vnitřek cukrové borovice. Vstal jsem před několika hodinami, uvařené plátky roztloukl na kaši, udělal z nich placky a upekl je v ohni. Díky staniolu z batohu se upekly rychleji než na kamnech. Ochutnejte tohle.“

Zajíc byl šťavnatý, teplý a měkoučký díky pomalému vaření.

„Bože, nikdy jsem nejedla nic tak dobrého,“ žasla a strčila si do úst pořádný kus. „Už chápu, že máte takovou pověst. Jsme tady jen noc a den a vy jste vytvořil obydlí a připravil večeři. Vaše schopnost přežít je úžasná. Kdybyste byl jen trochu… konvenční je možná to slovo, které hledám.“

„Chtěla byste, abych uvažoval jako běloch z New Yorku.“

„Chtěla bych, abyste mi byl vydán na milost místo já vám.“

„Byla byste milá?“

„Byla bych hrozná.“ Šelmovsky se na něho usmála. „A chtěla bych telefon, vanu, ústřední topení a obrázky na zdech. Jeden z nás se však rozhodl prchat do hor a ten druhý neměl jinou možnost než následovat toho prvního. Přesto bych vám ráda poděkovala za jídlo. To a tenhle pořadač jsou to jediné, zač bych vám momentálně měla asi být vděčná.“

„Protože díky němu víme mnohem víc, než si on přeje.“

„Víme, že ten chlap, který napsal deník, zjistil, že Tillman je chce zabít. I to, že jsou opravdu mrtví. Podle toho, co tvrdíte, se zdá, že Tillman má v rukou nějakou šílenou technologii.“

„Myslím, že dovede předvídat účinek genetických mutací. A taky se domnívám, že je umí i vytvořit.“

„O čem to mluvíte?“

„Mají ohromný počítačový program, který nazvali Boží model. Tillman je schopen naplánovat specifickou změnu DNA a předvídat její účinek. Jeho vědci by vám možná mohli nechat vyrůst nové vlasy a třeba změnit jejich barvu na zrzavou.“

„To zvládne i můj kadeřník.“

„Nebo spíš mohou pomocí počítače vyrobit případné mutace v genu například slinivky břišní, předvídat účinky různých mutací a pak zvolit ten, který by mohl pozitivně ovlivnit počínající cukrovku u dospělých.“

„Už tomu začínám rozumět. Ale proč jsme o tom Božím modelu nikde neslyšeli?“

„Určitě existuje důvod, jen ho musíme zjistit.“

„Pokud manipuluje s geny Tiloků, mohli by ho za to oběsit.“

„Jestli se to nikdo nedozví, pak asi sotva,“ řekl.

„Jasně. Horší je, že důkazy mohly shořet na prach. Má všechno kromě nás a pátého pořadače. A nemá šestý pořadač. Nenapadá vás, čí by mohly být ty stopy u letadla?“ Dřepla si pod přikrývkami a přiblížila se k němu, aby se ohřála.

„Zdálo se, že je to nějaký zbloudilec, který na les není zvyklý. Nemůžu to ale tvrdit s jistotou.“

„Jak to myslíte?“

„Od letadla se vydal do hor a pak zas dolů. Většina ztracených a zmatených lidí jde cestou nejmenšího odporu, takže mi to úplně nesedí. Kdybych měl čas ho sledovat, tak bych na to přišel. Stopy vypovídají o lidech, i když si to dotyční nepřejí.“

„Nezdá se mi, že by někdo jen tak odešel od havarovaného letadla.“

„Mně se zase nezdá jako ztracený městský typ, který by se potuloval ve vánici.“ Kier sáhl pod hromádku šatstva a vytáhl těžký pořadač. „Měli bychom si přečíst, co máme.“

Kier četl a snažil se přijít výzkumům v Tillmanových laboratořích na kloub. Pochopil, že vládní projekt o genomech měl jen mapovat strukturu

genu. Skutečným fíglem bylo zjistit, jak drobné změny v uspořádání nukleových kyselin DNA ovlivní proteiny vytvářené v těle člověka.

Takzvaný Boží model se podle pořadače jevil jako vysoce inteligentní počítačový program, který je schopen předvídat, jak změna DNA ovlivní aminokyseliny v buňce. Vytvoří pak působivou trojrozměrnou projekci proteinových molekul, které se vyvinou v těle. Kiera Tillmanova rozsáhlá práce s viry uchvátila. Po dlouhá léta se vědci pokoušeli s většími či menšími úspěchy – spíš neúspěchy – využít virů k přenosu pozměněných genů do organismu. Tato práce mohla sloužit bud k opravám poškozených genů, nebo náhradám vrozených vadných genů. Viry představují prosté řetězce DNA v obalu, který jim umožňuje snadný vstup do buňky. Jakmile se do ní dostanou, vstříknutá DNA může být vložena do hostitelské DNA s řetězci nukleárních kyselin, kterými obohatili virus.

Jednou z mnoha těžkostí tohoto přístupu byl problém deaktivace nositelského viru, známého jako retrovirový bacilonosič, tak, aby se případné infekční viry nemohly v těle obnovovat.

Když se Jessie ošila, přestal číst.

„Tak na co jste přišel?“ zeptala se.

Všiml si, že se jí mírně svezla přikrývka z těla a částečně odhalila ňadra. Když viděla, jak se na ni podíval, ihned se zahalila.

Pak řekla: „Podle mě chtěli objevit gen paličatosti, a proto si vybrali Tiloky. Bud ten, anebo chtěli najít gen skvělých lovců s velkými penisy.“

Napadlo ho, že se Jessie usměje, ale nestalo se to. „Prozraďte mi, na co jste přišel vy,“ řekla.

Kier začal vysvětlováním základů lidské genetiky a pak se ponořil do exotičtější laboratorní práce.

„Není nijak překvapivé, že když se dá rozštěpit DNA a manipulovat s její strukturou, dojde k ohromnému zjednodušení kontroly nemocí. Všechny laboratoře skončily u hlavního poslání genetického výzkumu. Vytvořili viry, které mají zajistit přenos upravených genů, jimiž se léčí nemoci. Vědci často užívají viry jako biologické přenašeče, ale pak je neutralizují, takže jsou neškodné. Tady se dočítám, že takto využili pozměněný africký vir. Jedná se o nějaký vzácný vir, který se jim hodil, protože byl schopen proniknout do mnoha buněk a přitom nenapáchal žádné škody.“

„Fajn, to chápu. Bylo by možné vzít tenhle virus a…“

„Nazvali ho ‚RA-4T‘.“

„Dobrá, tak tedy RA-4T, nebo jak se jmenuje, pozmění strukturu nukleových kyselin…, což je totéž jako DNA, mám pravdu?“

„Jo,“ řekl. „Provádí se to tak, aby se s jistotou nerozmnožil. Z původního viru obvykle vyňali tolik genetického materiálu, že šance na jeho aktivaci byly mizivé. Já si ale myslím, že v tomhle případě to mělo háček. Nazvali ho bacilonosič RA-4TV – zřejmě z něj účelně odstranili nějakou DNA, aby ho deaktivovali. Je tady o tom spousta technických údajů.“

„Takže doktor Kier se přes všechnu tu filozofii přírody přece jen ponořil do vědy. Vypovídá to mnohem víc o vás než o těch virech. Dovedu si vás představit, jak v laboratoři na univerzitě vysvětlujete tyhle věci studentům. Máte i další stránky, Kiere.“

„O mě nejde. Faktem je, že klonovali lidi.“

„Já to tušila! Vytvářeli přesné kopie dospělých lidí, že?“

„Ano. Poslechněte si tohle: ‚Zavedli jsme diploidní jádro z buňky HO 1249533561289 do oplodněného vajíčka, z něhož bylo jádro vyňato. Pak jsme zavedli vajíčko do dělohy první den pravidelného osmadvacetidenního menstruačního cyklu.‘

Řekněme, že jsou to opice, ale ty mají cyklus dlouhý třicet sedm dní. Alespoň šimpanzi. Při označování opic identifikačním číslem začali MA u makaka. Myslím, že HO znamená homo sapiens. Jsou natolik ponořeni do výzkumu, že jim občas ujede pero a vyzradí nějakou informaci.“

„Proč klonují lidi?“

„Věřte mi, že se na to snažím přijít. Tyhle záznamy se ale nedají číst tak rychle.

Existuje ještě další důvod, proč se domnívám, že klonují lidi. V dalším oddílu je přehled experimentálních vakcín a antiviru AVCD-4 pro další nemoci virového původu. Nejsem si jistý, co je zač, ale mám podezření, že to je RA-4TVM, což je asi mutace viru bacilonosiče. Je to záhada, protože to měl být neškodný bacilonosič pro přenos genů, a není proto důvod vyvíjet vakcínu a antivir, který by ho napadl. Píše se tady:

‚HO 1212 a kojenci HO 0814, kteří neobdrželi vakcínu, dosáhli po dvou týdnech od vstříknutí RA-4TVM v plazmě antigenů vrcholu oscilografického záznamu. Po čtyřech týdnech byla v buňkách T-4 přítomna

vysoká hladina virů, přitom jen 1000 až 10 000 PBMC vyžadovalo ozdravnou kulturu. Nevakcinovaní kojenci pak dostali vakcínu i antivir a po šedesáti dnech se neobnovil žádný z problémových virů od desátého po šestý PBMC u klonů HO 1212. Téhož výsledku jsme dosáhli u klonů HO 0814 po 150 dnech.'"

„Vysvětlete mi, co to znamená," řekla.

„Myslím, že to znamená, že klonované lidi využili pro testování léku na RA-4TVM. Každopádně to fungovalo. Když těm kojencům injekčně zavedli RA-4TVM, všechny vyléčili kombinací vakcíny a antiviru. Jedna skupina klonů však měla mnohem lepší genetickou imunitu a vyléčili ji mnohem rychleji. Dalším důvodem, proč myslím, že se jedná o lidi, je fakt, že u pokusů s opicemi používali SRA-4TV nebo SRA-4TVM, což je nějaká verze RA-4TV, který infikuje primáty. Tady je odkaz na RA-4TVM."

„Beru vás za slovo." Přestože o tom hovořili, Jessii evidentně šokovalo, když to viděla černé na bílém. „Bože, mám dojem, že to je příliš přitažené za vlasy. Tvrdíte mi, že nakloňovali děti, něčím je nakazili a pak je léčili?"

„Jsou to jenom domněnky. Neříkám, že se to skutečně stalo."

„Jestli klonovali děti a infikovali je nějakou nemocí, vysvětlovalo by to, proč ty pořadače chtějí tak usilovně zpátky."

„Správně."

„Ale co je to za nemoc? Je to nějaký běžný virus?"

„Pochybuji. Tyhle poznámky spíš naznačují, že jde o nějaký africký virus, který se zdál neškodný. Udělali z něj bacilonosiče a podle výzkumů se zdá, že se vyskytl problém."

Než stačil pokračovat, skočila mu do řeči. „Dobře, chápu podstatu a detailům nikdy neporozumím. Znamená to, že když dokážete opravit gen, je možné vyléčit většinu nemocí, nebo se pletu?"

„Jo. Většina farmaceutických společností studuje genetiku, aby mohla vyvíjet léky, které by reagovaly s proteiny, jež mají ovlivnit postup nemocí, které mají počátek ve vadných genech."

„Geny mohou obsahovat vrozené vady nebo se mohou stát vadnými třeba proto, že nějaké dítě spolkne jedovatou barvu nebo něco takového. Je to tak?" otázala se.

„Ano.“

„Děti se rodí s nějakými genetickými poškozeními nebo mutaci může způsobit prostředí. Proto si teď lidé kupují organicky vypěstovanou zeleninu.“

„Správně.“

„Říkáte, že Tillmanovi hoši se snaží pracovat s prvopočátkem řetězové reakce, nikoli s jejím koncem. Místo toho, aby se snažili vyspravit poničené proteiny nebo poblázněné buňky, pokouší se upravit DNA, kde to všechno začíná. Aby ji mohli upravit, vyrábějí neškodné virové bacilonosiče, které mají být nosiči zdravých genů.“

„Je to tak.“

„Vidíte, poslouchala jsem.“

„Ale proč by pomocí svých ohromných možností – počítače a Božího modelu – začali experimentovat s lidmi?“

„Potřebujete si opatřit empirický důkaz. Přineslo by to mnoho výhod ostatním – kromě těch ubohých klonů, kteří posloužili jako obětní beránci. Zkoušet lidské geny na myších a provádět pokusy je velmi pomalé. Mnoho takzvaných léků funguje u myší, nikoli však u lidí. Když vaše údaje pocházejí přímo od lidí, tyhle problémy nemáte. Získáte jasnou odpověď. Možná ale existuje i delikátnější odpověď. Možná že díky klonování lidí a úmyslné záměně několika genů mohli vytvořit takový počítačový model. Nakonec můžete zapomenout na experimenty s lidmi a prostě využívat počítače, jakmile je model dostatečně dobrý.“

„Takže když pokročíte dostatečně daleko, můžete světu prezentovat, že celá věc proběhla jen na počítači,“ podotkla.

„Ano, a ukázat jim empirické výsledky na myších a opicích.“

„Vztah k Tilokům a náhradním matkám je tedy zřejmý, že? Když někdo klonuje děti, potřebuje lidské matky, že?“

„Je to mnohem jednodušší než se snažit vypěstovat embryo v laboratorních podmínkách.“

„Znamená to, že by mohli vzít jakéhokoli jedince a udělat z něho přesnou kopii – podobně jako to zkoušeli se zvířaty.“

Pokrčil rameny. „Bylo by to hrozné.“

„Tohle všechno ale nevysvětluje, proč měli plné letadlo rozličných nemocí.“

„To je pravda. Nechte mě číst dál.“

Natáhla se vedle něho a opřela si hlavu o hromádku svršků. Kier se snažil vypudit z hlavy pocity, které v něm svou blízkostí vyvolávala. Nevzpomínal si, že by někdy tolik toužil po ženě. Ignorovat ji ho stálo značné úsilí.

Na pár minut si zdřímla a pak se opřela o lokty. Nenápadně se na ni podíval a usmál se. Četla si. Tato část svazku popisovala způsoby analýzy funkce genu pomocí části DNA. Když se na ni po chvíli opět podíval, tvrdě spala. Výraz její tváře ho natolik uchvátil, že se soustředil jen na ni. Jako by se snažil v ladných rysech jejího obličeje objevit její podstatu. Možná to je osud. Podivně povzbuzen se vrátil ke studiu.

Postupně se začalo stmívat. Střídavě jedli, spali, hovořili a přeli se. Kier četl. Nakonec se odplížil z chýše a osvěžen mrazivým vzduchem se v padajícím sněhu oblékl.

Nabral do dlaně trochu sněhu, vkradl se do chýše a rozprášil jí ho po čele. Nakrčila nos. Když se na ni díval, zeširoka se usmál. Měl pocit, že mu vyletí čelisti z pantů. Poprášil ji ještě víc – tentokrát poodhalená ňadra.

„Kiere, co to děláte?“ Probudila se a přitáhla si přikrývku kolem těla. Pak se usmála. „Džentlmeni se nedívají.“

„A kdo se dívá?“

„Máte jisté chlapecké kouzlo, dokonce i když lžete.“

Vykázala ho ven a začala se oblékat. Když se Kier rozhlédl po kráse zimních hor, uvědomil si, že kromě všeho násilí a pronásledování je tady šťastný, dokonce i v třeskuté zimě. Sníh zakryl pod bílou peřinou vše dobré i špatné až do chvíle, než roztaje a opět vše odhalí – nový život, rozkládající se zbytky. Všechno. Jessie potřebovala jaro.

Něco mi tají, pomyslel si. Něco ji trápí. Z rozkladu možná vzejde něco nového a dobrého. Napadlo ho, jestli v té době bude poblíž. Jessie mu na první pohled připadala jako nesnášenlivá. Nepřátelská, cynická a popudlivá. Zbyl jí jen smysl pro humor.

Taková však Jessie ve své podstatě není, uvažoval. Právě to, co z ní vycítil, ale nedokázal přesně definovat, ho na ní přitahovalo nejvíc – její vášeň a ochota vrhnout se po hlavě do života. Připadalo mu, jako by se na ni díval skrz skleněnou láhev. Není tak jednoduchá, jak se zdálo.

Po dvacetiminutovém boji s oblečením se vyplížila z chýše, vycpala si oděv listím, ale náladu jí to nijak nezlepšilo. Kier jí kývl na pozdrav.

„Společně seženeme další jídlo, najíme se a dnes v noci se vyspíme. Pak se pokusíme do zítřejšího večera dostat do divočiny.“ Zaskučela. „Budeme muset postavit novou chýši?“

„Jedna lepší už tam stojí, uvidíte.“

„Sakra, to je zima.“

Kier si ji prohlédl. „Jestli je vám zima, pak potřebujete víc listí.“

„Už se teď skoro nemůžu hnout,“ řekla a předvedla mu topornou chůzi. Upíral na ni ledový pohled a skryl pobavení. „Tak co jste se naučila za domácí úkol?“

V té chvíli se ozval výbuch a rozléhal se ozvěnou dál. Kier sáhl do chýše pro čtyři přikrývky a nacpal si je do batohu. Vytáhl dvě automatické pušky a jednu podal Jessii. Zašmátrala v kapsách po nábojích, zkontrolovala pistoli a pak vytáhla dva ze zbylých čtyř granátů.

Posunuli se téměř paralelně k pasti, kterou tam Kier nalíčil od hlavní jeskyně, pak zabočil k ní s puškami připravenými ke střelbě. Otočil se a zůstal stát.

„Zakopli o granát, který jsem nastražil. Potřebuji, abyste se vydala dál po stopě,“ řekl. „Jestli se k vám někdo přiblíží, zabijte ho.“

„Jakou stopu? Žádná tady není. Celý den sněžilo.“

„Ve sněhu budou prohlubně, co jsem tam včera nechal. Šel jsem několik stovek metrů po stopě a pak jsem zahnul k chýši. Uvidíte ji, stojí vedle žulových stěn poblíž hřebene. Když ji nenajdete, najdu si já vás. Kdybych nepřišel, jděte podél řeky do údolí.“

15

Neexistuje dobrý způsob, jak nakládat se skunkem.
Tilocké přísloví

Kier musel zjistit, proč ho našli tak rychle. Ať to provedli jakkoliv, mohlo se jim to příště povést zase.

Vyběhl k místu vzdálenému asi padesát metrů od odbočky k chýši, skočil na strom a čekal. Několik sekund poté v nehybném vzduchu hor zaduněla další exploze. Známý hlas volal jeho jméno.

„Kiere!“

Teď pochopil. Nutkání běžet mu naproti bylo velmi silné, ale překonal ho. Místo toho si přiložil pěst k ústům, aby chlapec přestal křičet. Nepřestal. Hlas patřil Jamesi Coleovi, mladinkému Tilokovi.

Pak mu to došlo. Kdyby měl James nějaký problém, nehulákal by. Tato falešná hysterie měla Kiera zmást. James byl mnohem disciplinovanější.

Kier se pokusil představit si dění na kopci. Když se přiblížili k jeskyni, vůdce zakopl o drát a odpálil první granát. Druhý muž kráčel alespoň patnáct metrů za prvním. Po výbuchu prvního granátu si jistě dávali větší pozor. Viděli by však jeskyni, uhasínající oheň i dvě prázdná lůžka. Kdyby nenašli ve stopě další granáty, vešli by dovnitř v domnění, že jsou své oběti v patách. Pak by předpokládali, že postele jsou stále teplé. Nikdo by neodjistil granát uprostřed ležení.

Proto o něj zakopl v táboře první muž, který se příliš horlivě snažil obnovit doutnající oheň.

Kier se tiše proplížil lesem k zatáčce, kde Jessie opustila stezku a zamířila k chýši. Šest metrů od stromku s dutinou se zastavil a zaposlouchal. Zaslechl tichý šepot vzrušených mužů. Přitiskl si k uchu vysílačku a vy-

zkoušel všechny kanály. Bylo však ticho. Buď ti muži nemluvili, nebo změnili vysílací kód. Pro případ, že by mu chtěli něco říct, naladil kanál, který naposled užíval v blízkosti srubu.

Pak zaslechl něčí kroky, tiché křupání těžké boty v hlubokém sněhu. Napětí zhoustlo, když se kroky na chvíli zastavily. Čekal. Po několika sekundách se za jeho levým ramenem ozval šustot větví stromů šlehajících o oděv.

Stopař byl velmi blízko, šel po stopě směrem k jeskyni. James občas volal Kierovo jméno a pokaždé to byl týž zmučený výkřik. Kier se otočil po směru nedalekých zvuků. Pak uslyšel dva rychlé kroky a Kier cítil v uších tep vlastního srdce. Zhluboka se nadechl, sáhl si za pás a vytáhl pětačtyřicítku s tlumičem. Muž se přiblížil ještě o několik kroků. Možná se jen snažil dostat zpátky na stezku. Kier stál ve spodní části chodby připomínající tunel a vystrčil hlavu, aby viděl na prošlapanou cestu.

První, co zahlédl, byla maskovaná hlaveň automatické pistole. Za moment z křoví vystoupil muž. Stál necelý metr a půl od Kiera a zíral na zem – očividně měl strach z další nastražené pasti. Kapuci měl shozenou na záda, aby mohl poslouchat. Prošedivělé vlasy ofiny prozrazovaly muže o něco staršího, než byli ostatní.

„Stůjte," šeptl Kier. „A odhodte zbraň."

Za okamžik muž upustil automatickou pušku do sněhu.

„Máme v jeskyni vašeho přítele, toho chlapce. Uděláme obchod."

„Žádný obchod. Co bylo v tom letadle?"

„Jen výzkumný materiál, který jste ukradli."

„Ihned mi odpovězte, jestli nechcete zemřít."

V té chvíli vybuchl třetí granát, pouhých třicet metrů od cestičky k chýši. Kier sebou trhl a muž také. Kier věděl, že tenhle někoho zabil.

„Zemřete," řekl muž. „Jdete nám na nervy."

„Kolik vás je na tomhle hřebeni?"

Muž nepromluvil.

„Ruce za hlavu," přikázal Kier. Prošacoval muže a odebral mu všechny zbraně. Měl pětačtyřicítku s tlumičem, čtyři granáty, automatickou pistoli, nůž a menší pistoli v botě na lýtku. „Tváří do sněhu," řekl Kier a stáhl muži bundu. „Svlékněte si košili a to vaše termoprádlo. Spusťte kalhoty ke kotníkům."

„Zmrznu tady.“

„Jestli promluvíte, tak nezmrznete,“ oznámil mu Kier a přitiskl pistoli s tlumičem muži do týla. Muž se svlékl.

„Chci vědět, kolik vás tady je.“ Srazil muže na zem a kopal do sněhu, aby mu poprášil nahá záda, stehna a zadek. „Jestli se mi vaše odpověď nebude zamlouvat, požádám vás, abyste si lehl do sněhu.“

Muž neřekl nic, ale roztřásl se.

„Poslužte si. Tyhle oděvy už asi nebudete potřebovat.“ Kier zvedl mužovo oblečení a hodil je na hromádku. „Budou dobře hořet.“ Pak si Kier klekl a začal muži rozvazovat tkaničky na vysokých botách. „Prsty umrznou skutečně rychle. V nohách je pomalý krevní oběh.“ Kier vyškubl první botu. „Pak zmodrají a začnou uhnívat. Není na ně moc pěkný pohled.“

Stáhl mu druhou botu, pak tlusté vlněné ponožky a zapíchl mužovy nohy do sněhu.

„Mrznu,“ ucedil muž skrz stisknuté zuby.

„Ještě ne, ale bude to brzy.“ Kier na muže nahrnul další sníh. „Vy jste nikdy neviděl člověka, který přišel po omrznutí o polovinu chodidla? Kulhá a nemůže udržet rovnováhu. Slyšel jsem o jednom chlapíkovi, že přišel o obě nohy. Váš nos a prsty pravděpodobně omrznou do třiceti minut. Všímáte si, jak jsou už teď necitlivé? Jako kus zmrzlého masa, co?“

„A když promluvím, můžu vstát a obléknout se?“

„Řekněte mi, jak nastavit tuhle vysílačku, a já si to rozmyslím.“

„Když to udělám, zabijou mě.“

„Nos. Prsty na rukou i nohou. A víte, co ještě? Ležíte na břiše, víte?“

Muž začal klít a jeho nadávky nebraly konce. Kier nic podobného předtím neslyšel.

„Dobrá, dobrá. Zmáčkněte hvězdičku, pak rok-1776, datum 07-04-76 a pak zase hvězdičku.“

Kier se zařídil podle jeho instrukcí. „Nic neslyším.“

„Protože nikdo nemluví. Můžu už vstát?“

Náhle se indiánovy výkřiky zklidnily a měly hlubší tón. James Cole teď skutečně trpěl mučivými bolestmi.

„Co tomu chlapci dělají?“

„Nejspíš mu kleštičkami trhají nehty.“

„Zavolejte jim, ať přestanou, nebo je po vás.“

„To nepomůže.“

„Udělejte to.“ Kier přidržel vysílačku u mužových rtů a zaskřípal zuby, když chlapec opět vykřikl. „Základno, tady je Oregon.“

„Mluvte, Oregone.“

„Nechte toho hocha být, nebo mě zabije.“

Nastalo ticho.

„Zopakuj to, Oregone.“

„Přestaňte s tím klukem, nebo je po mně!“

„Promiň…“ Cosi muže přerušilo. Pak se ve vysílačce ozvalo chroptění a následovalo ticho.

Kier chytil vysílačku, poslouchal, ale neslyšel nic.

Lesem se rozezněl Coleův válečný pokřik. Pak jen do ticha poletoval sníh.

„Kolik je na téhle hoře mužů?“ zeptal se překvapeně muže. Nechápal, jak se jim mohl chlapec vysmeknout. James přece nemohl přemoct vycvičeného vojáka, a určitě ne v poutech.

„Deset jich vystoupalo na tenhle hřeben, ale šest zamířilo s tím indiánským klukem na Hobbs Ridge. Brennan se domníval, že nejspíš nepůjdete do míst, která zná hodně lidí. Když vybuchl granát, přivolali Brennana i čtyři další vysílačkou. Rozdělili se do dvojic. Jedna dvojice je asi čtyři hodiny cesty odsud. Teď mi dovolte vstát.“

Jelikož se muž třásl zimou, jeho slovům téměř nebylo rozumět.

„Řekl jste na hřebeni téhle hory. A co další na severozápadě a jihovýchodě?“

„Na každém jsou alespoň tři lidi, ale za horou ještě není nikdo. Zatím. Říká se o vás, že jste zloděj, který se chce obohatit na výzkumech jiných. Jste štvanec.“

„Pro koho pracujete?“

„Dejte pokoj. Myslíte, že by to řekli takovému pěšákovi, jako jsem já? Jsem jen placený žoldák, pracuju na kontrakt pro plukovníka. Pro koho dělá on, to nevím, a ani mě to nezajímá.“

„Jak se ten plukovník jmenuje?“

„Říká si Brennan, ale nikdo nepoužívá své pravé jméno.“

„Komu podává hlášení?“

„To nevím. Ten chlap s námi nebývá ve styku. Myslím, že si říká Grant.“

Kier vycítil, že mu ten muž neříká celou pravdu. Mlčel, ale zaházel svého zajatce dalším sněhem.

„Ne,“ vyhrkl muž v panice.

Kier vytáhl nůž a přitiskl ho k jeho Achillově šlaše.

„Prosím, nemrzačte mě tady v horách.“

Kier přitiskl nůž na kůži, až vytryskla krev.

„Tak dobře!“ křikl. „Brennan a Doyle podávají zprávy chlápkovi, co užívá krycího jména Grant, generál Grant. Jednou se o něm Brennan zmínil jako o ‚panovi T‘, ale pak rychle sklapl. Nic víc nevím.“

„A kde je pan T?“

„Nevím, snad v Johnson City.“

Kier ho zakopal dalším sněhem a pak mu šlápl na nohu, aby ho zabořil hlouběji do závěje.

Muž vykřikl. „Včera večer našli nějakou paní Donahueovou. Asi ji pustili, ale u Donahueových je velitelské stanoviště. Generál Grant je v Johnson City nebo možná na klinice. Víc opravdu nevím.“

„Povězte mi o generálovi – o panu T.“

„Je bohatý. Má nějakou společnost a prý je výborný lovec. Prohlížel si stopy, které jste za sebou nechal. Má kliniku u rezervace. Jinak už nic nevím. Hovoří jen s Brennanem a Doylem. Dokud nebudou mít v ruce ty pořadače, budou mít strach ze zákona, přísahám, že to je všechno.“

„Vyklopte, co víte o klinice.“

„Byl jsem tam jen jednou.“

„Co jste tam dělal?“

„Nic…, jen jsem tam přenášel materiál.“

„Budte přesnější.“

„Odvezl jsem tam na skútru dokumenty z trosek letadla. Většina z nich shořela, ale to, co shořelo jen částečně nebo se dalo přečíst, jsme nastrkali do krabic a odvezli tam.“

„Kde přesně jste ty krabice uložili?“

„Nevím. Zavázali mi oči, ale připadal jsem si jako ve sklepě – ta místnost byla z betonu. Teď mě zvedněte, nebo umřu.“

„Pověděli vám o tom viru nebo bakterii – o nebezpečí infekce v letadle?“

„Co?“

„Je to tak. Měli v tom letadle celou škálu infekčních chorob, viry, bakterie a několik zvláštních věcí, jež vyvinuli vědci, kteří vás najali. Mohl jsem se něčím nakazit.“

„Blafujete.“

„Proč myslíte, že je pan T tak daleko? Viděl jste ho snad poblíž letadla? A proč bych si vymýšlel?“

„To by vysvětlovalo ty obleky. My jsme se k troskám nepřiblížili, ale nějací hoši ve speciálních kombinézách tam byli. Vy… vy jste se dotýkal mého oblečení.“

„Na vašem místě bych si ho neoblékal. Nebo bych si přivolal lékařskou pomoc. Možná byste si mohl vzít šaty od toho chlápka pod kopcem. Ten se nevyskytoval v mé blízkosti.“

„Mizero! Nemůžu si obout ani boty.“

„Správně. Při troše štěstí možná tomu chlápkovi po výbuchu zůstaly nohy. Ale třeba taky ne.“

„Podívejte, mrznu. Musím vstát.“

„Mluvte.“

„Musíte mě zvednout, už nic necítím,“ zaječel muž pisklavým hlasem.

„Jak jste se dostali k havarovanému letadlu tak rychle?“

„Sakra, o tom já nic nevím.“

„Vaše koule budou vypadat jako fialové švestky, jestli nedostanu odpověď.“

„Hajzle! Barbare!“ Kier čekal, až muž přestane chrlit nadávky. „Copak v sobě nemáte kousek lidskosti?“ ucedil voják skrz zaťaté zuby. Celé tělo se mu zmítalo bolestí, když se pokoušel nadzvednout střed těla nad sníh. Kier mu však přišlápl zadnici k zemi.

„Čekali jsme na letadlo, které mělo shodit náklad. Nějaké pytle. Nemělo havarovat. Nevíme, proč se zřítilo.“

„A co mělo to letadlo shodit?“

„Něco o jakémsi pokusu. Asi dokumentaci. Oni nám tyhle věci neřekli.“

„Museli jste mít nějaké podezření.“

„Hele, já nevím.“

„Domysleli jste si to.“

„Já umřu, pane,“ zakřičel ten muž; evidentně se začal hroutit.

„Na co jste přišli?“

„Mysleli jsme, že jde… možná… o nějaký vojenský experiment. Něco, co chtěli prodat armádě…, co vypracovala vláda. A pak šlo o něco… o něco s indiánskou rezervací.“

„Proč jste dospěli k něčemu takovému?“

„Protože o indiánech hodně věděli.“

Kierovi ztuhla v žilách krev. Každý Tilok v rezervaci byl potenciálním obětním beránkem – včetně jeho vlastní matky.

„Buďte konkrétnější. Co vědí o indiánech?“

„Poslali nás na farmu, kde pěstovali norky, abychom jich několik přivezli. Uprostřed noci.“

„A co jste s nimi dělali?“

„Odnesli jsme je do laboratoře.“

„Kolik z vás do toho zatáhli?“

„Jen mě a ještě dalšího chlapíka. Tvrdili nám, že se domnívají, že domorodci mají něco, co mají i norci. Prostě jsme tam odešli a přivezli jich pět. Chtěli na nich provádět nějaké testy.“

„Jaký druh testu to byl?“

„Jeden z vědců nám jen šeptem prozradil, že jde o nějaký test. Přísahám, že nám neřekli víc, než co jsem vám teď pověděl.“ Muž se chvěl, jako by měl křeče. „Potom přišly posily a my jsme měli sebrat pytle shozené z letadla. Přísahám bohu, že to je všechno, co vím.“

„V tom letadle byla černá skříňka s laboratorními výsledky. Proč ji tolik potřebují?“

„Bylo v nich š… š… šest svazků. Pátý a šestý stále chybí. Obzvlášť šílí kvůli tomu šestému, ale já nevím proč. Z… z… zvedněte mě, prosím!“

„Ještě mi řekněte příjmení pana T. Určitě se vám něco doneslo.“

„Tillman, myslím. Tillman, hergot!“

Mrtvý muž naštěstí dostál svému jménu – Texas. Byl mohutný a měl vysoké boty, které Kierovi mohly dobře posloužit. Texas zjevně zakopl o drát a pak v hrůze sledoval, co udělal. Jelikož chvíli trvalo, než granát

vybuchl, zasáhl ho ve tváři, takže mu moc z hlavy nezbylo. Všude byla samá krev a šaty rozcupované na cucky.

„Mám pro vás zprávu, která vás asi zklame."

„Jakou?" řekl muž, poskakující kolem mrtvého těla. Snažil se nestát dlouho na sněhu.

„Obujete si jeho boty a mou košili." Muž jen tupě zíral.

„Zas tak si to neberte. Jestli mám nějaký virus nebo bakteriální infekci, mám ho v těle. Zabít by vás mohly jen v případě, že bych na vás dýchl nebo se vás dotkl po vysmrkání nebo vytření zadku."

Kier podal muži boty bez ponožek. Pak mu dal svou košili. Kier si natáhl oděv svého zajatce, který mu byl trochu těsný, ale dalo se to vydržet.

„Nemám čas se s vámi handrkovat, takže přejdeme přímo k věci. Zapojíte tuhle vysílačku a řeknete přesně, co vám povím. Jestli z vás vypadne něco jiného, okamžitě vás zastřelím. Jestli poslechnete, nechám vás seběhnout z téhle hory v těchhle nadměrně velkých botách. Zopakujete přesně po mně: ‚Indián obral Texase. Míří dolů z hory, já kroužím okolo.'"

Kier sebral muži vysílačku ihned poté, co vyřkl ta slova.

„Utíkejte! Kdybych byl na vašem místě, už bych se sem nevracel. Vaši přátelé jsou poněkud nervózní. Na člověka v obyčejné košili vystřelí bez velkého rozmýšlení."

Po těchto slovech se dal muž na zběsilý útěk.

16

Výkřiky zlých lidí odnáší stejný vítr jako těch dobrých.
Tilocké přísloví

Jessie nemohla nalézt další listí, které by ji více zahřálo. Musela se spokojit se cvičením a přeskupením toho, co měla. Toužila po pohodlí chýše. Možná bych mohla stáhnout oblečení z těl mrtvých nepřátel, napadlo ji.

Vydala se tedy obloukem zpátky. Potěšilo ji, že se jí podařilo najít místo, kde se odchýlila z vyšlapané cesty. Odkoukala od Kiera, jak učinit falešné stopy, a schovala se, aby mohla sledovat vyšlapanou cestu i falešnou stopu.

Kvůli nečinnosti jí však začala být mnohem větší zima. Doslechla se, že pro zahřátí je dobré skočit do závěje. Momentálně ji však ta představa děsila. Myšlenka, že by se mohla ukrýt ve sněhu – v němž nefičel ledový vítr a sněhová peřina fungovala jako izolace –, bledla při představě, že by v bílém vězení mohla umrznout.

Proto zůstala ve své skrýši, třela si paže přes ochrannou vrstvu listí a občas na místě poskakovala. Jenže tím spotřebovávala energii. I chvění ji stálo energii. Myšlení jí odčerpávalo energii. Být připravena zabít také vyžadovalo energii. Jídlo neměli a ona měla na těle jen velmi málo tuku. Představila si, jak její tělo požírá vlastní orgány a svaly, aby přežilo.

Rozhlédla se kolem sebe a všimla si, že stromky v okolí jsou velmi mladé. Kier jí vysvětlil, že lesní požáry zničily staré stromy a umožnily vyrůst novému lesu. Mladé červené jedle svými silnými propletenými zelenými větvemi vytvořily jakousi zeď.

V místech, kde tyto stále zelené jehličnany nebyly tak husté, rostly křoviny a holé listnaté stromy, které jí roztrhaly kalhoty a šelestily při

každém pohybu. Viditelnost byla špatná, maximálně do patnácti až dvaceti metrů, dokonce i na pasekách. V houští nebyla žádná.

Rozhodla se vyrovnat Kierovi: pohybovat se po lese jako duch, pomaleji, a klást nohu přesně před druhou, jako to dělal on.

Náhle zaslechla křupnutí a pak svist větve. Je to Kier? Jestli ano, pak schválně dělá randál, ale to je nepravděpodobné, uvažovala. Mohli ho ti muži zabít pistolí s tlumičem a jít dál? Píchlo ji u srdce – připadala si hrozně osamělá. Tyhle hory jsou tak vysoké a cizí. Poslouchala, snažila se dýchat zhluboka a pomalu a vědomě uvolnila svalstvo.

Podle směru, odkud zvuky vycházely, usoudila, že jsou dva. Kier to tedy nebyl. Stáli po obou stranách pěšiny, pravděpodobně se chtěli vyhnout nastraženým pastím. Zvedla pistoli s tlumičem a připravila se. Pak se zastavili. Proč?

Nějakou dobu, snad několik dalších minut, bylo ticho. Pak zaslechla lupnutí. Bože, už mě mají. Všimla si, jak jí z úst vychází pára. Napadlo ji, jestli ji prozradí jako kouřící komín. Srdce se jí divoce rozbušilo. Zamířila přímo za zvukem a už už chtěla zmáčknout spoušť. Neodvážila se. Proč se ten chlap znovu nepohnul? Ucítila v ramenním svalu napětí a paže ji začaly bolet. Uklidni se. Uklidni se. Dýchej, dýchej.

Další šlehnutí větve. V zeleni se objevilo cosi bílého. Kier měl na sobě bílou kombinézu. Skrz stromy uviděla paži a pak rameno. Je to Kier? Musela se ujistit.

Zamířila těsně pod rameno. Stačilo jen stisknout spoušť. Udělej to. Ještě tvář – něco – je tam! Chomáč hnědých vlasů. Cvak! Svezl se k zemi. Byla si jistá, že je mrtev.

Dýchala prudce a ruce se jí třásly. Bože, to je se mnou hrůza! Přemýšlej. Přemýšlej. Kde je ten druhý? Pak si opět vzpomněla na trénink v Quantiku. Dívej se za sebe. Dívej se za sebe, velel Dunfee. Otočila se jako v Quantiku.

Střely stlačují vzduch, když jsou zblízka, cítíte, jak kolem vás letí. V okamžiku, kdy otočila hlavu, kulka prořízla vzduch v místě, kde měla před chvílí čelist. Zaslechla lupnutí pistole s tlumičem.

Bezmyšlenkovitě zalehla do sněhu, převalila se a připravila se ke střelbě. Neměla však cíl. Pak vypuklo skutečné peklo – a lesem zaduněly výstřely automatické pušky. Plížila se jako šílená po břiše k pařezu, který

předtím překročila. Vzduchem létal led a třísky. Při plížení držela v ruce svou automatickou pušku.

Pak opět nastalo mrtvolné ticho. Z té vřavy nezůstalo nic kromě vřeštění rozzlobené veverky. Skrývala se za pařezem. Nikdy nestřílej na to, co nevidíš. Zase Dunfee. Tady na tom ale nezáleží, říkala si. Nepohybují se tu nezúčastnění diváci. Možná jsem měla rozstřílet to houští. Ne – jen bych tím na sebe upozornila.

Těžce oddechovala a zacílila na místo, odkud směřovala sprška ran. Třásla se. Přežiju to? Pak si vzpomněla, že má granát. Je ale střelec stále na místě? A proč nepoužil granát on? Zřejmě proto, že je příliš blízko, uvažovala. Stromy se nacházely jen třicet centimetrů od ní, ale nebyly před granátem dobrým štítem. Skrývala se však za pařezem! Jako ve zpomaleném záběru sledovala, jak prstem zvedá pojistku. Napřáhla ruku a obloukem odhodila granát. Pak vyčkala dostatečnou dobu – asi jako dlouhé zívnutí. Pak *třesk!* Země se zachvěla výbuchem. Zvonilo jí z toho v uších. Příště si je musím lépe zacpat, umínila si.

Rozhostilo se ticho. Dokonce i veverka sklapla. Jessie pomalu zvedla hlavu. Soustředěně se zaposlouchala a rozhlédla. Nemělo smysl se chovat jako myška. Tajemství bylo venku.

Pak zaslechla cosi tichého jako šepot. Samozřejmě, nejspíš používá vysílačku. Bylo mu dopřáno toho luxusu, že mohl čekat na posily.

„Pomoc," ozval se chraplavý hlas. „Pomoc."

Zůstala ohromeně hledět. Znělo to opravdově, jako od těžce zraněné osoby. Umírající. Samozřejmě že to zní opravdově, ty pitomá, říkala si. Kdyby chtěla něco takového předstírat, snažila by se, aby to znělo opravdově.

„Pomoc," znovu ten hlas.

Lezl jí na nervy. Celý život si myslela, že je někým, kdo by druhému pomohl. Bez dalšího uvažování, poháněna čímsi, co nedovedla vysvětlit, se začala plížit oklikou k místu, kde se ozýval křik. Bylo by mnohem bezpečnější odplížit se pryč, aby musel jít za ní. Ignorovala však vlastní bezpečnost ve prospěch mnohem silnějších lákadel.

Po několika minutách plížení se zastavila. Nehnul se z místa a stále na ni volal. Nyní ležela na druhé straně pařezu, za nímž se předtím skrývala, tedy na straně střelce. Tím, že neustále volal, jí udával svou polohu. Moh-

la po něm hodit další granát, a tak se ho dočista zbavit – Tedy pokud se neskrýval za něčím pevným.

„Co to sakra děláte?“ křikla na něho znechuceně.

„Umírám,“ řekl tiše. „Nechci umřít o samotě. Oni mě… oni mě… tady nechají umřít.“

„A já bych si s tím měla dělat starosti?“ Odmlčela se. „Pokusil jste se mě zabít!“

„Chcete, abych se omluvil?“ zasmál se chabě. „Odpustíte mi, když řeknu…“ Zaslechla hrozivý kašel. „Když řeknu promiňte?“

„Jak můžu vědět, že nás nevyhodíte do vzduchu, sotva se přiblížím?“

„Odhodím je.“

„A jak mám poznat, kolik jich máte?“

„Zabili jste dost našich lidí. Máme čtyři na osobu.“ Podle hlasu si nebyla jistá, jak dlouho bude schopen mluvit.

„Dobrá, odhoďte je napravo.“ Lehla si do vlhkého dolíku za přírodní kamennou desku pokrytou sněhem. Pak ve stromech zaslechla dunivou ránu a nic víc.

Po nějaké době zvolal: „V pořádku.“

„Měly vybuchnout.“

„Jsem moc slabý. Ustřelil bych si zadek.“

„Slyšela jsem jen jeden – a nemám šanci poznat, že to byly granáty.“

„Nemám sílu. Hodil jsem je všechny tři…, jsou blízko sebe.“

„Připližte se ke mně.“

„Nemůžu.“

„Tak to budete muset umřít.“

„Prosím.“ Znovu se přidušeně rozkašlal.

„Rozmyslím si to.“

Odplazila se k místu, kam podle hluku dopadly granáty. Asi po šesti metrech si uvědomila, jak byla hloupá, když hledala dolík ve sněhu. Přesto pokračovala.

„Víc napravo.“

Sakra. On mě slyší. S pocitem, že zešílela, se plížila k němu, až našla pařez. Díky bohu. Neviděla ho, ale byla si jistá, že je od ní méně než devět metrů.

Ukryla se za velkým pařezem a zvolala: „Tak dobře. Povězte mi, kdo jste a kolik vás tady je.“ Pod pařezem to páchlo hnilobou, dokonce i sníh.

„Prosím.“

„Poslyšte, vy neřáde. Jak si můžu být jistá, že neodjistíte granát a nevyhodíte nás do povětří oba?“

„Umírám. Prosím.“ Měla pocit, že dýchá, jako by právě odběhl závod. „Nejsem žádný hrdina,“ namítl.

„A proč byste měl být hrdinou – tím, že mě vyhodíte do povětří?“

„Ukradla jste nejtajnější…,“ zalapal po dechu.

„Co myslíte, že jsme našli?“

„Neřekli nám to.“

„A kdo vám to neřekl?“

„Tillman. Neměli jsme ani znát jeho jméno.“

„Čeho se bojí?“

„Nevím.“ Opět zakašlal. „Asi jde o nějaké nelegální věci.“

„Co tím myslíte?“

„Můj kámoš odvedl do rezervace dva intelektuály. Zaslechl o nějaké… farmě s norky… Teď mi ale pomozte.“ Zdálo se, že brzy upadne do bezvědomí.

„Nejdřív mi povězte o těch norcích.“

„Povím, pojďte.“ Zaváhala. „Prosím,“ řekl se znepokojivou odevzdaností v hlase.

Něco se v ní pohnulo. Zdál se jí tak osamělý a zoufalý. Blížit se k nepříteli za jím kladených podmínek bylo proti pravidlům, která se naučila v Quantiku. Dunfee by byl zděšen. Odložila však varovné signály v mozku, ignorovala hluboký smysl pro zlé tušení a začala se plížit. Sunula se k němu s vytasenou zbraní. Dokonce i pod stromy však byl sníh hluboký, takže musela pravidelně zastavovat a vystrkovat hlavu nad závěje. Nakonec zahlédla zkrvavenou nohu. Přes nízko sahající větve však neviděla jeho trup a ruce. Ukrytá za kmenem ne širším než mužské stehno hledala bezpečnou a výhodnou pozici. Žádnou nenašla.

Muž se pohnul. „Kde jste?“

Neříkala nic. Asi dva metry před ní stál další strom, který jí mohl poskytnout minimální krytí, ale snad lepší výhled. Velmi pomalu, centimetr po centimetru, se připlazila až k němu. Vnímala každičký zvuk. Zvedla

hlavu a uviděla ho mezi porostem. Dech jí uvízl v hrdle. V obou dlaních svíral granát. Jak jsem mohla být tak hloupá? Jestli je odhodí, zemřeme oba. Odplížila se pryč a za minutu se rozechvělá opřela o kamennou plošinu.

„Viděla jsem ruční granáty, ty šmejde," křikla.

Vteřinu poté se les otřásl výbuchem.

17

Zježené chlupy na krku Tiloka jsou lepší než varování přítele. ***Tilocké přísloví***

„Nebylo to potvrzeno," namítl autoritativní hlas.

Kier poslouchal, jak Tillman svým mužům sděluje, co Oregon ohlásil v posledním hovoru přes vysílačku. Oregon už samozřejmě neodpovídal.

„Cíl jedna chce, abychom se domnívali, že zamířil s agentkou dolů z hory. Oregon už je buď mrtvý, nebo je k ničemu. Nejspíš mrtvý. Je u toho chlapce nějaký člověk?"

„Není. Někdo toho chlapce osvobodil; California je v bezvědomí."

„Opakujte to!"

Kier zaslechl v Tillmanově jindy klidném hlase zděšení.

„California je v bezvědomí, hoch je pryč. Do tábora vedou jen jediné stopy, nechápeme, jak se ho mohl zmocnit. Ať to byl kdokoli, šel přímo ke Californiovi."

„Tvrdíte mi, že do tábora přišel nějaký neznámý člověk a odešel s chlapcem?"

„To souhlasí, pane."

„Vyřidte Californiovi, ať zůstane v jeskyni. Možná se vrátí," řekl Tillman tiše. Očividně se opět sebral.

„Tady California," přerušil ho hlas. „Nemůžu chodit, pořezali mě."

„O to větší důvod nehnout se z místa," odpověděl Tillman. „Nevada a Arizona jsou na stopě. Vypadá to, že slečně agentce," vložil se do hovoru další hlas.

Kier zaťal zuby a pevně sevřel v ruce automatickou pušku.

„Přepněte a odpovězte po barvách. Přepněte a odpovězte po barvách.“

Po barvách? zavrtěl Kier hlavou. Další šifrovací kód.

„Červená. Fuchsiová. Zelená. Žlutá.“

Pak po odmlce: „Černá. Červená. Modrá. Oranžová.“

Další ticho. Měnili frekvence, nemohl je vysledovat. Rychle přepnul na kanál, jímž s Tillmanem mluvil naposled, a čekal, zda se mu podaří ho kontaktovat. Za pár sekund k tomu došlo.

„Medicinmane, jste tam?“

Uvažoval, jestli mu má odpovědět, ale vzpomněl si, že díky rozptýlenému signálu nebudou moct zjistit, kde se nachází.

„Měl byste mít rozum a mluvit s námi. Byl jste vystaven téměř každému lidstvu známému smrtelnému viru a bakterii. Jistě vám to došlo. Vy i ta žena s vámi potřebujete léčbu.“ Kiera překvapilo, že Tillman přiznal, že v letadle měl nakažlivé mikroorganismy. Tillmanovi muži však byli naladěni na jinou frekvenci. Možná se pokoušel získat Kierovu důvěru tím, že zdánlivě nic nezastíral.

Kier se odsunul od svlečeného muže s krycím jménem Texas, aby si poslechl vysílačku a vyčkal na další vojáky. Skrčil se za hustý porost mladých červených jedlí asi patnáct metrů od granátem roztrhaného muže – slyšel, že se blíží posily.

Nad ním se tyčil hnědý dub, který přerostl jehličnaté stromky. Kier věděl, že jehličnany v boji o slunce nakonec dub s širokými listy přerostou. Dub, schopný přežít i ve stínu, však zůstane, přestože poroste pomaleji. Kier doufal, že ho potká alespoň takový osud jako ten dub.

Poblíž dubu našla živnou půdu i divoká cibule a dost kořenů, aby dorostla do velikosti ořechu. Při prvním kousnutí snědl polovinu. Křupala jako jablko, ale nechutnala sladce ani neměla štiplavou příchuť jako domácí odrůdy.

Pak se ozvalo – prásk, prásk, prásk – jako rychlá ozvěna. Byly to výstřely automatické zbraně ze spodní části hřebenu. Našli Jessii. Přinutil se vyčkat, protože věděl, že je bezmocný.

Naneštěstí oba muži byli za pěšinou na opačné straně lesíku, kde se skryl Kier, takže je neviděl. Nemohl dělat nic než je sledovat a vyčkat na svou šanci. Bylo pozdě. Od chvíle, kdy opustil Jessii, uplynuly dvě hodiny. Potřeboval ji brzy najít.

Pohybovat se mezi stromy tiše bylo téměř nemožné, dokonce i pro Kiera. Z větví obtěžkaných sněhem se při pouhém otření začal sypat sníh. Ještě horší však bylo, že za sebou zanechává stopu, kterou by mohl sledovat i poloslepý. Musel zůstat za nimi, aby náhodou nenarazili na jeho šlépěje. Bylo to velmi nebezpečné. Kdyby se někdo z nich dostal za něho a odhadl směr jeho cesty, velmi snadno by ho pomocí vysílaček chytili do pasti. Kdyby dostali dřív jeho než on je, další na řadu by přišla Jessie.

Muž s krycím jménem California seděl s hlavou svěšenou až k hrudi. V týle měl hlubokou řeznou ránu. Hnědé vlasy měl slepené krví a ruce se mu třásly, když se dotýkal rány, jako by ji zjištěním velikosti mohl zacelit. Karmínová krev z poškozené Achillovy šlachy mu prosakovala přes maskáče. Tillman šlapal ve sněhu sem a tam a vztekal se na neschopného vojáka před sebou.

„Musíte mě dostat dolů z toho kopce," řekl California.

„Jsi hrozný zbabělec. Co se stalo?"

„Neviděl jsem ho. Říkám vám, že se objevil odnikud. Dělal jsem tomu klukovi to, co přikázal Brennan, ale dával jsem si pozor a rozhlížel se. Pak zavolal vyděšený Oregon. Řekl, že musím přestat, jinak že zemře – a dostal jsem ránu. Pak mě pořezal, nemůžu chodit. Chcípnu tady."

Vojákovi přeskakoval hlas. Nezůstala v něm žádná důstojnost. Tillman vzkypěl vzteky – způsobila to jak zbabělost toho muže, tak kolektivní neschopnost zajmout Kiera. Přecházel sem a tam a snažil se vymyslet další krok. Občas vrhl ledový pohled na muže před sebou.

„Rozhlížel jsem se, přísahám."

Tillman zaklel, že se dostal tak daleko od jeskyně. Obcházel ji kolem dokola a domníval se, že najde Kierovu stopu. Pak Oregon zavolal vysílačkou a za pár vteřin se útočník snesl na vojáka jménem California jako tichý noční větřík. Podle stop ve sněhu bylo patrné, že se sem na břiše připlížil jen jeden člověk poté, co seskočil ze skály nad nimi. Pokud Kier zajal v té chvíli Oregona, nemohl v týž okamžik zachránit chlapce. A kdyby Kier zachránil chlapce, nemohl zajmout Oregona. Ta děvka z FBI v té době pod hřebenem sprovodila ze světa další dva muže, takže ona ho odvést nemohla.

Ve sněhu si s nimi pohrával kromě indiána a té ženské ještě někdo další. Ten někdo se dokonale vyznal v divočině.

„Prosím, dostaňte mě z téhle hory," řekl California. Tillman si všiml, že se muž mimovolně svezl na kolena. Prakticky se držel Tillmanových vysokých bot.

Pocítil k vojákovi odpor. Odpravit ho bude totéž jako zbavit zahradu plevele. Neměl náladu na zbabělce – jako generál Patton. Římané je okamžitě zabíjeli. Alexandr Veliký měl statečné nebo mrtvé vojáky. Sehnul se a chytil muže za vlasy. Uklidnil se, když si připomněl, že jedině tenhle muž ho viděl na hoře. Ostatní se domnívali, že je v Johnson City a mluví přes vysílač v elkhornském průsmyku.

Nezapochyboval ani na chvíli, když mu probodl nožem hrdlo a přeťal mu hlasivky.

Kier a ta ženská se pohybovali poblíž, musel je pronásledovat.

V místě, kde se Kier chystal nastražit léčku, z hory vyčnívala šedivá skála s několika výčnělky. Ve strmých polohách nerostlo nic kromě lišejníků. Tu a tam, kde byl kamenný povrch příliš hladký, aby se na něm udržel poprašek půdy, rostlo kapradí, srdcovky a borůvčí. Teď však z rostlinstva nezbylo nic než boule ve sněhu. Jen vrcholek masivního skalního útvaru zarostly jehličnaté stromy.

Kier si zalezl na vysoký výčnělek pod zakrslou, větrem ohnutou borovici. Ze své výhodné pozice viděl na nehluboký kaňon se strmými úbočími sahajícími do výše asi patnácti metrů nad ním na protější stěně. Většinu kaňonu pokrýval les. Patnáct metrů pod sebou viděl stín prošlapané cesty, po níž měli přijít vojáci. Budou postupovat pomalu a opatrně. Budou se obávat pastí a léček. Nedaleko po stopě se nacházela malá jeskyně, v níž se skryli s Jessií.

Dva muže, kteří se k ní blížili, snadno dostanu, pomyslel si. Mají průměrnou postavu, méně než pětaosmdesát kilo a na divočinu nejsou zvyklí. Minuli zřejmé okliky kolem houštin a většinou se dívali jen před sebe. Nechávali za sebou širokou stopu, dělali rámus a měli jen mizivý smysl pro rovnováhu.

Když se konečně objevili, uvědomil si, že je mohl zabít hned několikrát. Šli asi šest metrů za sebou a po každém kroku či dvou se rozhlíželi. Neviděli však nic. Když se už už chystal stopaře v popředí střelit do nohou, cosi mu vnuklo, že má ještě počkat. Možná způsob, jak se pohybovali, nebo nevysvětlitelné zpoždění nebo prostě to, že to bylo příliš snadné. Muž, který těm mužům velel, věděl, jak lovit nepřítele. Proč ti dva novicové, kteří se pustili do sledování stop sami, kráčeli do léčky? Proč nekrouží kolem dokola a nevracejí se zpět?

První muž se přiblížil. Po několika minutách cesty měl projít kolem Kiera a zmizet mu z očí. Kierovi se naježily chlupy na krku. Mířil na ně puškou M-16, ale zvedl bradu a pozoroval je. Zdálo se, že nikdo další za nimi nejde.

Kier přeletěl očima kaňon i úbočí a hledal záchytný bod. Po nějaké době se otočil a podíval se za sebe. Nic. Byl to jen vnitřní hlas, pocit, že něco není v pořádku.

Kam se chceš dívat?

Do mysli se mu vkradl dědečkův hlas jako tehdy v mrazivé zimě, když ho přepadl hlad. Otevřel oči a znovu se podíval na asi čtyři sta metrů vzdálený protější svah. Zahlédl pohyb, pak nic. Čekal, pozoroval, protože si nebyl jist, kde přesně ten pohyb viděl. Pod ním zatím pochodoval první muž, poté druhý. Od chvíle, kdy je spatřil poprvé, uplynulo téměř deset minut. Každým okamžikem mu mohli zmizet z očí.

Na svahu opět cosi zpozoroval – a našel očima, co hledá – muže v bílé kombinéze. Byl velmi dobrý, choval se přesně tak, jak by to udělal Kier. Sledováním vlastních lidí mohl najít jiného slídila. Ten kráčel s hlavou vztyčenou, zastavoval se nepravidelně a stále se rozhlížel.

Kier zamířil na jeho trup a čekal na další pohyb, podle kterého by svého protivníka rozpoznal ve sněhu. On se však nepohnul. Zřejmě klesl na břicho. Proč? Kier se vmáčkl do propadliny ve skále, aby zmizel muži z očí.

Chytil se větve, která visela přes sněhem zavátou žulovou skálu, a jemně jí zatřásl. Prásk! Prásk! Prásk! Od kamene odskočily tři kulky následované hlasitou ozvěnou. Muž ve svahu za kaňonem ho našel, možná pomocí dalekohledu. Zřejmě spěchal a nechtěl střelbou ztrácet příliš času. To bylo dobře. Znamenalo to, že Jessie někoho zabila. Možná si začali

myslet, že jich ubývá a času také. Brzy měla padnout tma a nových posil mohlo dorazit jen málo, možná vůbec.

Kier se odšinul zpátky do trhliny ve skále, zcela skryté pohledům, a pak se pomalu rozhlédl po kaňonu. V bílém tichu nezpozoroval žádný pohyb; na vzdáleném svahu nebyly stopy, že by tam někdo prošel. Na místě, kde předtím stál muž, nic neviděl. Střelec se nepochybně odplazil po břiše z dohledu. Opět začalo sněžit.

Hluboká průrva ve strmé stěně připomínající tunel umožnila Kierovi sestoupit do kaňonu, aniž se musel vystavit nepříteli. Než se dostal až na cestu k chýši, opět hustě sněžilo a vzdálený kaňon zůstal jen vzpomínkou. Vysílačkou mohl střelec upozornit všechny muže v horách – včetně dvou stopařů před sebou. Ti již zřejmě byli na půli cesty k chýši a přemítali o stopě směřující dolů z hor, kterou za sebou zanechal Oregon.

Kier se rychle plížil lesem rovnoběžně se stopou, skrýval se v mladém porostu smíšených jehličnatých lesů a pronásledoval oba muže. Věděl, že se vedle něho pohybuje další stopař, muž, který se v lese vyznal a uměl se skrývat. Do příchodu posil však měl náskok několika minut – a během nich hodlal Kier zneškodnit návnadu.

18

Silný duch je nejlepším lékem na nemocné tělo.
Tilocké přísloví

Jakmile se Jessie uklidnila, opustila granátem poraněného vojáka a šla se podívat na tělo muže, kterého zastřelila. Upadl mimo stezku a zabořil hlavu do sněhem zavátého křoví. Zvedla mu hlavu a prohlédla si tvář člověka, jehož zabila. Měl šedomodré oči a tupě jimi zíral jako leklá ryba.

Na chlapa, který žije v buši, vypadal svěže – byl čerstvě oholen, v pravém ušním lalůčku měl zlatou náušnici ve tvaru křížku s malým kulatým očkem. Trochu jí připomínal mladšího bratra – byl přibližně stejného věku a měl podobnou postavu. Kromě identifikační známky u něho nenašla žádný další průkaz. Neměl u sebe ani peněženku, jen svorku na bankovky jako Miller.

Kulky z pětačtyřicítky byly veliké a létaly pomalu. Pistole opatřená tlumičem však fungovala spolehlivě. Když střela konečně zasáhla cíl, způsobila vážná poškození, protože měla velmi destruktivní účinky. Tentokrát žlábkovaný náboj těsně minul kovovou desku neprůstřelné vesty a zasáhl podpažní jamku. Z výsledku se jí však zvedl žaludek. Do těla se dostala jen část speciální střely, druhá část vytvořila ve vestě kráter, proletěla mužovými žebry a pronikla až do těla. Mohutný náraz do břišní dutiny bezpochyby zasáhl mužovo srdce.

Voják silně krvácel, ale většina rudé tekutiny se skrývala pod leteckou bundou a oteplenou kombinézou.

V době, kdy si navlékala mužovu bundu a prádlo, se většina krve srazila a zmrzla. Jelikož jí oblečení bylo příliš velké, natáhla si je přes své

oblečení, čímž zvýšila počet izolačních vrstev. Odpor ke zkrvavené bundě jí ve srovnání s úlevou od pronikavé zimy připadal mizivý.

V jeho batohu Jessie našla energetické tyčinky a jednu z nich hladově rozbalila. Když se do ní zakousla, všimla si malého průsvitného pásku po celé délce obalu. Okamžitě si uvědomila, co to znamená. V hrůze přestala kousat. Litovala, že si nevšimla pásky dřív, než se do tyčinky zakousla. Okamžitě vyplivla rozžvýkané jídlo a vypláchla si ústní dutinu prachovým sněhem. Byla si jistá, že nic nespolkla. Kdyby ti muži měli víc času, pravděpodobně by využili nějaké jiné nezjistitelné metody, jak tyčinku otrávit – například jehlou nebo injekční stříkačkou.

O otráveném jídle absolvovala školení, takže si teď uvědomila, jakou hloupost udělala, když jedla, co našla v batohu nepřítele. Určitě očekávali, že mrtvým a raněným seberou zásoby jídla.

V klidu zapřemýšlela a usoudila, že některé z tyčinek musejí být v pořádku. Na třech postřehla pásek; na ostatních dvanácti nenašla nic. Navíc ty tři s páskem byly na dostupnějším místě ve vnější kapse batohu. Pak dostala první křeče. Vyzvracela celý obsah žaludku. Začala se potit, srdce jí bušilo jako zvon a hlava jí třeštila. Po dalších křečích opět vrhla. Instinktivně se schoulila do klubíčka a přemítala, za jak dlouho zemře.

Možná je to nějaký virus, pomyslela si, když začala slábnout.

Stopující medvěd, pravděpodobně nejzdatnější dvaasedmdesátiletý muž v Kalifornii – a možná i v celé zemi –, sestupoval z hory v takovém tempu, s nímž měl co dělat i mladík, jenž ho následoval. Muži v bílých kombinézách zahlédli Jessiinu stopu. Stopující medvěd věděl, že jeho vnuk Kier bojuje. Dostali se asi čtyři sta metrů od pěšiny k Medvědí jeskyni. Obešel Jessiinu starou stopu, studoval její kroky a pochopil její lest.

Vycítil, kde se nachází teď. Přepadl ho pocit, že něco není v pořádku.

Prošel hustým dubovým porostem k vysokým jedlím a našel malou jeskyni.

„Musím spát," řekl Jamesi Coleovi. „Ty jdi dolů z hory, vrať se do rezervace. Já přijdu za tebou." James zaváhal.

„Nejvíc jim pomůžeš, když budeš pokračovat dál," ujistil mladíka.

James chvíli přemýšlel, pak se otočil a pádil z hory do údolí. Dědeček roztáhl svinuté přikrývky, posadil se na ně, narovnal záda a přivřel oči.

Ve snu pokračuje dědeček dál. Míří k hoře přes spadlé stromy kolem srubu až k červené jedli, kde znovu spatří její stopu. Přesně tam, kde to čekal. Sleduje mnoho jejích kroků. Chodí dokola a vrací se zpět. Neúnavně jde v jejích stopách. V pravou chvíli hledí do umírající tváře Jessie Mayfieldové. Rychle se nad ní sklání. Musí jí přinést pití. Nablízku je potůček. Vidí, jak vší silou táhne její tělo, a čeká, až se pořádně napije.

Dědeček se něžně dotýká její tváře a v té chvíli v něm zaplesá jeho duch.

Dědeček se probudil v jeskyni a přemýšlel o svém snu. Vstal a vydal se za chlapcem. Věděl, že se musí vrátit a pokusit se zachránit svůj lid.

Kier se tiskl ke skalní stěně, a aby se dostal před dva stopaře, prodíral se houštím směrem k chýši. Očekával, že se muži opatrně přiblíží k jeho předchozímu úkrytu ve skalní průrvě. Střelec ze vzdáleného svahu je již mohl na něho upozornit. Netrvalo by dlouho, a ve sněhu by našli jeho stopu.

Poblíž chýše byla ve skalní stěně velká svislá trhlina. Kier se do ní vmáčkl. Pak vykoukl zpoza ostré hrany žulové stěny a uviděl příbytek, který s Jessií předtím postavili. Vypadal jako veliký zmrzlinový kornout schovaný ve skále. V okolí neviděl žádné stopy.

Muži se evidentně otočili dřív, než došli až sem, a prohledávali průrvu, kde ho zahlédli naposled. Kier zavedl stopu ke vchodu do chýše, oprášil z něj sníh a opatřil jej krytem. Pak velmi opatrně odešel zpět ve vlastních šlépějích, až se dostal ke hladké žulové stěně. Zkušený stopař by byl schopen rozpoznat, co právě udělal, ale nováček nikoliv.

Rychle našel pod stromem úkryt se slušným výhledem na chýši. Po chvíli se o něco níž pod jeho skrýší objevili dva muži. Skoro je neviděl. Přišli mnohem dřív, než čekal, a přitom to byli nováčci – ne jako ten stopař ve svahu. Stáli asi deset až dvanáct metrů od vchodu do chýše, jeden z nich mluvil do vysílačky. Kde je ten muž, který ví, jak lovit? O čem asi momentálně přemýšlí?

Jako by chtěli Kiera popohnat, jeden z mužů vystřelil z pušky M-16 do chýše. Kier přiložil prst na spoušť. Měl muže na mušce, ale nechtěl ho zabít, pokud to nebylo nutné.

„Odhoďte zbraně," křikl na muže, kteří udiveně vzhlédli. Čtyřmi výstřely muže přiměl, aby poklekli na kolena a odhodili zbraně.

Nechal je ležet nahé pod listím v chýši. Spálil jim před očima boty i šaty. Pak zničil jejich vysílačky a zbytek zařízení zneškodnil. Bylo to lepší než vězení. Kier pochyboval, že se je stopař pokusí hledat. Kdyby přece jen, bosí a nazí by mu stejně nebyli moc platní.

Opatrně zabočil do svahu a ztuhl. Objevil dědečkovu stopu mířící z hory. Konečně pochopil, jak se Jamesi Coleovi podařilo uprchnout.

Kier proťal jejich stopu a pokračoval dál. Asi po kilometru a půl dál podél hřebenu z Medvědí jeskyně narazil na Jessiinu stopu. Oddechl si, že tam dosud nepřišel stopař. Jessie kráčela v kruhu. Usmál se. Podle toho, jak couvala, na první pohled poznal, že jde o falešnou stopu. Zmátla by tím jen nezkušeného stopaře. Pak našel čerstvější stopu, kterou mohl snadno přehlédnout. Vyskočila z pěšiny ke kořenům stromů, jak ji to naučil. Zběžným pohledem by zaregistroval jen sníh spadlý z větví stromů.

Po několika vteřinách Kier našel stopu mezi stromy. Vyčetl z ní, že se zastavila. Okem spočinul na náboji – vystřelila tedy.

Podle směru nášlapu vystopoval směr jejího výstřelu a prozkoumal terén. Běžela ke spadlému stromu. Viděl, kam se odplížila.

Zvedl oči a všiml si, že střely proletěly dřevem. Rozbušilo se mu srdce. Tady vybuchl granát nebo tu stříleli z minometu. Skryla se za pařezem, pak se znovu plížila…, sledoval ji. Rychle šel po stopě.

Zhluboka si oddechl, když se přiblížil k muži, kterého zjevně roztrhal granát na kusy. Dostala ho. Kam ale šla? Našel skalní plotnu, sledoval její stopu k místu, kde střílela, a pak vkročil do lesa.

Ach, bože – další tělo polonahého a rozpláclého muže. Kiera upoutal prázdný obal částečně snědené tyčinky. Pak zahlédl zvratky a místo, kde plivala do sněhu. Stopy po plížení.

Našel Jessii schoulenou do klubíčka s tváří u téměř stojatého potůčku. Zpod helmy jí vyčnívaly rozcuchané vlasy. Když uviděl krev na ukradené bílé kombinéze, píchlo ho u srdce. Zasténal. Otočil ji, zvedl jí hlavu a přitiskl ruku na krk.

Nahmatal puls. Hrudník se jí zvedal povrchními nádechy a výdechy. Roztrhal jí šaty a odhalil její tělo. Na jemné bílé pleti však nenašel stopy po zranění.

Přežila jen díky tomu, že vstřebala jen minimální množství jedu. Podle nafouklého břicha usoudil, že vypila hodně vody. Opět ji zahalil do šatů, aby byla v teple.

Jelikož si byl jist, že nemá mnoho času, poohlédl se po nějakém úkrytu, přehodil si Jessii přes rameno a vřítil se do křoví, aniž se snažil být potichu. Přelezl přes dva velké pařezy, protlačil se houštím z větví, pošlapal je a vyklidil malé místo obklopené spadlými stromy a chrastím. Poté se vrátil k mrtvému muži, zahladil stopy po jedu a posunul mužovo tělo asi sto metrů dál po pěšině. Muž, který ho pronásledoval, je mohl snadno najít, ale spletité houští mu mohlo znesnadnit přiblížit se v naprosté tichosti. Vojákovo tělo mělo na chvíli odvrátit jeho pozornost.

Když se Kier vrátil, Jessie seděla opřená o pařez, u kterého ji zanechal.

„Potřebuju na záchod.“ Pokusila se vstát.

„Dobře.“

Kier ji provedl hustým houštím na asi šest metrů vzdálené místo. Našel přibližně třicet centimetrů vysoký pařez a vedle něj nižší, o který by se mohla opřít. Setřel z nich sníh.

Zaskučela. Nadzvedl jí víčka. Zdálo se, že je téměř v bezvědomí. Něžně s ní zatřásl. Nic. Pak s ní zatřásl znovu – tentokrát silněji. Zamžikala víčky a pootevřela oči. Přiložil ucho k jejímu břichu a podle zvuku ve střevech poznal, že to, co přijde, nebude zrovna příjemné.

„Potřebuju na záchod,“ zamumlala znovu. Pocit nepohodlí ji poněkud probral. „Vypadněte odsud.“

Prsty začala zápasit s bundou. Kier jí beze slova rozepnul zip. Stáhl jí bundu tak, aby ji mohl svléknout z teplého prádla pod ní, a pak jí bundu opět oblékl. Když jí začal rozepínat džíny, chytila ho za ruku.

„Vypadněte odsud,“ řekla znovu tvrdě.

Kier ustoupil. „Zvládnete to?“ zeptal se, když se zakymácela.

„Vypadněte odsud,“ zopakovala klidně. „Tohle zvládnu sama, nebo umřu při tom, když se o to budu pokoušet.“

Pak, jako by ji úsilí prosadit se příliš vyčerpalo, upadla dopředu. Kier vyskočil a zvedl ji. Postavil se za ni a stáhl jí kalhoty. Když se ho znovu snažila chytit za ruce, opřel jí je o malý pařez.

„Mně se to nelíbí stejně jako vám. Přestaňte se bránit a snažme se to zvládnout, jak to nejlíp jde," řekl Kier a zrudl rozpaky. „Do toho." Velkými dlaněmi jí podepřel stehna a kolena opřel o pařez. „No tak, no tak, tlačte, tlačte. Je to jed. Musíte ho dostat ven."

Pomyslel si, že když z trapné situace udělá poněkud podivnou sportovní událost, bude to pro ni méně strašné. Muselo to pro ni být velmi ponižující.

„Za tohle vás budu navždy nenávidět," ucedila skrz stisknuté zuby.

Pak vyprázdnila obsah svých střev a močila snad celou minutu.

„Myslel jsem, že jsem se o tuhle poctu zasloužil už dřív," odpověděl Kier a vytáhl z batohu mrtvého muže toaletní papír. „Jestli mi utřete prdel, zabiju vás."

19

Když Velký Duch seslal na zem ženu, vyžadoval, aby poslouchala muže asi tak jako kojot poslouchá králíka.
Tiíocké přísloví

„Potřebuju, abyste stála na tom pařezu," řekl Kier poté, co sbalil věci a byl připraven vyrazit.

„A proč?"

Zdálo se, že je příšerně slabá. I po dvou dalších vyprázdněních měla v břiše stále křeče. „Jestli si vzpomínáte, nemůžu stát."

„Jsem rád, že se vám vrací smysl pro humor. Ponesu vás přes rameno jako divočáka."

„V žádném případě. Nemůžete mě snést z téhle hory ještě s plným batohem na zádech."

„Budu to dělat jen do chvíle, než se budete cítit líp."

Když ji Kier našel, nemohla téměř mluvit. Protože teď trochu dokázala chodit, věděl, že Jessie doufá, že zvládne jít po svých. Nepochybně bojovala o každou píď nezávislosti. Je pro ni důležité, aby nemusela být závislá na žádném muži, pomyslel si Kier. Její závislost však byla nezpochybnitelná a on nevěděl, jak by se to dalo změnit. Ani nepípla, když ji Kier zvedl. Chytila se Kiera kolem krku, prostrčila nohy pod pažemi a přidržela se jimi jeho pasu. Takto ji mohl bezpečně nést i s batohem a dvěma puškami M-16 na ramenou.

Jejích samotných padesát kilo ho nemohlo příliš zpomalit. Měl však navíc dalších dvacet až pětadvacet kilo vybavení, což dlouhou cestu poněkud znesnadňovalo. Když se naposled vážil, vážil asi sto kilo – většinou svaloviny.

Než vyrazil, přivázal si ji k hrudi provazem, aby se měla o co opřít. Vyběhl ve sněžnicích pomalu po pěšině.

„Ten Tillman je nebezpečný lovec," řekl. „Za předpokladu, že šel do Medvědí jeskyně, bude na místě, které jsme právě opustili, ani ne za patnáct minut."

Po nějaké době se Kier zastavil. Jeho těžké oddechování se rozléhalo v tichu. Ocitli se v lesíku vysokých borovic.

„Připadám si tady jako v parku – jako by někdo odklidil všechno klestí," řekla Jessie.

„Tábořili tady lidé a všechno v okolí spálili." Kier si zul sněžnice. „Navíc koruny stromů nepropouštějí slunce, takže tady mohou růst jen rostliny, které mají rády stín, většinou kapradiny."

„Zůstaneme tady na noc?"

„Nemůžeme," řekl Kier a odmlčel se. „Musíme jít dál."

„A kam?" zeptala se.

„Do srubu. Bude se vám líbit."

„Chtěla jsem vám říct, že ten chlap s granátem před smrtí promluvil. Tvrdil, že jeho skupina něco prováděla s norky."

„Ano, měl jsem zajatce, který říkal to samé. Na kliniku jich odvezli pět."

„Zajímalo by mě proč."

„To nemám ponětí. Čekali, až to letadlo shodí náklad, a proto byli poblíž."

„Připravená armáda."

„Havárii letadla prý nečekali."

„V letadle nepochybně byly díry po průstřelech."

„Zatímco jste v chýši spala, snažil jsem se číst dál. Až budeme ve srubu, povím vám, co jsem zjistil."

Kier šel lesem vedle otevřené stezky.

„To zajímavější mi řekněte hned," prohodila ještě cestou.

„Chci vám ukázat další pasáže."

„Fajn, fajn, ale základy mi můžete objasnit hned."

„Chci vám ukázat, proč si myslím, že cítili potřebu klonovat lidi. Musím vám vysvětlit výzkum. Až ve srubu. Ukážu vám to."

Vrátili se asi o sto metrů zpět a zůstali stát asi metr a půl před lesní stezkou připomínající tunel.

„Přešlapujte téměř na místě, jako byste netrpělivě čekala.“

„Až to uvidí, bude si myslet, že na něho líčíme past?“ pochytila.

„Bude uvažovat, co se děje, což stačí. Bude ostražitější, a to ho zpomalí.“

„Proč to dělám jen já, a vy ne?“

„Protože on ví, že bych se tak nepohyboval.“

„Cože? Takže já mám být za pitomce?“

„Naučíte se to, ale on to podle stop zjistí. Kdybych vám nic neřekl a my tady byli dvacet minut, nepřešlapovala byste ani trochu? Kdyby viděl, že tady nic takového není, domníval by se, že jsme čekali jen krátkou chvíli.“ Kier ukázal za ni. „Ustupte o krok dozadu.“ Poslechla. Dřepl si a rozsvítil baterku. „Teď se podívejte na velikost své stopy. Vidíte, jak je velká a její okraje rozmazané? Teď se podívejte na mou.“ Kier ustoupil. „Když se podívá na tohle, bude uvažovat, jestli jsme tady nepostávali dvacet minut a nechtěli ho překvapit.

Podle mých předešlých stop pozná, že jsem vás nesl, takže usoudí, že jste nemocná nebo zraněná. Pak uvidí, že jste šla po svých. Vidíte ten úhel vašeho chodidla ve srovnání s mým? A způsob, jak stojíte vedle mě? Bude si myslet, že jste na mě čekala, zatímco jsem vyhledával stopu, pravděpodobně se zbraní v ruce. Když děláte krok, nezvedáte nohu příliš vysoko. Chodíte unaveně.“

Kier ji chytil za rameno. „Pojďme, mám dojem, že to pochopí. Přinejmenším ho zmateme.“

Když se vrátili k batohu, Kier ukázal na pařez. „Už můžu jít po svých,“ řekla. „Chci běžet,“ vysvětlil jí Kier.

„Jste vždycky tak… odmítavý?“

Kier se k ní otočil a přišel tak blízko, že se na něho musela podívat. Dotkl se rukou její tváře a očima jí říkal, co cítí.

„Ach, bože,“ řekla, když se jejich pohledy střetly. Vyčetl jí z tváře zmatek a nejistotu. Teprve po několika vteřinách uhnula pohledem.

Kier odtáhl ruku a obrátil se, aby zvedl batoh. „Ponesu vás. Bude to tak rychlejší. Až naberete víc síly, půjdete sama.“

„Pojďte sem k tomu pařezu, já na vás vyskočím.“

20

Hvězdy jsou duchové našich předků. Za nocí bez mráčku nás strhují svými úsměvy.
Tilocké přísloví

Kier ji znovu připoutal pomocí provazu, aby měla oporu. Jelikož se držela bez většího vědomého úsilí, začala být brzy otupělá. Po nějaké době trmácení se probrala a všimla si, že přestal padat sníh. Mezi mraky se objevilo víc hvězd, než kdy předtím viděla, a měsíc zářil na černé sametové obloze tak jasně, že viděla jeho povrchovou strukturu. V jeho světle za nimi jejich stíny tančily po saténových ramenech hory. Kier nyní šel normálním krokem.

„Řekněte mi ještě jednou, že budeme spát ve srubu s krbem."

„Ve srubu a u krbu, ale až zítra."

„Takže se mi to přece jen nezdálo," řekla s nadějí v hlase.

„Jediný další člověk, který o srubu ví, se jmenuje Montana, ale je jen na nás, abychom se tam dostali."

„Co tím myslíte?"

„Byl bych rád, kdybyste mi důvěřovala a nenutila mě vám to vysvětlovat. Co na to říkáte?"

„Proč se o tom se mnou nechcete bavit?"

„Jedním z důvodů je ten, že vás nesu."

Jessie se zmateně rozhlédla kolem sebe. Po její pravici se tyčila strmá žulová stěna. V okamžiku, kdy se podívala napravo, zatajila dech. Před očima uviděla sráz. Předtím netušila, kudy Kier jde.

„Tohle je pěšina?"

„Tak nějak," řekl úsečně. „Musím se soustředit, abych udržel rovnováhu. Zkuste se nehýbat." Všimla si, že nese své sněžnice.

Očima přeletěla obrys tenké hrany, po níž přecházeli. Teprve teď si všimla, že Kier drží v pravé ruce hůl, kterou oťukává skalní hranu. Jít takhle naslepo jí připadalo nebezpečné – cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Ztěžka polkla. Na chvíli pevně přivřela oči a snažila se uklidnit. Několik pomalých a pravidelných nádechů pomohlo.

Znovu se podívala. Pokračovali po úzké hraně a pod nimi byl téměř kolmý sráz. Noční oblohu nad jejich hlavami jen občas zakryl skalní výčnělek.

Po nějaké době skalní stěna nalevo zmizela a po obou stranách i pod nimi nebylo nic než sníh. Před nimi se tyčila další hora a od konce úzké stezky se mírně zvedala. Daleko pod nimi viděla temné skvrny v měsíčním světle – les. Kier rozsvítil baterku. Na ostrém hřbetě hory se probořil až po kolena do sněhu. Před jejich zraky se objevila po obou stranách propast. Zmocnila se jí panika.

„Můj bože," začala se tiše modlit.

„Byl bych rád, kdybyste něco uvážila."

„A co?" nemohla ze sebe skoro vypravit.

„Uvolněte stisk na mém krku, abyste mě neuškrtila."

„Ach, omlouvám se." Uvědomila si, že mu svírala ohryzek. „Nemusím vám říkat, že mám strach."

„Vím, co dělám."

Vědomě se snažila uklidnit. „Už je mi líp," řekla po chvíli. „Můžu nějak pomoct?"

„Za pár minut budu potřebovat, abyste slezla."

S každým krokem se blížila široká plošina. Byla, co by kamenem dohodil. Toužila se na ni položit, dotknout se země a zulíbat ji. Na téhle plošině rostly stromy, požehnané stromy. Poblíž rozeznala cosi tmavého, co připomínalo jeskyni. Vlastně spíš převis. Jako by se dívala na ohromnou vlnu, která začala přepadat a sníh s ledem tvořily v měsíčním světle na jejím vrcholu pěnu.

„Tady," oznámil a odložil věci do sněhu. „Co byste řekla, kdybych povolil ten provaz a postavil vás na zem?"

„Nelíbilo by se mi to, ale poslechnu."

Pomalu sklouzla z jeho zad a zabořila se do sněhu, až konečně dosáhla na pevný skalnatý povrch. Pokynul Jessii, aby se posadila na batoh.

„Už jste to někdy viděla?“

Přesně věděla, co má na mysli. Na horizontu svítila planeta jako drahokam. Zaklonila hlavu a civěla na černou oblohu, jež byla poseta jasnými i menšími hvězdami. Mléčná dráha mezi nimi jasně zářila. Kromě strachu najednou cítila i posvátnou úctu. Jako by se dívala na věčnost. Rozhostilo se naprosté ticho.

„Možná to zní sentimentálně, ale mám pocit, jako bych byla součástí boha,“ řekla. „Jak by se to jinak dalo popsat?“

„Co cítíte?“

„Asi klid. Je to všechno tak bláznivé. Jsme mrtví, nenalezneme klid. Bože, když se ale dívám na tohle…, na tohle všechno…, nikdy jsem neviděla nic, co by se s tím dalo srovnat… Není to ale jen záležitost pohledu…, je to…“ Nevěděla, co říct.

Pokusil se o to Kier. „Je to zážitek duše – velmi žíznivé, vyprahlé duše –, která se chce dotknout jiné. Dědeček říkává, že poznáním vlastní maličkosti člověk najde cestu k celistvosti. Pod těmihle hvězdami si uvědomíme svou malost a dotýkáme se celku.“

Oba mlčeli. Upřela zrak na Mléčnou dráhu. „Mě sem přivedl dědeček.“

„Musím se s vaším dědečkem seznámit.“

„Dnes byl v horách, ani ne osm set metrů od vás.“

„Starý muž s taškou kolem krku. Koženou taškou a měl na sobě těžký zelený kabát.“

„To je on. Kde jste ho viděla?“

„Neviděla jsem ho, zdálo se mi o něm – když mi bylo zle a upadla jsem do bezvědomí. Měla jsem sen, že ke mně přišel a řekl mi, abych se plazila. Vlastně mě o to prosil. A tak jsem se odplížila k potoku a pila a pila.“

Kier ji nepřerušoval.

„Byl to sen, že?“

„Neviděl jsem ve vaší blízkosti žádné stopy. Byl to sen. Na stěně ve srubu jsem měl jeho obraz v zeleném kabátě. Mohla jste ho vidět tam.“

„A ta taška?“

„Ne, ta na obrázku nebyla. Tu držel jeho pravnuk.“

„Viděla jsem ho s taškou.“

„Asi si ji k němu přiřadila vaše mysl. U indiánů to je běžná věc.“

„Uvědomujete si, že máte vždycky a na všechno nějaké vysvětlení? Zdá se mi, jako byste nevěřil ničemu než molekulám.“

„Nevím, čemu mám věřit. Jen se snažím jít dál.“

„Od chvíle, kdy jste šel na univerzitu, že? Stále citujete vašeho dědečka. Nevyjadřujete svá vlastní přesvědčení.“

„Bylo to vaše cítění. Tohle je skutečné.“ Vytáhl dva provazy a jeden z nich přeřízl na dvě části.

„Musím vás naučit jeden uzel.“

„Proč?“

„Protože budeme muset lézt po skále a vy ho budete potřebovat.“

Sledovala, jak spojuje jeden provaz s druhým. Nevěstilo to nic dobrého. Když se jí uzel podařil, přikývl. Klesl s puškami stále na zádech na kolena a dlaně a hrabal ve sněhu. Po chvíli zamručel cosi, co znělo jako souhlas.

„Našel jste něco?“

„Ach, ano,“ vydechl úlevou. „Úchyt.“

Věděla, co to znamená. Tohle není dobré, říkala si. Je to zařízení, které používají horolezci, kteří šplhají po strmých stěnách. Za ně se zavěšují ke skále.

„My ho potřebujeme?“

„Možná bych měl návrh.“

„Návrh? Jsme uprostřed noci na zmrzlé stěně s jediným úchytem? Právě jsem se setkala s bohem, ještě se klepu strachy a vy si myslíte, že můžete jen tak…“ Zaváhala. Co vlastně chtěla říct? „Jen dál. Budu v pořádku.“

Je noc! pomyslela si. Viset na stěně v noci je téměř nemyslitelné. Jessii se zdálo, že vrchol hřebene není širší než metr. Pod sněhem připomínal čepel nože. Měla dojem, že po levé straně se dá sejít, napravo však byla téměř vertikální stěna. Kier prostrčil lano kroužkem úchytu. Těsně vedle něho byl prudký sráz tvořený ohromnou štěrbinou v žule. Jako by jakýsi obr odtrhl hřeben od hory a zůstal po něm jen zlom ve tvaru písmene U.

„Mohl bych vás spustit dolů, co myslíte?“

Rozhodla se, že už nedá najevo svůj strach, přestože neměla ponětí, jak to zvládne. Kier jí uvázal provaz kolem stehen, pasu a pak mezi nohama.

„Slaňovala jste se někdy?“

„Na akademii jsme to párkrát dělali, ale bylo to za denního světla na umělé horolezecké stěně. Měli jsme na to vybavení, byla jsem najedená a nebylo mi zle. Taky jsem měla sílu. Zvládnu to.“

„Fajn. Tohle bude velmi podobné, jenže já vás spustím dolů. Kdybych uklouzl nebo pustil lano, zůstanete viset na tom úchytu. Musíte se držet bezpečnostního lana, nesmíte ho nechat proklouznout, jenom když se budete chtít spouštět dolů. Teď se otočte zády a já vás přidržím.“

Postavila se zády ke strmému srázu. Kier držel hlavní provaz asi třicet centimetrů od jejího hrudníku. Přehodil si ho přes rameno na záda do úchytu a uvázal jí ho kolem pasu.

„Tak do toho, přikrčte se.“

Bože, bože můj, modlila se v duchu. Srdce jí tlouklo na poplach a ruce se jí třásly. Cítila se poníženě. Nebyla žádný slaboch a to, co se po ní žádalo, nebylo tak obtížné.

Chvěla se však dál. Bylo to čím dál horší. Dosud uplynula asi minuta. Kier si přidřepl k ní. Jeho baterka osvítila jejich tváře.

„Odpočiňme si na chvíli. Posaďte se.“ Otočil ji, aby se mohla posadit na batoh. „Vzpomínám si, že když jsem byl kluk, viděl jsem v televizi film o Čejenovi Bodineovi, muži, jehož poslali do lesa ulovit tvora, který v noci zabíjel lidi. Posedávali kolem táboráku a něco – před útokem – na ně házelo z křoví hlínu. Hrozně jsem se tehdy bál…, ruce se mi třásly pod peřinou. Ukázalo se, že to byl medvěd.“

„Snažím se…,“ řekla.

„Někdy,“ pokračoval odhodlaně, „ležím v posteli strachy bez sebe. Vím, co se vám teď honí hlavou. Říkáte si, že jsem byl jen kluk, kdežto vy jste agentka FBI a tenhle příběh všechno jen zlehčuje…“

„Mluvíte o normálním dětském strachu,“ namítla ostře. „My jsme dva dospělí na hoře. Jestli sklapnete, snad to nějak zvládnu.“

Zaskřípěla zuby, vyrazila k okraji a uchopila provaz do levé ruky.

„Zatáhněte za provaz, ať mám nějaký odpor.“ Pevně zatáhl. Stiskla čelisti, opřela se a s důvěrou, že ji drží, se začala spouštět. Učinila drobný

krůček dozadu. Několik prvních desítek centimetrů nebylo tak hroznych, jak očekávala. Viděla, že Kier je stále blízko. Čím víc však sestupovala, tím byla tma hustší a z Kiera se stal ve světle baterky, kterou držel v ústech, pouhý obrys. Připadala si jako ve studni. Myslela na hladkou skálu a občasný keř, který míjela, a nesoustředila se na to, k čemu by mohlo dojít.

Snad po patnácti krocích dolů Kier přestal a ona ucítila, jak se jí provaz zařezává do stehen. „Co se děje?“

Posvítil světlem přes okraj.

„Ohlédněte se.“ Několik desítek metrů od ní na opačné straně propasti rostl sněhem zavátý strom – nějaký druh stále zeleného jehličnanu. Byl pokroucený, starý a zakrslý a jeho kořeny vyrůstaly z pukliny v kolmé skalní stěně. Zpoza stromu Kier posvítil na spodní část jeskyně ve strmé stěně.

„Budete muset přehodit konec toho provazu přes strom, pak vám ukážu, co dál.“

Když jí Kier hodil další lano, zmocnila se jí úzkost. Chytit do lasa korunu stromu nebude snadné, pomyslela si. Navíc ji děsilo, že se potom bude houpat nad propastí. Už vůbec si nedovedla představit, že by sešplhala ze stromu do jeskyně.

„Mám konec provazu. Musíte na vašem konci udělat tu smyčku a hodit ji na vrcholek stromu. Já už ji pak dostanu přes jednu nebo dvě větší větve.“

„Proč jste mě nechal spustit dolů, a teprve pak mi řekl tohle?“ Kier mlčel. „Kašlete na to, už to vím.“

Jen velmi energický hod mohl zasáhnout kmen do smyčky. Otočila se stranou a pozorně si strom prohlédla. Možná tři metry vedle sebe uviděla pahýl, přes který mohla smyčku přehodit. Od koruny stromu k pokroucených kořenům to bylo tak sedm a půl metru. Podlahu jeskyně měla v úrovni očí.

Jessie zasáhla polámanou korunu stromu na první pokus, ale když zatáhla za lano, sklouzlo. Další tři vrhy byly také k ničemu.

„Nezvládnu to,“ zavolala.

„Až budete házet znovu, myslete jen na ten strom.“ Když to vyřkl, uvědomila si, že celou dobu myslí na provaz, nikoli na strom. Protože

neměla co ztratit, hodila lasem s co největší silou. K jejímu úžasu smyčka krásně sklouzla po koruně stromu.

„Velmi působivé," okomentoval to Kier. „Za chvíli tu máme provazový most."

Pocítila vnitřní uspokojení.

Kier shora setřásl provaz k první pahýlovité větvi a pevně jej utáhl.

„Chyťte tohle," řekl a svěsil dolů další provaz, dokud ho pevně nechytila do ruky. „Natáhněte provazový most a ten visící provaz k němu přivažte tak, jak jsem vám ukazoval. Uzel utáhněte co nejblíže ke stromu."

Vyzkoušela si to třikrát, než se přesvědčila, že to je správně. Pak se Kier odvázal od provazového mostu a připevnil ho k úchytu. Visuté lano bylo upevněno k provazovému mostu asi uprostřed propasti nad Jessiinou hlavou. Aby se dostala ke stromu, musela by se odstrčit od skalní stěny a kyvadlově se vyhoupnout nahoru.

„Dobrá. Měl by tam být výčnělek. Postavte se na něj."

Udělala, co jí řekl, a přidržela se skalní stěny.

„Povolím provaz, který vás drží, abyste se mohla zhoupnout. Pokud to nezvládnete, budete se muset otočit nohama napřed, abyste se mohla znovu odrazit."

Bylo ticho. Jestli se ten strom na protější stěně při Jessiině zhoupnutí zláme, udeří se o skalní stěnu a zůstane viset jen na bezpečnostním laně.

Jessie se zhluboka nadechla a chytila visuté lano.

„Připravena?"

Zaváhala. Mám si to zkusit ještě jednou? pomyslela si. Tmavá propast pod ní ji děsila. „Dívejte se na hvězdy."

Hltala je tedy očima. V porovnání s něčím tak ohromným jí najednou propast připadala méně důležitá a vlastní smrtelnost přijatelnější. Odstrčila se od stěny a svěřila svou duši do vesmírných rukou.

Snadno se přehoupla až k větvi. „Přitáhněte se nahoru."

Chytila se větve jako tonoucí stébla a vylezla na strom. Na okamžik položila tvář na kmen borovice, soustředila se na jeho drsnou kůru a ostrou vůni.

Očima hledala způsob, jak se dostat do jeskyně. Pomocí baterky uviděla ve skalní stěně řadu malých, ale četných výstupků na nohy i ruce. Silná větev těsně nad ní se jí zdála nejvhodnější. Pak však uviděla další

větev, sice slabší, ale zato blíž. Po ní by se dostala blíž ke kořenům. Vyzkoušela ji a měla pocit, že její váhu udrží. Stačil jeden krok a skok a mohla se dostat do šedesát centimetrů hlubokého dolíku ve stěně a pak sešplhat do jeskyně. V postroji si připadala sešněrovaná, a proto se ho rozhodla odvázat. Po malém zápolení ze sebe stáhla provazy.

Položila nohu na větev a natáhla se ke skále. Větev však praskla tak náhle, že neměla čas reagovat. Stačila se jen zachytit větve rukavicí. Pak letěla jako padacími dveřmi. Větve však její pád zpomalily a podařilo se jí chytit ohybu stromu u skály. Nakonec se jí podařilo uchopit kmen oběma rukama a zůstala viset.

Zaslechla zvuky ječícího dítěte, ale pak si uvědomila, že je vydává ona. Prudce oddechovala. Začala se jí točit hlava. Něco není v pořádku.

„Nedýchejte tak prudce!“ křičel Kier z plných plic. Proč to dělá? Zhluboka a pomalu se nadechla. „Opřete se nohama o skálu.“

Našmátrala ji prsty levé nohy a našla v ní malý výstupek. Zdál se však příliš úzký, aby ji unesl.

Strom je pevný a kmen silný, říkala si. Můžu se na něj spolehnout. Zato její svaly a mysl byly na maděru. Použiju nohy, umínila si. Jsou mou nejsilnější stránkou. Začala zkoumat skálu pravou nohou. Za pár vteřin našla bezpečnou římsu. Opřela si o ni prsty pravé nohy, nadzdvihla tělo oběma pažemi a silou pravé nohy.

Chytila se větví jako příček žebříku, dostala se ke kmeni a pak do míst, odkud spadla.

Jeskyně se nacházela jen několik metrů nad její hlavou. „Nemáte žádné další návrhy?“ zvolala.

„Milujte hory. Nezapomeňte na hvězdy a pocit, který jste měla.“

Zbláznil se snad? Tuhle svinskou skálu nikdy nebudu milovat, umínila si.

„Tahle hora nás zabíjí. Mrzne, jsou tady samé strmé stěny. Nesnáší civilizované lidi.“ Riskovala, že spadne, ale jednou rukou se pustila a ukázala Kierovi vztyčený prostředník. „Asi bych k ní měla blíž, kdybych se pustila a rozplácla se tady.“

Sehnula hlavu, protože byla příliš unavená, aby křičela, a upřeně se podívala na šedý obrys skály. Tak jo, ty kamennej neřáde. Dřepla si na

tlustou větev, natáhla ruku a dotkla se skály. Soustředila se na žulu a napřáhla druhou ruku.

Teď klečela na větvi a rukama se pevně přidržovala skály. Potřebovala spustit nohu a najít výčnělek, o který by se mohla opřít. Podívala se dolů. Pozdravila ji jen studená černočerná tma. Svěsit nohu do neznáma a balancovat na větvi jí připadalo obtížné. Jestli zvládnu tenhle poslední krok, říkala si, můžu si odpočinout. V jeskyni. Na rovné podlaze.

„Miluju tě, ty mizerná potvoro," šeptla skále, pomalu spustila nohu a našla oporu. Za necelé dvě minuty se vyškrábala do jeskyně, kde poklekla na zem a vděčně skálu políbila.

21

Kojot vyje proto, aby vzbudil strach.
Tilocké přísloví

Dokud se Jessie nepodívala na hodinky, netušila, že začne svítat až za dvě hodiny. Pevná a plochá podlaha jeskyně, na níž ležela, působila na její pocuchané nervy jako balzám. Kier však do jeskyně stále nedorazil.

„Možná se ozve hřmot," zvolal.

„Dobrá," zamumlala si pro sebe. A co teď?

Nepohnula se, když to začalo. Nejprve to byly jen nárazy skály o skálu, pak rachot, následovaný téměř ihned duněním, při němž se skála pod jejími prsty roztřásla. V jeskyni se rozlehl hlasitý hřmot. Po minutě rámusu, který by mohl skálu roztrhnout, ten zvuk utichl.

„Hoďte dolů provaz," zaslechla Kiera.

Chtěla spát, ne se hýbat. Připadala si jako nadopovaná drogami. Přinutila se otevřít oči a odplížila se několik desítek centimetrů ke vstupu do jeskyně a stromu.

„Ten provaz?" zvolal znovu. Kier je na dně propasti, uvědomila si.

„Moment," řekla. Provaz visel ze stromu. „Kiere."

„Ano."

„Provaz je na stromě a já jsem v jeskyni. Chvíli mi to potrvá." Věděla, jak je v jejím hlase znát únava.

Pak už jen věděla, že jí jemně třese ramenem.

„Kolik je hodin?" zeptala se. „Chytil jste ten svůj provaz?"

Ten hluk způsobila lavina. Když se protáhla, vysvětlil jí, že to bude vypadat, jako by je smetla lavina kamení a ledu. Ležel vedle ní a nechal ji

asi na hodinu vyspat, ale teď museli hlouběji do nespočetných chodeb jeskyně, kde nebude možné je vystopovat.

Poblíž východu se nacházelo ohniště mnohokrát použité skupinami mladých, kteří sem jezdili na výpravy do divočiny. V kuželu světla z baterky byla vidět hromada šedivého popele a ohořelé zbytky dřeva. Vedle něj byla urovnaná hromádka hrubě naštípaných pařezů, připravených na podpal. Poznal tedy, že od jeho poslední návštěvy sem nikdo nezavítal.

Jessie sáhla do kapsy pro baterku, aby si mohla prohlédnout stěny a strop jeskyně. Téměř nenašli stopy sazí, které se díky horkému vzduchu, jenž se shromaždoval nad skálou, dostaly tahem z jeskyně ven.

„Kdo sem chodí?“

„Vodíme sem hochy, když dosáhnou čtrnácti let.“

Řekl jí, aby si svlékla kombinézu. Udělal totéž. „Musíme se potřít sazemi,“ vysvětlil. „Až přijdou na ten trik s lavinou a nebudou nás moct sledovat po žulové skále, zváží použití psů – vycvičených policejních psů. Kouř z ohně je v lese běžný, přebije náš pach a zmate psy. Nesmíme si však umazat kombinézy.“

S těmito slovy si klekl a vzal si ohořelý kus dřeva.

Zachechtala se. „To je skvělé. Já už jsem špinavá.“

Kier se však na ni znepokojeně podíval.

„Omlouvám se. Takový je můj názor. Chvíli jsem byla vážně šťastná, že jsme se dokázali sem dostat.“

„Váš cynismus vás oslabuje.“

„Už mi rozhodně ukázal, zač je toho loket.“

Kier si prohlédl její paži. Když jí zahýbal, zaskučela. „Při troše štěstí bude jen pohmožděná.“

Pomohl jí svléknout kombinézu a byl si jist, že jsou jí jeho doteky příjemné. Vycítil to už předtím, když jí bylo zle a opírala se o jeho záda. Přesto se domníval, že by to nikdy nepřiznala. Diskutovat o tom bylo zbytečné, a proto ji mlčky potíral sazemi a vychutnával její blízkost.

Kier tyto jeskyně navštívil od dětství mnohokrát. Když sem přišel s dědečkem poprvé, vešli dovnitř málo známým vchodem, který nazývali *witsu ka* nebo také Červí cesta, protože to byl úzký otvor, jímž se protáhl člověk jedině po břiše. Bylo mnohem těžší dlouho se plazit Červí cestou než se spustit do trefně pojmenované Jeskyně u stromu, jako to udělali

oni. Když sem v létě vodili chlapce, sestupovali s nimi až na dno propasti. Pomocí horolezeckého náčiní se do jeskyně mohl dostat i jediný člověk. Z jeskyně pak mohl ostatním shodit provazový žebřík.

Další vchod z jiné jeskyně se otvíral do zrádné, ale schůdné úzké hrany uprostřed třísetmetrového srázu. Tomuhle vstupu se od nepaměti říkalo Skákající muž, třebaže neexistoval důkaz, že by do něj někdo skočil. Další, v pořadí čtvrtý průchod do jeskyně vedl k povrchové jeskyni, avšak část téhle cesty byla téměř kolmá, takže bez řádného horolezeckého náčiní byla neschůdná.

Dva běloši, kteří v jeskyni bloudili několik dní, objevili pátý tunel do jeskynních prostor. Pro ně to byl únikový východ. Několik měsíců po svém bezpečném návratu se pokoušeli Tilokům ukázat malý otvor ve skále, jímž se odtamtud dostali, ale nebyli schopni jej opět najít. Dědeček ho našel, ale Kier neměl čas zjistit, kde je.

Protože jeskyně byla Tilokům posvátná a nacházela se na půdě rezervace, neexistovaly mapy toho rozlehlého labyrintu. Měli je pouze v hlavě. Tilokové se naučili šplhat do propojených jeskyní z Jeskyně u stromu do Skákajícího muže. Jen několik málo mužů dokázalo přejít z Jeskyně u stromu do Červí cesty, ale ti, kteří se dopustili chyby v navigaci, za to mohli draze zaplatit. V jeskyních byla spousta srázů a matoucích zákrutů. Dva Tilokové, kteří se pokoušeli zmapovat jeskynní cesty, zmizeli nebo spíš spadli do propasti. Některé z kolmých šachet, které zdánlivě klesaly až o několik desítek metrů, nebyly nikdy prozkoumány.

Pomocí ohořelého kusu dřeva, který Kier sebral z ohniště, začal u Jessiiných bot. Hojně ji potřel uhlíky i sazemi. Jessie byla tak vyčerpaná, že ji ani nenapadlo, že by to zvládla sama. Kier se snažil nevnímat, co cítí, když je jí nablízku, ani touhu, kterou v něm roznítil pouhý dotek jejího těla. Představil si pracovní ovzduší a natíral ji spíš přesnými tahy lékaře než s citem milence. Stále namáčel ohořelý klacík do popela, aby jejich šatstvo bylo dostatečně impregnováno jemným práškem. Když mířil k jejím stehnům, položila na jeho ruku svou dlaň.

„Už chápu," řekla, vzala si klacík a začala se potírat sama.

Kier rozpačitě zauvažoval, zda nebyla jeho touha natolik silná, že by ji vycítila. Ženy takové věci vždycky poznaly – z každého gesta, z každého

náznaku. Myslel na to nerad, ale přitahovala ho, přestože si přísahal, že již nikdy nebude s bílou ženou.

Zdálo se, že Jessie své city dokáže ovládnout. Cítil to stejně jistě jako přítomnost duší Tiloků v horách. Věděl, že se musí ohlížet na další členy své rodiny – na matku, sestry, nespočetné bratrance a sestřenice, celý kmen. Všichni od něho, miláčka bílé komunity, očekávali, že se ožení s indiánkou. Že se ožení s Willow.

Za několik minut byli oba potřeni sazemi a popelem. Pak se pro jistotu ještě protřeli borovicovým jehličím, což jim zabralo dalších několik minut. Poté mohli vyrazit. Posvítil baterkou na Jessii, volnou rukou si přehodil batoh na záda a tázavě se na ni podíval.

„Máte dost síly na další pěší turistiku?“

„Ráda bych se pokusila ji sebrat.“

„Držte se přímo za mnou. Sviťte si baterkou na zem.“

„Jsou i tam strmé stěny?“

„Pojdte za mnou.“ Něžně jí položil ruku na rameno a byl si jist, že nepatrně pohnula hlavou k jeho prstům, jako by se jich chtěla dotknout tváří.

„Až přijde nějaký sráz, upozorním vás. Zvládneme to.“

Povzbudivě jí stiskl rameno a ona mu na ruku položila svou dlaň.

Oba vyděsila praskající vysílačka. Zkomolený přenos pokračoval, i když Kier posvítil na batoh a šmátral po Millerové vysílačce. Jessie stála vedle něho, zatímco se ji snažil naladit.

„Dvakrát klikněte, jestli mě slyšíte, Kiere. Po několika kliknutích vaši polohu neurčí ani nejlepší průzkumné zařízení.“

Tillman.

„Je to pravda?“ zeptala se.

„Nevím, ale po dvou kliknutích budou vědět, že jsme naživu. Momentálně to je poměrně dost důležitá informace.“

„Že by tlačítko nefungovalo? No, nevadí,“ zachechtal se Tillman. „To vaše pochodování po úzké hraně bylo odvážné. Zvlášť když jste se tahal s tou dámou.“

Kierovi se sevřely útroby.

„Kdybyste se na té římse nepohnul, zastřelil bych vás.“

Kier bezděčně sevřel ruku v pěst. Konečně mu došly souvislosti. Takže Tillman tím stopařem byl nebo alespoň chtěl, aby si to Kier myslel.

Tillman, který experimentoval s jeho kmenem, muž, jenž vedl celý výzkum, dokázal lovit a stopovat jako Tilok. Jaký paradox.

Po chvíli ticha se ozvalo: „Jsem vám v patách."

Tillman pravděpodobně o jeskyních nevěděl. Navíc si nemohl být jistý, zda je jeho kořist ještě naživu. Zda mohli přežít lavinu, mohl vypátrat jedině na zemi na kolenou a musel si prostudovat každičký detail. Kier vypnul vysílačku a schoval ji. Hlouběji v jeskyních by stejně nefungovala.

Kier se zaměřil na cestu ke Skákajícímu muži, zřídka používanému východu, který je měl přivést až ke srubu. Museli projít spletitými chodbami až k rozcestí, kde stál kámen počmáraný starobylým obrázkovým písmem. Kier předpokládal, že jeho předkové často užívali jeskyní při svých pochodech přes vysočinu. V letních měsících, kdy lesy oplývaly zvěří a hojností lesních plodů, se v nich zdržovali.

Poblíž vstupu do Jeskyně u stromu zůstala podlaha ve skále oblá po letech šlapání v mokasínách. Hluboké dolíky ve skále, široké přesně jako lidské stopy, které Kier vídal na místech trvale obývaných po staletí, však byly pryč. Přiblížili se k tunelu, jímž by projel i vlak. Odtud se měli dostat do další síně, v níž se objevily na kapajícím vápenci prstovité krápníky.

„Říkám tady dětem, že si tu připadám jako na shromáždění duchů," prohodil.

„Vy je sem vodíte?"

„Ano, a nejen já."

„Proto se tady cítím tak zahanbeně."

„V listopadu sem nechodíme. A nikdy ne ve vánici, to mi věřte. Nemusíte se stydět. A na prohlídky jeskyní sem chodí jako průvodce můj dědeček. Zná je lépe než ostatní."

„Opět musím zopakovat, že se s vaším dědečkem musím setkat."

Kier jí vysvětlil, že by měli pokud možno používat jen jednu baterku, aby jim baterie vystačily i na několik dalších nocí. Zoufale doufala, že je nebudou potřebovat, až z jeskyní vyjdou ven. Jelikož hladověli, hůře odolávali chladu. Dokonce i izolované kombinézy, které sebrali vojákům, vyžadovaly jistou lidskou teplotu, aby byly účinné.

Po nějaké době se Kier zastavil.

„Jak je vám?" zeptal se a přiložil jí ruku na čelo.

„Motá se mi hlava a nikdy jsem neměla takový hlad.“

„Hlad časem přejde. Teprve když se vrátí, musíte opravdu jíst. Bez jídla se obejdete několik dní. Naštěstí nebudete muset.“

„Držme se té myšlenky.“

První klesání bylo mírné; pak cesta strmě mířila dolů. Tu a tam se ozývala kapající voda. Čím víc se spojovací chodba stávala kolmější, tím byla i klikatější. V některých místech připomínala točité schodiště. V kolenou cítil dunění svých kroků a uvědomil si, jak snadno se Jessie mohla zranit. Uvažoval, jak dlouho bude schopná jít.

Úzký kužel světla zřejmě Jessii znesnadnil další krok bez klopýtnutí, proto navrhl, aby použila svou baterku, i když bylo nutné šetřit bateriemi.

Po asi kilometru a půl sestupu se cesta narovnala a oni vešli do bludiště chodeb. Kier se zastavoval u každé zatáčky a pečlivě zkoumal okolí. Tím, že si vypěstoval návyk dívat se kolem sebe a přesně vědět, kam jde, měl vynikající paměť na nejnenápadnější změny v terénu. Dědeček tady navíc zanechal hromádky oblázků asi šest metrů před každou zatáčkou doprava a na křižovatce u každé levé zatáčky. Samozřejmě tu bylo několik chodeb z velké jeskyně, kde tato metoda nefungovala. V takovém případě značení chybělo nebo hromádka ležela u vstupu do správné chodby.

Prvotní slabinou téhle metody signalizace byla její nejednoznačnost. Několik cest se například vzájemně protínalo.

„Jak víte, kam jdeme?“ zeptala se nakonec.

Vysvětlil jí pravidla.

„Lepší nevědět,“ podotkla.

Nakonec se dostali na další rovinu, kde se šlo snadněji. Po dvou ostrých zatáčkách a sto metrech na téhle úrovni přišli ke skalní stěně, která oddělovala dvě chodby. Na stěně byl devítimetrový starodávný piktogram. Kier posvítil baterkou na výjev namalovaný na hladkém vápenci. Postavila se k němu a s posvátnou úctou si prohlížela obraz. Postavy vyvedené v různých barvách od hnědočervené po tyrkysovou a žlutou představovaly lidské bytosti či duchy. Paže a nohy postav znázorňovaly tři linky, torzo čtyři.

„Jsou to nebeští lidé nebo duchové, kteří ovlivňují věci pozemské.“ Kier ukázal na jisté postavy, které se vznášely nad krajinou.

Pod nebeskými lidmi byli lovci – drobní rudí muži s oštěpy a kameny pronásledující jeleny. Mezi lovci a nebeskými lidmi stálo slunce a napravo menší planeta – měsíc. Lovili v šeru.

„Tenhle chlapík poblíž lovců má obřadní oděv – to je dobrý lék.“ Kier ukázal na sotva rozeznatelný klobouk. Dvě ohromné figury stály vedle sebe se svatozáří nad hlavou. Mezi nimi byla menší postava. „Možná je ten malý chlapík host a nad ním stojí duchové.“

„Nebo je to třeba muž a žena, svatozáří je jejich láska a tou nejmenší osůbkou je jejich dítě.“

„My jsme na to pohlíželi jako na posvátné sny. Možná je láska vaším snem.“

„Vím, že láska je toho součástí,“ řekla.

Učinila dva nejisté kroky ke stěně a posadila se do prachu. Kier si sundal batoh, posvítil na výčnělek a zamířil paprsky na malbu. Pak se posadil vedle ní. Když se dotkli rameny, přitiskl ji k sobě, aby se o něho opřela, a ona neprotestovala. Věděl, že jeho mohutná postava je na dotek mnohem příjemnější než skála. Po chvíli ji objal kolem ramen a opřel si její hlavu o hrudník.

„O čem přemýšlíte, když se díváte na tuhle malbu?“

„Vy první.“

„Mám unavenou hlavu, připadám si jako opilá.“

„Vaše myšlenky těkají?“

„Myslím, že ve mně pracuje představivost, když vidím ty dva se svatozáří jako lásku. Vy se domníváte, že mě to téma zajímá.“

„Nic takového jsem neřekl. Jen poslouchám.“

Přikývla. „Jen doufám, že nejsem jednostranně zaměřená. Když jsem byla mladá, měla jsem hodně stránek. Cítila jsem víc než jen touhu, zlost a uspokojení. Tehdy jsem měla pocit, že lidé jsou dobří. Proč už žádné skvělé lidi neznám? Změnili se oni, nebo já?

Kdybych měla věřit své sestře, jste jako z pohádky. Vyznáte se v životní filozofii i v přírodě. Podle Claudie se ke všem chováte slušně. Tvrdila, že v sobě nemáte podlost, Kiere. Měla jsem pocit, že se vracím do dětství, když jsem vás pozorovala u té klisny. Pak jste však nedbal na má přání, odvlekl mě od civilizace, podvedl mě a zamkl mě proti mé vůli ve vinném sklepě. To by asi pro vzkříšení mého mladého idealismu stačilo.“

Kier chvíli mlčel. Chtěl se s ní usmířit.

„Propíchněme ten balon," řekl nakonec. „O vinný sklípek tady nejde. Mluvíme o tvrdém paličákovi – ano, jsem tvrdohlavý –, který nedokáže brát bílou ženu jako kamarádku. A ještě o další věci. Myslím, že ještě podstatnější."

„A to?"

„Ať se vám stalo cokoliv, naštvalo vás to."

„Vlekl jste mě vánicí, místo abyste mě odvezl k telefonní budce."

„O to nejde," nesouhlasil.

„Umíte číst myšlenky?"

„Jedná se o rozvod?"

„Ne."

„Tak o co?"

„Nejdřív vy. Proč se domníváte, že mi záleží na tom, co si myslíte o běloškách? Řeknete mi, že mě přitahujete, a o to jde."

„Chcete říct, že to tak není?"

„Proboha, Kiere, všechny problémy v životě se netočí kolem vás!"

„Moje neochota být s bílou ženou pramení z odporu k civilizaci bělochů a nakonec i vašeho. Totéž platí pro vládu. Důvod, který vás trápí, je…"

„Kiere, prosím, ušetřete mě. Proč mluvíte o mých pocitech? Mluvte o svých. O sobě zas budu povídat já."

Kier se rozzuřil. Přestal mluvit a zíral na obrázky na zdi.

„Dobrá, dobrá, budu jen poslouchat. Vy mluvte," řekla. „Nedělejme hlouposti. Prostě mluvte."

„Víte to jistě?"

„Naprosto."

„Teď nevím, o čem mluvit," řekl.

„Přestaňte se vykrucovat, nebo začnu ječet."

„Začalo to u mé matky. Celý život mi dávala najevo mateřskou lásku. Vždycky jsem se snažil ji potěšit, ale ještě víc jsem chtěl být jako dědeček. Nikdy jsem nezradil své předky. Indiáni jsou utiskovaní. Neuchránili jsme to, co je naše. Často nejsme dobří v tom, co zvládají bílí. Mně se podařilo žít poměrně slušně v obou kulturách. Vychovali mě tak. Nikdy

bych však nemohl zmizet ve světě bílého muže, žít jen z prodeje indiánské mystiky. Jednou jsem to málem udělal.“

„Takže sňatkem splníte očekávání, místo abyste si vzal člověka, kterého milujete. Chudák Willow mi připadá jako politické prohlášení. Bože, to je cynismus.“

„Ach tak, vy o Willow víte.“

„Řekla mi to Claudie. Já jsem tělem i duší slídil. Proto jsem taky polda.“

„Vy jste teď usoudila, že ji nemiluju, ačkoli ani jednoho z nás neznáte.“

„Byli jsme v chýši nazí. Znám vás.“

„Dovolte mi, abych vám to vysvětlil z mého pohledu.“

„Do toho.“

„Nejspíš svůj vztah s Willow nevidím jako vy a Claudie,“ podotkl s povzdechem.

„Claudii z toho vynechme.“

„Dobrá: tak, jak to vidíte vy. Existuje jiný druh lásky. Willow je dobrá žena, která bude míchat ovesnou kaši a udržovat oheň, jestli mi rozumíte.“ Díval se na ni prosebnýma očima. Chtěl, aby pochopila.

„Vidíte, právě jste to přiznal. Je to spíš jakési přátelství, není to opravdová láska.“

„Já to tak chci. Nehledám nic jiného. Nic okázalého.“

Slyšel, jak se zhluboka nadechla. „Dobrá, jestli je to tak, budu to respektovat. Nejspíš existuje spousta šťastných rodin, které spolu míchají ovesnou kaši. Já bych osobně byla radši vášnivě zamilovaná, koukala na měsíc a milovala se tak, až by praskla postel.“

Kier o tom zauvažoval a uvědomil si, že z jejich debaty nic dobrého nevzejde.

„Dle dlouhého, až indiánského mlčení soudím, že jsme vyčerpali téma. Pojďme zkusit další.“

Přiblížila se a položila mu ruku na hruď. Domníval se, že ten lehkovážný pocit provázející vyčerpání ji naplňuje uvolněním. Pevně jí stiskl rameno. Přivinula se k němu.

„Na tom srázu jste mi začal povídat o vašem dětském strachu z medvěda v televizi. Skočila jsem vám do řeči.“

„Nešlo jen o toho medvěda. Jednou přišli medvědi skutečně do tábora a probudili mě. Srdce se mi rozbušilo jako o závod – jako tenkrát, když jsem byl dítě.“

„Kier, a bojí se medvěda?“

„Ne. Bojím se věcí, které nedokážu ovládnout. Ta představa z dětství mi jen utkvěla v paměti.“

„A co láska? Tu nedokážete ovládnout. Ani bolest, kterou způsobuje.“

„Nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlel.“

„Možná je načase, abyste začal. Stále si vzpomínám na silné city z dob svého dospívání. Když jsem byla malá holka, pořád jsem toužila po otcově pozornosti.“

„Tu chce přece každé děvčátko.“

„Ano, ale pro mě to byla velká věc. Ohromná. On nebyl zrovna mazlivý typ. Nikdy se mě nedotkl. Celé hodiny jsem seděla a snila o tom, jak na něho zapůsobím. Například jsem něco hrozně prožívala, a když jsem mu o tom zaníceně vyprávěla, ani nezvedl hlavu od novin.“

Kier ji přivinul k sobě, ale neříkal nic. Opět mu položila hlavu na hruď.

„Jde o něco s vaším otcem, co vás štve?“

„Ne, to ne.“

„Můžu se na něco zeptat?“

„Jistě.“

„Proč jste na návštěvě u sestry?“

„Na tohle ještě nejsem připravena.“

„Nemůžete o tom mluvit?“

„Teď ne. Vyprávějte mi o Willow.“

„A co bych měl říkat? Za pár měsíců se máme zasnoubit a pak vzít, to je všechno.“

„Mluvil jste někdy s Willow o té ovesné kaši…, a loajalitě k lidu?“

Neodpověděl ihned. Přemýšlel o její otázce, ale nehledal odpověď. Spíš důvod. Nemohl na žádný přijít, kromě znepokojení, které tu myšlenku provázelo.

„Ne.“

„V tom případě se budu za tu ubohou ženu modlit, abyste to udělal dřív, než ji požádáte o ruku.“

22

Nestačí jediný den, aby zelené ovoce dozrálo.

„Z takového výhledu se člověku tají dech.“ Dívali se na několik set tisíc akrů sněhem zavátých skal a lesů. Modrobílé hory pod ledem a sněhem se táhly až k horizontu. „Hory jsou stejně krásné jako od Bierstadta,“ řekla. „Z obrazu necítíte takovou odlehlost.“

„A na výstavě v muzeu vám nehrozí, že vám umrzne zadek ani že umřete na nějakou nákazu,“ prohodila. Zamračil se. „Jasně. Bylo by mnohem jednodušší hodnotit tu krásu nad šálkem horké kávy.“

Jeskyně Skákající muž se vynořila ve spodní části hor pod klečí v pásu jedlí. Tyhle stromy podle vzhledu rostly ve výšce tisíc sedm set metrů, možná o něco níž. Pod nimi se rozprostíral smíšený jehličnatý les douglasek, bílých jedlí, borovic a voňavých cedrů.

„Jsme mezi pravými jehličnany, že?“ zeptala se Jessie. Evidentně začínala rozeznávat jednotlivé druhy, které sloužily jako jednoduchý výškoměr.

Aby se dostali k lesu z ústí jeskyně Skákající muž, museli jít stranou po úzké skalnaté římse, která lemovala strmou stěnu v délce asi tří set metrů.

Kier věděl, že se Jessie snaží tvářit nebojácně, dokonce snad klidně, ale když se jí zeptal, zda by chtěla, aby ji nesl na zádech, bezděky přikývla.

„Měla bych jít po svých,“ řekla.

„Zdá se, že tomu nevěříte.“

„Půjdu.“

„A *já* že jsem paličák?“

Římsa byla většinu cesty jen třicet až padesát centimetrů široká, což stačilo na chůzi, avšak z jedné strany končila závratným kolmým svahem. Skalnaté úlomky a sněhový poprašek římse přidaly na zrádnosti.

Postupovali v zákrytu, přivázáni lanem, aby Jessie v případě pádu dostala druhou šanci – Tedy za předpokladu, že by se Kier udržel na římse a pak ji vytáhl. Kdyby upadl on, byli by mrtví oba. Nad horami visela temná mračna, jejichž chapadla zasahovala až do údolí. Nevěstila nic dobrého.

Kier se ji snažil cestou zabavit, aby odvrátil její pozornost od strachu. Do jisté míry to fungovalo. Buď, anebo si postupně na výšky zvykala.

„Srub je blízko, hned za tou douglaskou na hřebeni. Podle toho, jak se otepluje, bych řekl, že se z těchhle mraků za chvíli spustí pořádný liják. Sníh roztaje, takže nás nebudou moc sledovat, až půjdeme z hor."

„Už mám po krk toho, že za sebou zanecháváme všude stopy. Kdyby sníh roztál, bylo by to fajn. A dala bych si něco k jídlu. Mým toužebným přáním je srub s talířem špaget a mletého masa. Jsou ve srubu židle a stůl? Najdeme tam něco k snědku?"

„Stůl a židle tam jsou. Jídlo seženeme."

„Proč si tady lidi nenechávají jídlo?"

Usmál se. „Kdybyste nechávala v příbytcích jídlo, brzy byste sdílela lože s medvědem. Kromě toho dáváme přednost čerstvé stravě, nejlíp když se ještě hýbe."

„Co myslíte tím, že se hýbe?" Položila chodidlo na velký uvolněný kus kamene a hmatala rukama po skále, aby našla oporu.

„Například bobra. Bobří ocas je vynikající, i když je hrozně nerad zabíjím."

„Ocas? Bože můj!"

„A pak třeba orobinec, z jeho výhonků se získává mouka, mladé výhonky chutnají jako chřest a jádro, jehož chuť se těžko popisuje, možná připomíná mastnější brambor. Šípatka je jako sladký brambor. Tyhle plodiny seženeme snadno, ale zdá se, že byste si dala časný oběd."

„Alespoň je to jídlo."

„Klíčová je voda. V potoce žije spousta bobrů a v rybníce jakbysmet."

Římsa pomalu končila v malé bystřině, která padala asi z devítimetrové výšky. Zdálo se, že je příliš zrádné jí projít. U paty téměř kolmého srázu bystřina narážela na mírnější svah, který by se zřejmě přejít dal.

„Vím, že nebudete chodit ve sněhu, takže vám to nebudu připomínat."

„Ano, takhle můžete předstírat, že si nemyslíte, že jsem úplný idiot."

Kier vzal lano, uvázal si ho kolem těla a pak jej upevnil přes omletý balvan. S vynaložením značného úsilí byla schopná pokračovat v chůzi zády ke skále a ručkovat po laně.

Protože Kier neměl čas hledat další vhodné místo k přivázání lana, rozhodl se sklouznout po skále po nohou a zadku.

„Mohl jste si zlomit nohu," poznamenala Jessie, když toporně vstal.

Pokrčil rameny a vyrazil ke strouze. Potokem mohli beze stop sejít z kopce až do srubu. Lovci mohli obklíčit celou horu, ale neměli šanci zjistit, kudy šli.

Tillman dřepěl sám v šedivém ránu a zkoumal Kierovy šlépěje. Stopa vedla ke dnu propasti a zmizela pod lavinou.

Jelikož zahlédl jejich otisky na strmém srázu, Tillmanovi muži usoudili, že případné mrtvoly pod hromadou kamení a sněhu by mohli najít jen honící psi.

Než však vojáci dorazili, hora Tillmanovi napověděla, že něco nehraje. Prohledal vzdálenější stěnu propasti a postřehl, že na malých výstupcích a výčnělcích v zelenošedé skále chybí sněhový poprašek, který by tam měl ležet.

Jestli se Kier spustil dolů po stěně, co si počal s tou ženskou? pomyslel si Tillman. Byl si jistý, že Jessie Mayfieldová skálu nezlezla před ani po Kierovi. Sníh se mu zdál jen velmi málo porušený – přestože předpokládal, že Kier vylezl nahoru a vytáhl ji na laně. Pak zaostřil zrak na borovici před jeskyní, možná čtyřiadvacet metrů nad jeho hlavou. Bylo by to odvážné, ale možná Kier spustil lano a dostal ji tam. Jestli to udělal, pak vstoupili do jeskyně oba. Vápencové skály byly protkány geologicky příhodnými jeskyněmi a skalními útvary. Jeho průzkum naznačil, že se v této oblasti nachází celá síť jeskyní.

Jestli ta nad ním byla vstupem do další spleti jeskyní, mohlo se stopování značně zpomalit. Tillman zaskřípal zuby. Kier by získal neuvěřitelnou výhodu, kdyby Tillman musel poslat vojáky dovnitř. Stopování ve skalních chodbách bylo prakticky nemožné. Kier měl zřejmě mapu jejích chodeb v hlavě, kdežto on ani jeho muži o nich neměli ani potuchy. Indián je tam mohl všechny pobít.

Železnou horu tvořil dlouhý hřeben s vysokým vrcholem. Křížily jej však i další hřebeny. Zjistit, kudy se Kier s Jessií dostali ven, by zabralo příliš mnoho času. Nezbylo mu tedy než rozdělit muže do dvojic, aby rychle prohledali okolí. Být na Kierově místě, Tillman by vylezl z jeskyní do potoka, odkud by mohl sejít z hory beze stop ve sněhu. Podle toho se rozhodl instruovat své muže.

Zvažoval, zda nemá z farmy Donahueových přivolat Doyla, ale potřeboval ho, aby pak vedl další skupinu. Přivolám ho, až budeme Kierovi nablízku, umínil si. Bez dalších úvah poslechl svůj instinkt a s prohledáváním laviny ustal. Vysílačkou jim uložil, aby hledali stopy na svazích Železné hory. Na každou rovinku mezi horami přidělil dvojici mužů.

Jessie oslavila pohled na srub prvním úsměvem po dlouhých hodinách. K příbytku se přibližovali opatrně, jako by to byl sen. Srub nebyl nijak velký, tak tři a půl metrů široký a možná šest metrů dlouhý. Oloupané kmeny tvořící jeho stěny byly utěsněny jakousi černou látkou, jejíž vodorovné pruhy podtrhovaly stejnorodost stavby. Střecha se skládala z dřevěných šindelů v barvě obilí. Na jednom konci vyčníval ze střechy kamenný komín ve tvaru dokonalého čtyřúhelníku.

Srub zůstal ukryt před zraky možných návštěvníků pod stromy poblíž prudkého srázu – snad jen kdosi se silným dalekohledem jej mohl zahlédnout ze vzdálené hory. Přímo před krytou verandou srubu, co by kamenem dohodil, padal do malého jezírka kaskádovitý vodopád. Asi po padesáti krocích bystřina mizela v dalším srázu. Bylo to malebné místo a za slunného jasného dne se odsud nabízel úžasný pohled.

Náhle Jessii napadlo, že na téhle stavbě vlastně není nic indiánského.

„Je to nádhera, ale není to náhodou architektura bílého muže?“

Kierův pohled jí napověděl, že ho její pozorovací talent potěšil. „Ano, je to tak. Ale je postaven jen z přírodních materiálů, které pocházejí z téhle hory. Tedy kromě oken…, ta jsou skutečně kompromisem. Využíváme i nápadů jiných národů.“

Kier se ani nepokusil otevřít dveře. Místo toho se odplížil pod srub, který byl postaven na kamenných základech. Jessie uslyšela jen jakési lupnutí, jako by bouchal kamenem do dřeva. Následovalo řinčení, jako by se něco uvolnilo.

„Dveře jsou vespod opatřeny pásem, takže se nedají otevřít, pokud jej neuvolníte.“

Dveře byly vyrobeny z několika vrstev hrubě otesaných prken a po uvolnění se neotevřely, aniž do nich člověk silně zatlačil. Místo pantů dveře připevňovala ke zdi lana ze surové kůže.

„Nevěsta mého přítele je napůl Cherokee, ale vyrostla na předměstí," vysvětlil, když vstoupil dovnitř. „Toužila po miniaturní anglické chatě. Tohle je tvrdě sjednaný kompromis. Můj přítel a já jsme chtěli chumashský podlouhlý domek. Jenže ona je architektka a navrhla tenhle srub."

Po takovém přiznání se Jessie zeširoka usmála. Kier byl najednou ochotný ke kompromisům; připadal jí jako člověk mezi lidmi, nikoli jako indián mezi bílými. Z nějakého důvodu se jí nyní zdál nezvykle přitažlivý. Zasáhlo ji to silně jako vlna, která naráží na kolmý sráz. Snažila se ten pocit vědomě potlačit.

„Takže tady budou v létě bydlet?"

„Asi měsíc, pak letí na pár týdnů na Havaj."

Jessie se posadila na dřevěnou postel a zahloubala se. Nevěděla ani proč, ale po chvíli se zasmála. Když se podívala na Kiera, tvářil se nechápavě.

„Je to tak… tak americké. Dva týdny na Havaji, architektka, tenhle hezoučký domeček, srub, který jste vy dva s námahou postavili. Je to takové… roztomilé."

Pak si uvědomila, jak se na ni zkoumavě dívá. „No?" Napadlo ji, co se mu asi honí za těma tmavýma očima.

„Mám dojem, že se vám ten nápad líbí," odpověděl.

Aby získala čas na přemýšlení, otočila se a začala si prohlížet místnost. Nejblíže měla dvojlůžko bez matrace a vedle ní stál jednoduchý stůl se dvěma židlemi, které jí připomněly americký vkus a metody. Ze stropních trámů visela kožená vědra na vodu a u zdi stál krásný rustikální kabinet – jeho deska byla vyrobena z kusu pařezu i s kůrou. Z trámů visely lucerny a na stole stály dvě silné voskem pokapané žluté svíce. Ze zdi vystupovaly rozličné hřeby na zavěšení oděvů a na zemi se nacházela zásuvková komoda.

Když si opět uvědomila realitu, připadalo jí hloupé, že se nechala tak snadno vyvést z míry. „Nechápu, proč diskutujeme o tomhle, když bychom za půl hodiny mohli být mrtví. Kde je jídlo?"

„Jen kousek cesty po potoku je bobří hráz."

„Pojďme na ně."

„Nechtěla byste zůstat tady?"

„Ne," křikla s odhodláním, že na tom chce mít podíl.

„Můžete mi pomoct nést jídlo zpátky.“

„Budu dělat to co vy,“ vyhrkla bez rozmyslu.

Cestou ven Kier sundal z věšáku jakési kousky kůže. Zdály se jí známé, ale nedokázala si vzpomenout, kde je viděla.

Krátká procházka se ukázala jako rychlý, patnáctiminutový sestup po prudké cestičce, kluzké po mírném deštíku. Díky šedivým mračnům vše zahalila mlha. Kier oznámil, že po návratu do srubu budou moct rozdělat oheň, protože v mlze kouř nebude vidět. Za to byla vděčná. Nebýt kručení v žaludku, dala by přednost ohni a okamžitému spánku.

U bobří hráze se Kier přesunul ke stromu a k jejímu překvapení se začal svlékat. Všimla si, že z velkého batohu vytahuje kusy kůží, které viděla předtím. Byla to bederní rouška, jakou nosili indiáni. Předtím ji na sobě neměl, takže nechápala, proč si ji chce obléct právě teď. Ze vzdálenosti asi šesti metrů sledovala, jak se nestydatě připravuje. Pohled na pevné, štíhlé obrysy jeho těla se jí líbil a nijak ji neunavovalo ho pozorovat.

Když se přichystal, zamířil k ní zahalen jen do kousku kůže uvázaného kolem pasu. V ruce držel drátěné oko a pistoli.

„Tady máte.“ Podal jí další kus kůže a čekal. Jessie zamrkala, ale jinak se ani nehnula. „Můžete mi pomoct odnést jídlo zpátky, pokud nemáte problém s ňadry.“

„S ňadry problém nemám, jen je to moje soukromá věc, nic víc. Na rozdíl od jiných nechodím s odhalenými genitáliemi.“ Pak se přistihla, že ho zase pozoruje. „Tedy nechtěla jsem tím říct, že je na nich něco špatného.“

„Zdá se, že vás fascinují.“

„To není pravda. Mluvíte hloupě jako typický chlap.“

Pak se dívala, jak se mlčky brodí rákosem a plave k hromadě bláta a klacků ve tvaru týpí, která tvořila bobří hráz. Je *nejspíš blázen, když plave v té ledové vodě,* pomyslela si. Aby mu však ukázala, že to také zvládne, chtěla za ním. Jestli se mu mám vyrovnat, pak musím najít způsob, jak to dokázat. Odběhla ke stromu, strhávala si šaty a po očku pozorovala Kiera. Dvakrát zmizel pod vodou a pak vyšplhal na vrcholek hráze.

Krátce za sebou zaslechla výstřely z pistole s tlumičem a těžké kulky pětačtyřicítky se prokousaly dřívím a bahnem. Po chvíli vytahoval cosi z

vody, předpokládala, že se do oka chytil bobr. Po chvíli spatřila schlíplou hnědou hmotu. Po dvou dalších výstřelech se zvíře přestalo bránit.

V podprsence a bederní roušce přišla až k vodě. Byla vděčná, že na hladině neplavou ledové kry. Usoudila, že mokrá podprsenka ji po namočení bude jen chladit, a proto si ji svlékla a hodila ji do sněhu. Pak si stoupla do ledové vody – nejprve po kotníky, potom po stehna a břicho. Vyjekla zimou a skočila do vody.

Cítila na sobě Kierův pohled, přestože předstíral, že má příliš práce s bobrem. Za necelou minutu doplavala k němu a on ji vytáhl na hráz. Vzduch se jí zdál v podstatě teplý. Zkřížila ruce před ňadry.

Zdálo se, že Kier se dívá všude možně, jen ne na její tělo. „Odtáhněte ho na břeh, oblečte se a čekejte na mě. Poplavu hned za vámi," řekl. Podal jí tyčku, která byla stále připevněna k drátěnému oku. Podařilo se jí uchopit ji do ruky, aniž by musela hnout rameny. Kier zřejmě lapil bobra do oka tak, že ho vylákal z jeho příbytku. Smyčka byla stále pevně utažena kolem krku zvířete.

„Dobře," řekla a seskočila zpátky bez dalšího komentáře. „Ach bože, bože," jektala skrz drkotající zuby, když plavala zpátky.

Mrazivý chlad jí pronikal až do morku kostí. Připadalo jí, že ledová voda z ní vysává život, svírá jí plíce, zužuje vidění. Vyděsilo ji to. Z tréninku přežití věděla, že takový chlad dokáže člověka zničit za pár minut.

Vlekla za sebou v pravé ruce mrtvé zvíře a druhou rozrážela vodu. Bobr byl těžký a plavání tak značně zpomaloval. Teprve po pár desítkách centimetrů zjistila, že dosáhne na dno. Odrážela se ode dna prsty u nohou a rychle mířila ke břehu. Když měla vody jen po pás, snažila se běžet a táhla zvíře vší silou. Když dosáhla na pevnou půdu, zažila jeden z nejvítěznějších pocitů, jaké kdy měla. Potěšení překonalo i bolest ze zimy – což předtím pokládala za něco nemožného.

Vytáhla mrtvého tvora na břeh a rozrušená svým úspěchem pozorovala Kiera, který stál po pás mezi listnatými rostlinami, jež vypadaly na hladině jezírka jako břečťan. Zapomněla na chlad a skočila do vody, aby se k němu přidala. Za pár sekund byla u něho.

„S čím můžu pomoct?"

„Prohmatejte palcem u nohy dno, pak jděte po kořeni, dokud se nedostanete k bulvě. Tu utrhněte…" Soustředěně se zašklebil a na hladinu

vyletěla bílá bulva. „Jak jsem řekl…, palcem u nohy a dostanete se k tomuhle.“

Poslechla a snažila se nohou nahmatat postranní kořen. Teď už ji však všechno bolelo; zuby jí jektaly zimou a měla pocit, že omdlí. Přesto chtěla úkol splnit.

Vytáčela nohu v blátě a pokoušela se nalézt kořen. Stále jí však unikal, zatímco Kierovi se vynořovala jedna bulva za druhou.

„Jste v pořádku?“ zeptal se.

Pozorovala jeho rty jako ve zpomaleném filmu. Zdálo se jí, že celý svět plave v lepidle. Kdyby tak mohla vytáhnout aspoň jednu z těch zatracených hlíz!

Přestala šmátrat nohou, přejela rukou po lodyze a ponořila se. Na dně nahmatala rukou kořenovou bulvu a pak dlouhé vlákno. Vyrvala ji a ona vystřelila nahoru. Tady je… bílá bulva!

„Jo!“

„Pojďme.“

Kier mířil ke břehu s plnou náručí. Jessie ho následovala a vyškrábala se na ztuhlých nohách na břeh. Dívala se, jak pokládá hlízy do sněhu. Než se znovu ponořil do vody, podíval se jí do očí – zřejmě proto, aby zjistil, jak odolává zimě. Pozorně se sklonil a začal vytrhávat orobinec. Cítila jeho nenápadný pohled a uvažovala, jestli ji obdivuje, nebo zda si dělá starost o její přežití.

„Uchopte jej takhle.“ Ukázal jí, jak přidržet mladé rostlinky, aby se dostala k hlíze. Vytáhl jich asi deset a pak se přesunul k dalším. Pracovali společně po lýtka ve vodě a trhali vodní rostliny. Čas od času se na něho podívala a měla pocit, že on ji vnímá všemi smysly. Když natrhali asi půl tuctu menších rostlin, Kier začal s většími. Když se však pokusila jít k němu, zjistila, že má vratký krok, jako opilý klaun na chůdách.

„Nejvíc mi pomůžete, když se obléknete, abychom pak mohli natrhat rostliny na menší kousky.“

Vděčně odklopýtala na břeh. S pocitem, že má nohy ztuhlé jako kus zmrazeného masa, zamířila k batohu. Přošmátrala se Kierovým oblečením, provazem, municí a ručními granáty až ke svým svrškům. Když je vytáhla, hledala něco, do čeho by se mohla otřít.

„Použijte moji košili,“ zvolal.

Otočila se k němu zády, postavila se co nejblíže ke stromu a rychle se utřela.

Cestou do srubu Jessie měla dojem, že se něco změnilo – možná je společný zážitek, jeho drsnost, nebo snad jeho výzva v jistém smyslu spojila. Alespoň v to doufala. Bylo to pro ni překvapivé zjištění, ale už ji unavovalo to popírat. A taková naděje je zatraceně nebezpečná věc.

23

Muž s hezkou tváří je dobrý na léto; muž s ostřížím zrakem a silným lukem je dobrý na mnoho zim.
Tilocké přísloví

Jessie se natáhla v místnosti prohřáté krbem a usoudila, že se nikdy necítila tak dobře. Na stole hořely obě svíčky, svítila jedna lucerna a okny pronikalo zvenčí denní světlo. Bublající voda, praskající oheň a vůně vařeného jídla zcela okouzlily její smysly. Na pánvi se vařily dva druhy hlíz a výhonky rostlin, zatímco se bobr opékal ve vlastním sádle. Oblečení, které předtím měli na sobě, se sušilo na šňůře natažené od jedné zdi ke druhé. Kier oblečený jen do téměř suchých šortek dohlížel na jídlo a Jessie v jeho tričku a kalhotkách stála vedle něho.

Mohla se posadit nebo opřít o zed – nemusela mu být nablízku. Samozřejmě – chtěla být poblíž jídla. Nejčerstvější výhonky se daly jíst i syrové a několik jich už spořádala.

Všimla si potu v jamce pod Kierovým krkem i jeho svalnatých paží. Přestože měl dlouhé a trochu vytáhlé ruce, byly silné jako stehna štíhlého muže. Měl vystouplé žíly jako statní atleti. Měl hladkou a mohutnou hrud.

Vnímala jeho sálající teplo. Když se mu podívala do očí, pocítila silné nutkání usmívat se, jako by znali nějaký tajný vtip. Kdykoli k němu vzhlédla, upíral na ni zrak, jako by na to čekal. Tmavě hnědýma očima se na ni usmíval. Kromě radosti se v nich zračila i touha. Možná láska. Znovu uhnula pohledem. Nesnášela pomyšlení, že ji uvedl do rozpaků.

„Prodloužený oční kontakt je formou testování hranic," řekla co nejlhostejnějším tónem.

Když pak zase vzhlédla, soustředil se na jídlo a už na ni nezíral. Propíchl maso vidličkou a Jessie zatím zkoumala jeho obličej, hledala v něm známky emocí. Nevyčetla z něj nic, dokud se neotočil a neusmál se.

„Copak?“ zeptala se.

„Mám v očích takovou sílu?“

Chvíli sledovala svou ruku sahající po šťavnatém výhonku a pak na jeho. „Ne, touhu.“

Kier se otočil od pánve a podíval se jí do tváře. Zaplavoval ji hřejivý pocit a ona se snažila rozhodnout…, o čem? Natáhla ruku, přestože se jí mozek zmítal v pochybnostech. Položila ji na jeho hruď a čekala. Dokonalá parodie váhavosti.

„Máte pravdu. Omlouvám se. Flirtoval jsem,“ řekl. „Je to nepřirozená situace. Jsme oba unavení.“

Měl pravdu. V kritických okamžicích lidi cosi z podivných důvodů poutá k sobě. S Kierem by to nikdy nemohlo fungovat. Když se na něho podívala teď, zdál se jí uvolněný. Napětí vyprchalo a zůstala jen vůně jídla a teplo sálajícího ohně. Přesto to nemohla nechat jen tak.

„Myslíte, že existuje tak velká bolest, že se přes ni člověk nepřenese?“

„Nevím. Řekl bych, že mnohdy je takový způsob uvažování spíš výmluvou.“

„Přemýšlel jste někdy o smutných stránkách lásky?“

„A jakých? O ztrátě svobody?“

„Ne. O faktu, že skončí. Buď ještě za života, nebo smrtí.“ Zatvářil se zmateně. „Nemáte ponětí, kam mířím, že?“

„Obávám se, že ne.“

„Myslíte, že jste se rozhodl být sám, protože riziko, že všechno skončí, je příliš veliké? Třeba když jste byl malý. Když vám zemřel otec. Když vás opustila vaše první žena. Neříkal jste si: ‚Postaráš se o sebe sám, Kiere. Nikoho jiného nepotřebuješ‘?“

„Všichni se musejí starat o sebe, ale asi vím, co tím míníte.“

„Vaše první žena vás opustila.“

„Bylo to složitější.“

„Nekomplikujte to, Kiere. Claudie mi řekla, že jste oba vyučovali na univerzitě.“

„Ano.“

„Vy jste chtěl do hor, a proto jste se sem oba přestěhovali.“

„Ano.“

„Ona odešla.“

„Dobrá, odešla.“

„Proto teď toužíte po společném míchání ovesné kaše než po lásce – a jaké riziko je tady?“

„To staré rčení o strachu zamilovat se jsem slyšel, ale nemyslím si, že by se mě týkalo.“

„Bože, kdepak! Kier se nesmí bát ničeho. Nemluvme tedy o strachu. Chci vědět, jak jste si s tou bolestí poradil.“

Kier zavrtěl hlavou a pousmál se.

„Prožil jsem tu bolest,“ opáčil podrážděně.

„Co vám způsobilo větší bolest – smrt vašeho otce, nebo matčina potřeba dokázat, že její syn může být někým i bez otce?“

„Kde jste na tohle přišla?“

„Zapomněl jste? Vyklopil jste to mému švagrovi a oba víme, že je pod pantoflem. Dala jsem si to dohromady.“

„Takže jste psychiatr a polda dohromady?“

„Jsem žena, která přišla o iluze, Kiere. Možná jsem sama bolestí ztratila cit.“

Na kratinký okamžik jí položil dlaň na tvář a pak zavrtěl hlavou. „Asi jsem nerad závislý na jiných lidech.“

„Nebo spíš lidem nerad důvěřujete? Co když nemáte rád pocit, že někomu musíte důvěřovat? Když jste byl se svou ženou na univerzitě, kde ona byla kapacitou, kde všechny znala, pocházela z vážené rodiny a vyznala se, jak jste se cítil? Možná jste měl strach, že se od vás odpoutá?“

„Myslím, že jsem si byl jistý její věrností.“

„Takže když jste se vrátil zpět na své území, kde jste všechny znal, kde jste byl sekáč, kde jste měl převahu vy, vnímal jste to jinak? Potřeboval jste jí důvěřovat?“

„Každý se cítí nejistý, když není ve svém živlu.“

„O tom já nemluvím. Hovořím o tom, že nejste schopen milovat, když do toho musíte vkládat příliš důvěry. Vlastně mám dojem, že nejste schopen nikoho milovat.“

„Willow můžu milovat. Zpochybňujete to snad?“

„Láska nikdy nemůže být postavena na lži. Pokud jí nepovíte, jak si představujete lásku – tu vaši chladnou péči, které říkáte ‚míchání ovesné kaše‘ –, pak ji nebudete moct milovat.“

„Nikdo vám nemůže vytýkat, že nemluvíte o tom, co se vám honí hlavou,“ usmál se na ni.

„To ne, já jsem otevřená. Tak do toho, změňte téma. Vím, že si nic jiného nepřejete.“

„Vzpomínáte, že jsem vám chtěl říct, co jsem se dočetl?“

„Ano.“

„Něco, čemu skoro nerozumím. Myslím, že už jsem na to přišel. V počátcích výzkumu vytvořili Boží model, který jim umožňuje poznat funkci genu. Nazvali ho technologie štěpení DNA.“

„Vzpomínám si, že jsem o tom četla něco naprosto nesrozumitelného.“

„Zřejmě jsem pochopil, na jakém principu to funguje,“ řekl. „Jste připravena na další lekci z biologie?“

„Pokud nepůjde o laboratorní záležitosti.“

„Jen teorie.“

Kier mluvil a servíroval na stůl.

„V každé buňce je malá továrna, která vyrábí jeden nebo více typů proteinů. Instrukce pro továrnu ohledně toho, jaký to má být druh proteinu, pocházejí od posla – molekuly RNA.“

Jessie naložila bobří ocas na talíř a snažila se pro sebe ukrojit pořádnou porci. V duchu si však probírala Kierovo vysvětlení a nesoustředila se na fakt, že používá běžný jídelní nůž. „Počkat! Ujasním si, jestli to chápu správně. Chce-li buňka odeslat zprávu, aby vznikl nějaký konkrétní protein, vyšle RNA.“

„Správně. Použijte tenhle,“ řekl a podal jí ostřejší nůž. „Každý gen má unikátní RNA.“

„Přesně. RNA je jen menším spodobněním DNA, která tvoří gen.“

„Bobři jsou tvrdí hoši,“ prohodila.

„To jsou.“ Oba si pak několikrát kousli a neříkali nic. Pak Kier opět spustil s plnými ústy. „Takže když v jistém okamžiku seberete RNA, pak identifikujete jak zainteresovanou DNA, tak protein, který se právě vytvá-

ří – pokud ovšem máte o tomhle procesu dost znalostí. Jinak řečeno poznáte, který gen je aktivován.“

Oba hltali. Kier přestal mluvit, aby mohl pozřít několik dalších soust.

„Množství a typ RNA, kterou vysílají různé buňky, se mohou měnit v závislosti na okolnostech. Takovými okolnostmi může být například stres, nemoc, hormonální výkyvy, tvrdý bobří ocas, vášnivý sex… Stavba proteinů, kterou tyto buňky vytvářejí, se mění podle toho, jaké signály vysílá tělo v návaznosti na novou situaci.“

„Takže finta spočívá v objevení genů, jež vysílají RNA v závislosti na změně podmínek,“ skočila mu do řeči. Kier přežvykoval dál. „Přesně tak.“

„A tenhle řetězec DNA je porovnává.“

„Tak nějak. K vytvoření štěpu DNA jsou do řetězce vloženy části DNA z různých genů. Do každého řetězce je možné vložit tisíce jejích částeček. Když Tillmanovi výzkumníci chtěli poznat, jakou RNA vyprodukovalo tělo za normálních podmínek, mohli extrahovat RNA z buněk jakékoli postižené živé tkáně a vystavit ji štěpu. Podle toho, která částečka DNA se spojí s RNA, dokáže výzkumník zjistit, který gen byl aktivován následkem nemoci nebo podmínek studie.“

„Chápu. Ví se Tedy dopředu, která DNA je v každé kapičce. Řetězec určí, která částečka odpovídá RNA, a pak se pozná, ze kterého genu pochází.“

„Ano. Když pak například studují člověka, jenž chytil infekční nemoc, mohou se z RNA z různých orgánů dozvědět, který gen se podílí na boji s touto chorobou – a pokud to je relevantní, i to, který ji naopak rozvíjí.“

„Takže jim to pomůže pochopit postup nemoci.“

„Správně,“ řekl. „Příčiny, léčbu i průběh. Aby mohli řádně provést výzkum, potřebovali lidské subjekty. A také každý vzorek nemoci, který chtěli studovat. Proto je jasnější, kde se v letadle vzaly. Pokud ale používali Tiloky, měli bychom alespoň nějaký počet nemocných. V tom případě by to znamenalo, že by od nich museli pravidelně odebírat vzorky tkáně z orgánů, což by se nepodařilo utajit.“

„Takže testy neprovádějí na nich. Myslíte si, že pokud se odkaz RA-4TVM týkal kojenců, pak klonovali lidi a používali je pro lékařské výzkumy.“

„Je to tak. Nejprve použili technologii štěpení u některých klonovaných kojenců. Později prostě odebrali vzorky orgánů a nechali RNA vyhodnotit počítačem. Tímto způsobem učinili nesmírný skok před ostatními vědeckými týmy ve světě.“

„Takže obětovali děti pokroku,“ pronesla Jessie.

„Zdá se to bizarní, ale věřím tomu, přestože to nemůžu dokázat.“

Po jídle se vyčerpáním svalili na postel a okamžitě usnuli.

Stalo se to uprostřed noci po několikahodinovém spánku. Nemohl si vzpomenout, že by ho něco vzbudilo, ale náhle otevřel oči a do naprostého ticha se ozval jakýsi skřípot. Nedokázal určit, odkud pochází. Z nějakého nejasného důvodu začal být nervózní.

„Musíme ihned jít,“ zatřásl s Jessií. Rozsvítil lampičku a byl rád, že zabednil okna. Otevřela ústa – nejspíš, aby se zeptala proč.

„Oblékněte se. Já naházím jídlo do batohu a seženu další věci.“

„Co se děje?“ zeptala se a začala si oblékat džíny.

„Nemáme čas to zjišťovat.“ Natáhl si kalhoty a košili. Své tričko jí nechal. Vtěsnali se do maskáčů. Kier začal balit jídlo, profesionální horolezecké vybavení a nástrahy, které vytáhl zpod padacích dveří v podlaze.

„Pojďme.“ Uplynulo pět minut. Byla to příliš dlouhá doba. „Musíme ven zadním oknem.“

Pomohl jí protáhnout se a odvedl ji ze srubu přímo do lesa, aby je případní slídilové zepředu nezahlédli. Znovu však za sebou zanechávali stopu ve sněhu. Po necelých dvou stech metrech dospěli oklikou k bystřině, kterou se předtím dostali až ke srubu. Jejím korytem se vydali zpátky do kopců do jeskyní.

„Kam to sakra jdeme?“

„Schovat se do jeskyní.“

„Proč nejdeme po proudu dolů? Celý váš kmen by…“

„Jestli přišli na to, že jsme šli bystřinou, budou čekat níž.“

„Ale jak můžeme vědět…“

„Nic nevíme,“ skočil jí do řeči. „Jen se mi prostě něco nezdálo.“

Jako odpověď se za nimi v mlze ozvala rána. Kdosi vystřelil z automatické pušky M-16.

„Řekl bych, že zničili nový srub mých přátel. Při troše štěstí máme minutu či dvě, než vyrazí po naší stopě.“

Kier vyběhl proti proudu a doufal, že ho Jessie dokáže následovat.

Nedává to smysl, říkal si. Ušli přece několik kilometrů v podzemí. Jejich stopu tam nemohli najít. Psi nemohli zachytit jejich pach díky sazím, popelu a borovicové vůni, i kdyby je přivedli tak hluboko do hor. Tillmana pravděpodobně lavina neošálila, a tak neztrácel čas a poslal jednoho či dva muže sledovat každou cestu kolem přítoku. Jestli ano, měl neuvěřitelnou schopnost předvídat Kierův postup.

Slyšel, jak Jessie těžce oddechuje. Sprint do kopce přes hromady kamení a úlomků skal pod sněhem byl fyzicky ohromně vysilující. Nadmořská výška způsobující nedostatek kyslíku vše ještě ztížila.

Na okamžik se zastavil.

„Jak je vám?“

„Možná bych to utrpení měla skončit a nechat vás jít zachránit svět samotného. Zdržuju vás.“

„Dejte mi vaši zbraň a zbytek taky,“ řekl.

Neohrabaně mu podala pušku M-16, pistoli a dva granáty.

„Potřebuju, abyste ze sebe dostala všechno, co ve vás je…, jako v tom jezeru. Tady vás nenechám. Budeme muset běžet – dokonce i po té římse.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou.

„Ano.“

Otočil se proti proudu. Povzbuzující řeč nezabrala. Běžet po probuzení z hlubokého spánku s nacpaným břichem pro ni muselo být vyčerpávající. Nejlepším lékem zřejmě bylo ji naštvat.

„Nechápu, jak mohou brát ženské do FBI,“ zamumlal.

Chňapla ho za paži. „Co jste to řekl?“

„Nechápu, jak mohl Tillman uniknout FBI.“

„To jste neřekl.“

Pak vyběhl do kopce.

Byla si téměř jistá, že ho chápe. Řekl takovou pitomost. Věta o tom, že není dost tvrdá nebo že jí chybí odhodlání, ji měla přimět k běhu. Dohánět ji tím k zuřivosti. Jak by se po tom všem mohl uchýlit k něčemu

takovému? Chtěla mu říct, ať se jde vycpat, skutečně ho popíchnout, ale on by nezpomalil. V hrudi ji pálilo a ve spáncích cítila nesnesitelnou bolest. Aby se cítila ještě mizerněji, začalo jí být na zvracení. Dokonce ji napadlo, jestli nemá slabší srdeční záchvat. Bože, však já mu ukážu!

Při běhu po vlhkém vápenci se jí třásla kolena i kotníky. Když se dostali na dno propasti a Jessie si připomněla svůj výstup do jeskyně, bezděky zaskučela.

„Počkejte tady," přikázal jí.

„To má být vtip?"

Beze slova začal zuřivě šplhat k okraji vodou zalitého žlabu. Po chvíli zmizel ve stínech prvních paprsků ranního světla. Zaslechla řítící se balvany a instinktivně ustoupila. Když na ni konečně houkl, zašmátrala po laně a téměř ji zklamalo, že je v šeru zahlédla. Uvázala si ho kolem pasu a jen s velkým úsilím se udržela na nohou, jakmile ji začal vytahovat nahoru.

Pak už oba stáli na hrůzostrašné římse. Než se vydali na další cestu, Kier se na ni podíval. Právě začínalo svítat.

„Jeskyně je jediné místo, kde nás nemohou obklíčit nebo nás chytit. Nefunguje tam ani infračervené světlo. Až se do ní dostaneme, budou muset přivést celou armádu nebo čekat."

„Fajn." Myslela na to, jak jim budou vydáni napospas. Přinutila se následovat Kierův svižný krok po římse, až klesl k zemi a ona téměř přistála bradou na jeho zadku. Kier se podíval kolem dokola a pak ukázal na něco, co ji zcela zmrazilo.

Puška M-16 zabije i na kilometr a půl, přestože je zaměření na takové vzdálenosti problematické – střela totiž letí po zahnuté trajektorii. Zastřelit pár lidí na pět set metrů však byla hračka.

Hlídkovaly tam dvě skupiny mužů – jedna na svahu hluboko pod římsou a jedna na kopci v jejich úrovni, avšak za nimi. Obě dvě byly vzdáleny tak pět set metrů od nich a vynořily se z hustého lesa prakticky ve stejnou dobu. Jí a Kierovi zbývalo do jeskyně po římse dobrých sto padesát až dvě stě metrů, přinejmenším polovina její celkové délky. Nejhorší část měli tedy před sebou. Bylo téměř nemyslitelné, že je nezahlédnou.

Teď jim nezbývalo než se plížit. Ostré skály jim odíraly stehna i břicha. Ničím však nesměli pohnout; z římsy nesměl spadnout jediný ze stovek oblázků ve tvaru golfového míčku. Jediné ťuknutí mohlo upoutat pozornost vojáků s dalekohledy. Napodobovala to, co dělal Kier. S koleny a lokty těsně u sebe se pomalu, opatrně a s naprostou přesností posouval kupředu. Neměli na vybranou, kam položit svá odřená kolena či zrudlé lokty. Dalekohledem, který Kier sebral zajatci, studoval pohyb svých pronásledovatelů – pohnul se, když se pohnuli oni, a zůstal stát, když stáli.

Udržet Kierovo tempo a soustředění bylo únavné. Jessie pokaždé zaskučela, když se loktem dotkla skály či se o ni opřela příliš silně. Nenáviděla každičký malý kamínek, který ji tlačil do kolen.

Poté však v mžiku její naděje, která ji hnala kupředu, vyhasla. Před nimi kráčeli po stejné římse směrem k jeskyni dva muži. Kier ani Jessie tak nemohli tam ani zpět, dokonce ani zůstat na místě. Kdyby zastřelili ty dva vepředu, jejich těla by spadla dolů a muži pod nimi by je okamžitě zpozorovali. Pocit, že se pravděpodobně blíží smrt, se jí uhnízdil v mozku a čekal, až ji jako rakovina přemůže. Jakmile se s ním Jessie smíří, nebude nutné dál bojovat.

Ještě několik sekund se zdálo rozumné se vzdát. Jedině díky vrozené nezdolnosti chtěla v boji pokračovat.

24

Silná paže potřebuje silné srdce.
Tilocké přísloví

Oba muži na římse před nimi měli na sobě bílé maskovací kombinézy. Každým okamžikem se mohli otočit, aby zkontrolovali cestu za sebou, a vystřelit. Kdyby to nastalo, ocitli by se pod palbou ze tří stran.

Poprvé se zdálo, že Kier nemá okamžitý akční plán. Jessie si přitáhla k tělu pušku M-16 a Kier se zastavil, aby povolil popruh.

Jessie si vzpomněla na něco, co jí řekl Dunfee. Nejrafinovanější úniky jsou založeny na odvedení pozornosti. Jak ale odvést pozornost těch chlapů?

Zoufalství ji přivedlo na nápad. Připlížila se ke Kierovi a pošeptala mu jej do ucha.

„Potřebujeme, aby dopadli na římsu, je to tak?“

„Ano. Abychom je zastřelili, aniž by jejich těla spadla dolů.“ Rychle mu vysvětlila, jak to chce provést.

Čas se vlekl. Každičkým okamžikem je mohli zahlédnout – a její plán vyžadoval čas. Couvli po římse zpátky asi o šest metrů k ohybu, za nímž byli méně vidět. Kier si sundal batoh, vytáhl z něj horolezeckou výstroj, kterou sebral ze srubu, a vydal se po skalní stěně, kde zahlédl nejvíc úchytů pro ruce. Musel traverzovat strmou stěnu nad muži jen pomocí přírodních úchytů. Pokud by žádné nenašel, vyloudil nějaký zvuk nebo pokud by lovci zvedli hlavy, byl by s ním konec.

Zatímco stoupal po stěně, Jessie se začala svlékat. Nebyl v tom žádný sexuální záměr. Ti muži by se nedali svést na skalnaté římse nebo odvést od plánu něčím tak přízemním, jako je sex, tím si byla jistá. Její nápad byl neškodný – nahý člověk nepředstavuje žádné nebezpečí. Musela je přesvědčit o tom, že má nějakou životně důležitou informaci.

Prsty u nohou měla sedm až deset centimetrů od strmé stěny. Přidržovala se skály. Poté, co si rozepnula knoflíky, se pomalu soukala z oblečení. Při pohledu ze strmé stěny se jí zatočila hlava. Nakonec po lopotné práci zůstala jen v kalhotkách.

Obě skupiny jdoucí po zemi postupovaly kupředu nezvykle dlouho bez zastávky. Každou chvíli mohli zastavit a rozhlédnout se po skalách. Jestli se to stane, jsem v mžiku mrtvá, říkala si. Muže před sebou viděla jen částečně. Blížili se opatrně směrem k jeskyni tak pětadvacet metrů před ní.

Jessie se podívala na hodinky a postřehla, že Kier je na stěně už pět minut. Vyklonila se, aby se po něm podívala, ale pak se přitiskla ke stěně. Byl asi devět metrů nad ní a šest před ní. Zavrtěl hlavou a ukázal na dva muže s pistolemi s tlumiči a popohnal ji kupředu. Sakra. Musel to zkusit z místa, kde se právě nacházel, přestože neměl moc dobrý výhled a byl příliš daleko, aby mohl vystřelit z pistole, kterou by udržel v jedné ruce. Jessie je musela odvést dost daleko.

Jessii se třásly ruce. Nesnášela strach. Ti muži se vzdalovali každým okamžikem. Stále si představovala, jak padá – živá nebo provrtaná kulkami jako řešeto. Stála a chvěla se v mrazivém vzduchu. Překročila batoh a málem klopýtla. Římsa byla pouze třicet centimetrů široká. Pokračovala za malým ohybem. Muži se stále posouvali kupředu, nyní rychleji. Upírali zrak k jeskyni. Přeběhla dalších patnáct metrů a dřepla si.

„Pomozte mi," řekla tichým, vyděšeným hlasem.

Muži se otočili a jeden z nich málem ztratil rovnováhu.

„Co to hergot…?" První z nich přimhouřil oči a zamířil na ni pušku M-16.

„Jde po mně…, prosím… prosím…, on jde…"

„Zastřel tu děvku."

„Jde." Snažila se před hrdlořezy couvat, ale pořád stála tváří k nim. Zpočátku se pohybovala rychleji než oni.

„Počkejte, nestřílejte. Mám šestý svazek."

Přibližovali se. Každou vteřinou ji mohli sestřelit z římsy do té zatracené mlhy. Fungovalo to. Dívali se všude kolem, jen ne nahoru. Spustila paže a odhalila svá ňadra.

„K zemi, k zemi…, je za mnou.“ Položila se na zem a doufala, že ji budou následovat.

Asi devět metrů od ní se první muž položil na břicho a namířil za ni. Jeho partner poklesl na koleno. Druhý muž se však náhle otočil směrem k jeskyni. První mířil Jessii nad hlavu.

Konečně se i druhý muž položil na břicho a první si přitiskl vysílačku ke rtům. Kier musel střílet.

Ozvalo se tlumené *Pffft.* První muž jen cukl hlavou a krk mu postříkala krev. *Pffft. Pfft. Pjfft.* Další tři tlumené střely zasáhly jeho druha. *Pffft.* Poslední kulka skončila těsně pod mužovou helmou. Jeho paže se svezla přes okraj hrany a tělo se mu začalo zmítat záškuby.

Jessie mezitím vyběhla, aby zachytila padající mužovo tělo. Kier se před ni snesl jako sup na mršinu. Spustil se po bezpečnostním laně v postroji a přidržel tělo padajícího zabitého vojáka o skálu.

Co teď?

Objal mrtvého nohama a začal šplhat po laně vzhůru. Jessie chytila Kiera za rameno a táhla ho, co jí síly stačily, na úzkou hranu. Cítila se zesláblá a drobná, ale zdálo se, že její úsilí pomohlo.

„Ještě,“ zachrčel a snažil se vyzdvihnout vojákovy paže a tělo na římsu. „Seberte ten provaz z mého postroje a přivažte ho.“

Tenhle úkon však vyžadoval, aby se naklonila nad okraj římsy. Klekla si na spálená kolena a poměrně snadno se dostala k lanu. Muž však visel asi devadesát centimetrů pod ní. Jako by četl její myšlenky, přitiskl jí pravou paží lýtka k římse.

„Už to dlouho nevydržím.“

„Kristepane,“ řekla jen a předklonila se.

Na moment ji přepadla závrať. Kdyby se Kier pustil jí nebo skály, spadli by oba. Spustila lano mezi skalou a bezvládným tělem a snažila se ho rozhoupat.

„Asi to nedokážu,“ řekla.

„Jestli to neuděláte, umřu.“

S pláčem se spustila po Kierově těle a pak k mrtvému muži. Kier zaťal prsty do kosti za jejím kolenem. Život se zdál tak prostý. Jedinou věcí, která ji oddělovala od stvořitele, byla jen lidská ruka.

„Níž,“ požádala ho.

Na zlomek vteřiny Kier nechal její nohu proklouznout, až ji pevně uchopil za kotník. Paže se mu chvěla napětím. Jessie sáhla hrůzou bez sebe muži pod břicho a protáhla provaz nahoru. Pak mu ho obtočila kolem pasu a připevnila ho karabinou k lanu.

„Bože, zvedněte mě," řekla, i když si byla téměř jistá, že to nedokáže.

Jeho paže se roztřásla ještě víc, když se ji snažil vyzdvihnout na jedné paži. Odrazila se od mužových zad a Kierova stehna. Pak nahmatala římsu a přitáhla se bokem nahoru.

Kier uvolnil nohy a nechal muže volně viset na laně. Vyšplhal nahoru a rychle vytáhl mrtvého vojáka za sebou.

Roztrhali jejich bílé obleky, aby na strmé stěně byli méně vidět. Vojáci postupující po úbočí pod nimi jim mezitím zmizeli z očí v borovém lese. Další skupina za nimi se pohybovala lesem střídajícím se s několika loukami. Momentálně je nebylo vidět. Kier s Jessií opět vyběhli po římse, hned jak se Jessie oblékla. Kier teď nesl další dvě vysílačky, osm granátů a munici.

S trochou štěstí pro ně mohl zapracovat fakt, že každý voják, který by je zahlédl, se mohl domnívat, že bíle oděné postavy na římse jsou jeho vlastní lidé. Tillman byl v tomhle směru bezmocný.

25

Povězte nepříteli lež, které chce uvěřit on, nikoli v kterou byste vy chtěli, aby uvěřil.
Tilocké přísloví

Tillmanovy lidi zalarmovali bud mrtví muži, nebo jejich chybějící hlášení ve vysílačce. Sotva Kier s Jessií vklouzli do jeskyně, vypukla palba puškami M-16. Tucty střel se odrazily od kamene, zatímco se uprchlíci zhroutili únavou na zem. Kier zvedl jednu z nových vysílaček a čekal, až se Tillman ozve, aby vyjednával. Nemusel čekat dlouho.

„Poslyšte, Kiere, možná bychom mohli přistoupit na dohodu.“ Byl to Tillman.

Mluvil poněkud rozčileně, zřejmě začínal ztrácet nervy.

„Povězte mi o těch laboratorních výsledcích ve svazcích,“ řekl Kier.

Nastalo ticho.

„Proč neslezete dolů a nepovíte mi o nich vy? Četl jste je. Slezte dolů, promluvíme si.“

„Připadáme vám tak pitomí?“

„V té zatracené díře jste v pasti. Nevede odtamtud jediná cesta, kterou bychom nesledovali.“

Kier se zasmál. „Jen to zkuste.“

„Vyťukejte do vysílačky vaše datum narození a pak hvězdičku.“

Kier poslechl a uvažoval, kde se Tillman mohl dozvědět jeho datum narození.

„Teď si promluvíme jen my dva. Jestli se dohodneme, můžete zůstat naživu.“

„Máme na dlani celou vaši rodinu – vaši matku, sestry, všechny. Tady jde o velkou věc. Zkuste si se mnou zahrávat, a je po nich.“

„Do toho.“ Kier mluvil klidně, ale cítil srdce až v krku.

„Vy nám dáte naše svazky a my vám vrátíme váš kmen. Poskytneme vám léky, které potřebují, aby přežili. Podepíšete dokument, že tohle všechno byl jen velký omyl. My podepíšeme dokument, že všechno, co jste udělal, bylo v sebeobraně. Podepíšete dohodu o mlčenlivosti vůči vládě. Bude z toho jen velké nedorozumění a všichni půjdeme domů.“

Jessie chňapla do ruky vysílačku. „Jak může hergot vláda mít něco společného s takovým svinstvem?“

„Zpočátku sponzorovala výzkum, teď s tím nechce nic mít.“

„Vláda by nikdy nepřihlížela experimentování s lidmi. Už vůbec ne v téhle době.“

„Cože? Ježíši, nejste ještě panna?“

„Co kdybyste nám prozradil aspoň jedno jméno?“

„Dejte pokoj.“

„Můžu?“ řekl Kier Jessii. Vrátila mu vysílačku. „Víme, že jste klonovali lidi. Že experimentujete s kojenci.“

„Pane Kiere, vy jste to skutečně četl.“

„Vyvinuli jste prostředky k rozluštění lidského genomu. Pak jste chtěli zjistit, jak gen funguje, a přišli jste s počítačovým modelem, který dokáže stanovit vztah patřičného genu k příslušnému proteinu. Vytvořili jste klony, abyste mohli kontrolovat proměnné, jako například nemoci, a pak vysledovat, který gen zasáhne. Přišli jste na technologii štěpení, které jste používali na klonech, jež už nepotřebujete. Máte nejlepší počítačový model na světě. Abyste ho dokázali sestavit, museli jste experimentovat na klonovaných lidech a dopustit se řady dalších zločinů.“

„Připadá mi, že máte bujnou fantazii. Bez důkazů vám nikdo neuvěří.“

„Našli jste osoby s velmi zajímavou imunitou a označili je 1220. Myslím si, že ta ovlivnila citlivost na virus s názvem RA-4TVM. Jednou z vašich vedlejších činností byla výroba virů. Bylo to jistě přirozené, protože jste dokázali číst a manipulovat s DNA a RNA. RA-4TVM byla spíš nehoda. Nevím, jestli jste navzdory všem znalostem něco zvorali, nebo jestli si z vás utahuje matka příroda. Každopádně jste však přišli s vakcínou na RA-4TVM. Vyvinuli jste i antivirus, který ničí buňky infikované RA-4TVM. Ty pak dokázaly vzniku RA-4TVM zabránit a léčit ho. Dosud souhlasí?“

„Neřekl jste mi, co je RA-4TVM.“

Kier zaváhal a v hlavě mu zašrotovalo. To nevěděl, vlastně neměl ani ponětí, co by to mohlo být.

„Myslím, že to je něco, co jste vyrobili. Pravděpodobně jste zkoušeli vytvořit nějakého bacilonosiče a on se zvrtl. Nebo třeba zmutoval. Možná se spojil s neutrální DNA z dávno vyhaslých retrovirů, které se staly součástí našeho genetického uspořádání. Každopádně jste ho považovali za skvělého nosiče a pospíšili si s jeho vývojem. Něco se však překvapivě zvrtlo. Proč mi o tom nepovíte?“

„Přistupte na dohodu a možná vám to prozradíme.“

„Jestli dokážete manipulovat s geny, můžete vyléčit viry. Museli jste nejdřív pochopit, jak se bude vyléčený virus chovat u lidí. Tak jste z lidí mého kmene učinili obětní beránky.“

„Bože, to je představivost. Jenže to jsou jen vaše představy, doktore Kiere. Faktem je, že vaši lidé mají v přírodě se vyskytující, ale přesto dosud neobjevený virus. Náhodou na něj mám lék. Pomohli jsme jen několika párům, které trápila neplodnost, to je celé.“

„Nikam se nedostaneme, jestli mě budete krmit těmihle bláboly vycucanými z prstu.“

„Vím o vás setsakra hodně, Kiere. Studoval jsem vaše klony. Moc pěkní kluci. Možná byste je rád potkal.“

Kier ohromením nedokázal normálně přemýšlet.

„Číslo 042863 588561289, které bylo v tabulkách ve svazku šest. Napadlo mě, že vám to možná dojde.“

Pak Kier pochopil. Bylo to jeho datum narození a číslo pojistky. Tato čísla však neviděl, protože svazek šest nikdy neměl.

„Proč mě? Proč jste klonovali mě?“

„Vás i další. Musel jsem někoho naklonovat a vy máte výborné geny. U míšenců to tak bývá často. Od svalstva po rovné zuby až k pohotovému myšlení, Kiere. To je poklona.“

„Kolik jich je?“

„Když budete spolupracovat, povím vám to.“

„Co s nimi děláte?“

„S vašimi klony, nebo těmi ostatními?“

„Mými.“

„S vašimi potomky? Jsou v bezpečí," řekl Tillman konejšivým tónem. „Kiere, můžete je zachránit a váš kmen také, pokud se dohodneme. Vy o věcech příliš přemýšlíte. Na dělání dětí není nic špatného. Lidé to dělají každý den. Máte falešné představy o tom, co děláme. Mohu vám však to velké nedorozumění objasnit."

Kier byl zmatený, i když věděl, že se musí naprosto ovládat. „Jen kličkujete a snažíte se krýt si záda."

„Zdá se, že řešíme, co bylo dřív – jestli vejce, nebo slepice. Až v tom budete s námi, můžeme vám něco prozradit. Jestli ne, samozřejmě si to raději necháme pro sebe. Obávám se, že nám musíte trochu důvěřovat. Vrátíte mi, co mi patří, a pak dostanete malé Kiery. A zachráníte kmen před nešťastnou infekcí. Ty norčí farmy jsou skutečně nebezpečné, to vám můžu říct otevřeně. Pokud se nedohodneme, mnoho z vašich lidí zemře."

„Odvolejte své lidi a vraťte se zpátky do údolí. Pak si můžeme promluvit o tom, jestli vám vrátíme pátý a šestý svazek." Kier se pokoušel vymyslet, jak si s tím klamem poradí.

„Jestli se stáhneme a vy nepřijdete, rozzuříte mě."

„Přece nepřistoupíte na dohodu s tím šílencem?" šeptla Jessie.

Kier ji pohladil po rameni a zavrtěl hlavou.

„Vrátíte se na farmu Donahueových," promluvil Kier do vysílačky. „Zůstaňte na příjmu. Budu tam pozítří v devět ráno."

„Tak dlouho netrvá, než sejdete z těchto hor."

„Odpusťte, ale dám si na čas. Příliš vám nevěřím."

„Jestli nepřijdete, mnoho vašich lidí zemře," pohrozil Tillman a vypnul vysílačku.

Položila mu ruku na rameno. Tentokrát neměla v očích hněv.

„Nemám slov," podotkla.

Nikdy ho nic tolik neohromilo. Tillman ho chtěl zřejmě vyvést z míry a povedlo se mu to. V obsahu, který tehdy strčil Crawfordovi do boty, se psalo o „metodách klonování dospělých". Teď mu bylo naprosto jasné, že to měli být dospělí lidé, nikoli dospělé opice. Vedle nich stála čtyřciferná čísla a za každým následovalo nějaké písmeno abecedy. Nepochybně znamenala nějakou zkratku. První čísla nejspíš představovala datum narození. Tím, že však byla psána za sebou bez pomlček nebo lomítek, nebylo to tak okaté.

Například za Kierovým číslem následovalo několikrát „a“ a „b“ a tak dále. Nemohl si vzpomenout, kolik písmen to bylo. Každé písmeno zřejmě symbolizovalo dětský klon. Zauvažoval, co by asi mohlo být „1220“.

„Vím, co se vám honí hlavou…, že do toho nemám co mluvit.“

Kier se pousmál.

„Je to tak zábavné?“

„Mluvila jste přece.“

„Vím, nemohla jsem si pomoct. Je to tak divné. Bizarní. Najednou existuje houf malých lidiček, kteří jsou stejní jako vy. Je to, jako byste zjistil, že máte dvojče.“ Odmlčela se a přitiskla se k němu. „Omlouvám se. Kéž by se s tím dalo něco dělat. Myslíte, že budou úplně stejní jako vy?“

Objala ho a on si říkal, jak je to příjemné.

„Bože, ti budou hodně po vás.“

Objal ji a přitiskl k sobě.

„On vážně zabrnkal na vaši citlivou strunu, že?“

Podíval se jí do očí a viděl v nich znepokojení.

„Asi se dotkl i té mé,“ pokračovala. „Sotva si poradím s jedním, jako jste vy, a teď se dozvím, že takových po světě pobíhá víc.“

Posadili se a stále se pevně objímali. „Nikdy by nepřiznal, co udělal, kdyby nebyl úplně zoufalý,“ řekla.

Kier přikývl. Ta myšlenka mu však nepřidala útěchy ani energie.

„Možná čekali, že to letadlo havaruje,“ poznamenala nakonec.

„Museli předpokládat něco nedobrého. Byla jich tam spousta. Tillmanův hoch mi tvrdil, že měli shodit pytle.“

„Kdybyste chtěl doručit do wintoonského okrsku nějaký tajný materiál, proč byste to měl nechat shodit z letadla? Proč to nedovézt po normální silnici?“ nadhodila. „Cílem možná bylo vytvořit iluzi. Možná vůbec nešlo o to, aby cosi doručili do wintoonského okrsku. Třeba jen chtěli, aby to zmizelo.“

Přesně na to myslel i Kier.

26

Mladík bude s medvědem bojovat, ale moudrý muž pověsí v táboře maso na strom.
Tilocké přísloví

„Červí cesta? Ta se mi už podle názvu nezamlouvá," řekla Jessie. „Proč se nevrátíme zpátky stejnou cestou, kudy jsme sem přišli – Jeskyní u stromu?"

„Zvládneme to."

„Jak moc je malá? A jak dlouhý je ten tunel?"

„Asi tak dvanáct metrů je ten tunel skutečně úzký, ale vy tam projdete snadno."

Zírala na něho. „Vy nejste normální, Kiere. Nebojíte se věcí, které by ostatní vyděsily k smrti. Když tvrdíte, že těch dvanáct metrů je úzký, co potom zbytek?"

„Asi sto metrů se musíte plížit, pak si lehnout na záda a posouvat se dál asi třicet metrů. Pak přichází ta nejhorší část. Doufejme, že tam nenapadalo příliš mnoho kamení. Nebyl jsem tam léta."

„A chodí tam děti?"

„Ne."

„Proč?"

Kier vyrazil na cestu a rozhodl se změnit téma. Nemělo smysl ji děsit ještě před tunelem.

Trvalo jim téměř půl dne pochodu temnými jeskyněmi, než se dostali k vysunuté skalní chodbě, které Kier říkal Červí cesta. Dvě baterky jim přestaly svítit a teď využívali již třetí. Od zneškodněných či zabitých nepřátel jich však měli víc.

Jessie se sklonila, aby se podívala, a přísahala by, že chodba měří jen osmnáct či dvaadvacet metrů.

„To není možné.“

„Je to jen zdání,“ odpověděl.

Sehnula se a znovu se tam zahleděla.

„Až se dostanete dovnitř, není to tak úzké, jak to vypadá. Za ohybem se chodba trochu rozšiřuje.“

„Na denní světlo to je sto třicet metrů?“

„Tak nějak.“

Zpočátku bylo plížení snadné, a třebaže se v ohybu strop snížil, prostor se rozšířil, přesně, jak řekl Kier. Libovali si asi v metrovém volném prostoru ještě dalších asi deset metrů a pak si museli téměř lehnout na břicho. Nad Jessií a po obou stranách zbývalo v téhle poloze ještě pár desítek centimetrů, což jí pomohlo ovládnout klaustrofobii.

Jelikož nemohli riskovat u východu svícením baterkou, museli svou cestu nahmatat. Kier jí to nemohl moc usnadnit. Když se na chvíli zastavili, povzbudil ji tím, že ji obdivuje pro její sílu a odhodlání.

Ze zatuchlého vzduchu jí poněkud hořklo v ústech. Zjistila, že dýchá zhluboka, aniž by přišla na to, že je to ze strachu. Přepadal ji pocit, že se dusí. Trpěla vidinami, že na ni padá strop nebo že je v pasti či padá do nějaké neznámé jámy, protože špatně odbočili.

„Mluvte na mě,“ zvolal Kier, když se dusila.

„Jak je to ještě daleko?“

„Jsme asi v půlce.“

To ji bodlo jako nůž. Toužila si protáhnout paže k bokům, ale nešlo to. Posouvala se po centimetrech jako housenka, přesto však cítila, že dře zády o strop nad sebou. A dál to mělo být ještě užší. Nedovedla si to představit. Ani to, že přežije. Vápenec pod jejími prsty ji studil a nemohla zvednout paže o víc než o pár centimetrů nad hlavu, což jí neustále připomínalo, že je uvězněná pod skálou.

Na akademii ji strčili do nádrže s vodou a ve tmě. Příslušníci námořní pěchoty ji využívali, aby je odnaučili bázni. Bylo to zneklidňující, ale když v uších slyšela tlukot vlastního srdce, stále si říkala: Oni tě nezabijí.

Co si měla říkat tady?

„Nevím, jestli to zvládnu.“

„Poslechněte mě," řekl. „Otočte se na záda a zavřete oči. Můžete se ocitnout, kdekoli si představíte. Vzpomeňte si na postel ve srubu a na hvězdy."

Zoufale poslechla, ačkoli se ve stísněném prostoru sotva otočila. Zaplnila svou mysl pocitem, jaký zažila pod noční oblohou. Když se uklidnila, naslouchala jeho hlasu.

„Budeme tam za pár minut. Jen několik minut. Chyťte se skály a odrazte se." Udělala to. „Odrazte se," říkal znovu a znovu, až rytmicky klouzala vpřed.

Pravidelný pohyb ji uklidnil, zaplašil hrozné představy, které se jí honily hlavou. S každým dotekem o skálu se nadechla a pak se odrazila. Dotknout, nadechnout, odrazit, nadechnout.

Nezastavili se ani si neodpočali, dokud se nedostali k nejužší části.

„Teď dejte ruce nad hlavu a natáhněte se – představte si fazolový lusk."

Tomu se zasmála a Kier také. Znovu vyrazili. Nyní se téměř dotýkala rty skály. Prakticky nemohla pokrčit kolena, aby se odrazila patami. Nedokázala si vůbec představit, jak se v tak těsném prostoru dokáže hýbat Kier. V tom okamžiku se rukama dotkla jeho nohou. Bože, to ne!

Uvízl. Cítila, jak se snaží prodrat dál. Srdce jí poskočilo v hrudi. A vnitřní hlas jí našeptával věci tak hrozné, že na ně nechtěla ani pomyslet. Stále se nepohnul kupředu, jen bojoval. Nemohla snést pomyšlení, že by to dopadlo špatně.

Možná se zblázním, říkala si. Přistihla se, jak divoce pohybuje hlavou ze strany na stranu, jako by ji jakási obří ruka nutila říct ne. Chtělo se jí ječet, ale neudělala to. Pak se jí v hlavě opět ozval hlas. Její vnitřní hlas. Ocitla se zpět pod hvězdami. *Musíš být uvnitř hory v klidu*, namlouvala si. Představila si, jak opouští své tělo a přechází do kamene. Najednou se jí prostor nezdál tak omezený. Přestože nad sebou měla horu, už ji neovládala. Stala se její součástí.

Pak spatřila tvář svého otce. Než si však stačila domyslet, co znamenaly jeho slzy, vytrhl ji z myšlenek Kierův hlas. Na zlomek vteřiny se domnívala, že slyší hlas svého otce.

„Zvládneme to."

Nohy byly pryč. Uklidnila se a pospíšila kupředu. Za několik sekund vystřídalo naprostou tmu denní světlo. Po minutě kroucení ji Kier vytáhl za ruce ven. Voňavý vzduch jí připomněl matčiny čisté povlaky na polštáře. Její vnitřní hlas v hlavě tančil radostí.

Překvapilo ji, že muži v bílých kombinézách zmizeli jako zlý sen. Kier přemýšlel o tom, zda se Tillman ráno pokusí vydat po jejich stopě. Tillman určitě bude chtít mít pocit, že je má pod kontrolou. Bude chtít, aby přišli na smluvenou schůzku. Byl však příliš mazaný na to, aby tam nechal své muže a riskoval, že je vyplaší. Kier měl v úmyslu nezanechat za sebou žádnou stopu – opět proto zvolil cestu potokem, později po skalnatých svazích.

Prudký vítr ji šlehal do nekrytých uší takovou silou, až ji bolela čelist. Zahalila je plazivá mlha, takže Jessie musela vynaložit veškeré síly, aby šlapala do Kierových stop. Aby to zvládla, nemohla mít na hlavě kapuci ani helmu. Když Kier trval na tom, že si musí chránit hlavu, souhlasila s helmou. Nejednou poznamenal (předpokládala, že to má být jistý druh povzbuzení), že oběma na skalní římse zachránila život. Přesto však pro ni další pochod po nebezpečné půdě o hladu a v mrazu znamenal utrpení, které nikdy nechtěla opakovat.

Poté, co ušli několik kilometrů bez nehody, začala věřit Kierově teorii, že se Tillman skutečně stáhl. Když se vrátili po vlastní stopě, nikdo je nesledoval. Když sestoupili do míst, kde se nedržel sníh, Kier zamířil přes vysoký hřeben a z něj pak krásnou bystřinou. Odpolední slunce jim svítilo na cestu a Jessie žasla, že díky tomu zapomněla na únavu i hlad.

„‚Šepot hory je jako smích – potrava pro duši,‘ říká dědeček.“

Jessie začala mít k divočině zvláštní vztah. Cestou po řece vnímala všechny zvuky, které voda vydávala: zurčení, bubnování i hučení připomínající dusot koní.

Poprvé ji les fascinoval – sluneční paprsky ozařující staré pokroucené větve stromů s vějířovitými listy, chladná vůně dřeva i kapičky čerstvého deště na nich.

Na jedné straně se nacházel asi dvoumetrový sráz do bystřiny, na druhé hustý jedlový les, který se tyčil nad starou cestičkou.

„Pozor na cestu.“ Podal jí ruku, jako by byla porcelánová panenka.

Usmála se a připadalo jí hloupé těšit se galantnosti muže za takových podmínek.

„Tyhle stopy ve skále zde zanechali mezci a lidé v mokasínech či botách s těžkými podpatky, kteří tudy procházeli celá staletí,“ napůl šeptl a podíval se jí do očí. Najednou se nemohla soustředit na historii.

Chtěla se zastavit a promluvit si. Chtěla mu být nablízku, ale strach z případné léčky a spěch je popoháněly dál.

Řeka padající v kaskádách po skalních výstupcích do třpytivých jezírek se v téhle části kanónu nazývala Brána duchů. U jezírka se tyčila skála porostlá mechem a lišejníkem a lemovaly ji staré vzrostlé jedle, tsugy a cedr. Jessie zaklonila hlavu a užasla nad nekonečnou monumentálností toho místa.

Stáli na šedobílé skále u posledního vodopádu, který padal do malého jezírka, v němž se zrcadlila hora. Na chvíli se zastavili, aby se napili.

Kier ukázal na stopy v blátě. „Tyhle jsou vydří,“ vysvětlil. Pak ukázal k okraji vody: „A tamhlety mývalí.“

„Je mi zima,“ řekla a troufale se přisunula k němu. Rozhlížela se po hoře a vysoko nad sebou spatřila pokroucenou osamělou jedli. Zdálo se, že vyrůstá z hladké skalní stěny. Toužila po Kierově doteku, a proto v osamělém stromu vnímala spřízněnou duši.

Po chvíli jí položil ruku na rameno.

„Tohle se asi nezměnilo po tisíce let,“ řekla, přitáhla si jeho ruku kolem ramen a přitiskla se k jeho hrudi.

„Co se nezměnilo – scenérie, nebo to druhé?“ zeptal se.

„Nejspíš obojí, ale mám dojem, že teď mám víc na mysli to druhé.“

Bystřina je odvedla až k údolí Mill k řece Wintoon, ale mnohem výš, než byla farma Donahueových nebo Kierův srub. Rychle přeběhli cestu přes stále zasněžený hřeben a odtud dolů do míst, kde dosud nebyli – a kde by je Tillman nehledal.

Na druhé straně hřebene se Kier zastavil a zaposlouchal se. Ocitli se v hlubokém lese.

„Tamhle je srub převážně ukryt za stromy. Můžeme se k němu dostat, aniž by nás viděli.“

Kier Jessii objasnil, že jeho majitelkou je indiánka, jíž se říká lady Margaret. Její manžel byl úspěšným rybářem jak na řece, tak na oceánu. Sedmdesátiletá čiperná lady do toho srubu, který před mnoha lety s manželem postavili, stále v létě jezdila. Stál daleko od veřejné komunikace na konci cesty, kam se dalo dojet pouze džípem. Stál na malé prosluněné louce. Když se přiblížili k zadní části srubu, Jessie viděla, že jeho zdi jsou pouze z kamene; zvenku působily masivně.

Jediná místnost uvnitř byla o mnoho větší než nyní zničený srub jeho přátel. Kier věděl, kde najde klíč, a slíbil, že jeho majitelce ze srdce poděkuje za jeho použití. Za pár minut už hořel v kamnech oheň. K přepychu toho srubu patřila postel s peřinami a tekoucí voda, která se sem dostala spádem z pramene položeného výše. Netrvalo dlouho a připravili si zbylé jídlo. Kier Jessii řekl, že Margaret by nevadilo, kdyby si vypůjčili šunku v plechovce, jíž Jessie dala přednost před ohřívanou bobří oháňkou.

Zapálili si petrolejové lampy, které sice nesvítily tak jasně jako běžné elektrické žárovky, ale zato místnost zahalily do příjemného žlutého odstínu. Kamenné zdi by vypadaly úchvatně v newyorské restauraci v centru města – tady měly ochrannou funkci. Nábytek sestával z houpacího křesla s přehozem, ze staré, ale stále použitelné pohovky, z kuchyňského stolu se čtyřmi rustikálními židlemi a dvou stolečků.

Kier s Jessii měli stále dost energie na to, aby při večeři spekulovali o letadle a o intrikách nepřátel.

Po večeři Kier pověsil kolem velké vany v rohu místnosti zástěnu z ručníků. Nalil do ní vodu, která se ohřála na kamnech, zatímco večeřeli, a připravil jí mělkou koupel. Protože usínal, pohrozil, že jí bude asistovat, aby se mohl také vykoupat. Třebaže oba dychtivě mluvili o spánku, adrenalin v jejich žilách jim nedovoloval odplížit se do postele. Rozhodli se spánek na chvíli odložit a posadili se k dezertu – broskvím z plechovky.

„Jak se hergot dostal Tillman k nějaké vaší tkáni, aby vás naklonoval?“ zeptala se.

„Nechal jsem si na klinice před třemi lety sdrátovat čelist. Uspali mě. Mohli udělat cokoliv.“

„Ach tak.“ Vložila si do úst další sousto broskve a pokračovala: „Proč jste tak rezervovaný? Myslím k ženám.“

„Jak jsme se dostali od klonování k…?“

„Od biologie k lásce? Myslím, že pro většinu mužů to je přirozený sled událostí – možná se k té druhé části ani nedostanou. Takže neměňme téma. Mluvili jsme o rezervovanosti.“

„Možná si jen nejsem jistý.“

„Ale přiznáváte to?“

Přikývl.

„Jistěže si jste jistý. Měl jste na přemýšlení celá léta. Věnujete se sebepozorování. Nemůžete mě obalamutit tím vaším tilokismem. Ven s tím, chci to vědět.“

„Nejspíš mě zasáhla otcova smrt. Asi si myslím, že když se budu chovat necitelně, nepoznám, že existuje něco jiného.“

„S tím nesouhlasím. Mám dojem, že to vaše míchání ovesné kaše je pro vás jen pohodlný obchod. Abyste to pochopil, musíte zjistit, že existuje i jiná možnost.“

Kier pokrčil rameny a dotkl se její tváře. Neodtáhla se.

„V tomto okamžiku jen přikývnu a vy mluvte.“

Zasmála se.

„Jste přitažlivá, když tvrdě požadujete telefony.“

„Myslíte si, že odvedete mou pozornost tím svým tajuplným pohledem?“ zeptala se. „Za co mě máte?“

„Kdo bude spát v posteli?“ otázal se najednou a mírně odsunul židli, jako by se chystal vstát.

„Vy. Já se vejdu na pohovku,“ odpověděla.

Kier měl stejně jako předtím na sobě jen trenky a ona jeho tričko a kalhotky. Zbytek oblečení sušili. Podívala se na něho při usrkávání instantní kávy, kterou si stejně jako šunku a broskve vypůjčili. Neměla v úmyslu ho dál trápit. Týrání mužů už ji unavovalo. Tentokrát se s ní Kier nesnažil pomilovat pohledem. Seděl a objížděl svůj hrnek prstem.

„Měli bychom si na pár hodin schrupnout, než vyrazíme.“

„Schůzka se přece koná až pozítří v devět hodin.“

„Já tam dorazím před svítáním.“

„Vážně? A proč tam budeme už před svítáním?“

„Já tam budu už před svítáním, abych vzal Tillmana jako rukojmího. Jedině tak zjistíme, co se vlastně děje.“

Následovala asi třicetiminutová hádka, z níž ani jeden z nich nevyšel jako přesvědčivý vítěz.

„No, tady alespoň nemůžete vyhrát diskusi tím, že mě zamknete v díře," prohodila nakonec.

„Ve vinném sklípku. Zapomeňte na to. Jestli chcete jít, tak pojdte."

Přimhouřila oči, protože měla podezření, že ji chce nějak oblafnout.

„Když se tak mračíte, prohlubuje se vám každá z drobných vrásek v obličeji," řekl.

Usmál se a ona vycítila, že ji tentokrát nijak neoblafne. Dívala se na něho tak dlouho, jak si troufla. Z jeho očí vyzařovala síla, která ji zasáhla až do nitra. Jeho snědá velká ruka tvořila ostrý kontrast s její bílou. Toužila, aby se jí dotkl. Taková prostá věc by mohla být tak příjemná, představovala si. Za své přání však trpěla pocity viny. Každý pohyb směrem k sobě, každé malé sblížení jejich osobností a pocitů stejně nikam nevedlo.

„Frank Bilotti," vyhrkla, aniž chtěla.

„Kdo?" zeptal se.

„Můj šéf."

„Ano," řekl po dlouhé pauze, během níž se snažila srovnat si myšlenky.

„A Gail je má dlouholetá nejlepší přítelkyně. Oběma jsem důvěřovala tak, že bych jim svěřila i vlastní život. Musíte to pochopit. Frank byl můj učitel. Nikdy mezi námi k ničemu nedošlo, ale chovali jsme k sobě hluboké city – alespoň jsem si to myslela. Když jsem mu představila Gail, prožili spolu románek. On je ženatý s Evou – první chyba."

Kier si ji zkoumavě prohlížel.

„Sledujete mě, že?"

Pomalu přikývl.

„Trvalo to celé měsíce. Frank je mimochodem bohatý člověk. Zdědil spousty peněz a na rozdíl od většiny z nás nemusí pracovat. Práce v FBI pro něho byla spíš zajímavým koníčkem. Nosil jí katalogy z cestovních kanceláří, mluvil o líbánkách, a přitom byl rozvod v nedohlednu. Tvrdil, že mohou odjet na líbánky ještě před svatbou. Já jsem Gail prosila, ať na něho zapomene."

Kier měl zachmuřený, ale pozorný pohled. Cítila, že se rozpláče, ale snažila se to udržet v sobě. „Gail, moje nejmilejší přítelkyně, byla blá-

zen.“ Po tvářích jí stékaly horké slzy. Odmlčela se, aby nabrala dech. „Prostě ignorovala fakta. Nikdy by od své ženy neodešel. Ona si začínala myslet, že na ni snad žárlím. A možná jsem žárlila, i když ne tak, jak se domnívala.

„Nemohla jsem s ním pak pracovat jako předtím. Veškerá jeho pomoc, pochopení a rady, jak vyzrát na byrokracii…, najednou ustaly, jako když utne. Nejspíš ze mě příliš vyzařoval nesouhlas s celou situací. Ztratila jsem k němu respekt a on to vycítil.

Měla jsem se s Frankem a dvěma dalšími agenty setkat na jeho chatě kvůli hledání nápadů ke složitému případu. Měli udělat zátah v jednom domě, který jsem odhalila přes počítač. Přijela jsem nečekaně o několik hodin dřív a už na dvorku jsem viděla, že se Frank s těmi dvěma chlápky dívá na video.

Šla jsem nahoru jako myška, abych je překvapila, ale oni byli natolik uchváceni videem, že mě nevnímali. Okno bylo pootevřené, takže jsem je slyšela. Nejdřív jsem si myslela, že to je nějaké porno. Styděla jsem se, ale stud vystřídalo zděšení. Pouštěl jim kazetu, na které Frank prováděl sexuální hrátky s Gail. Oni se na to dívali a Frank jim ještě vše patřičně komentoval. Bylo to odporné. Zčistajasna jsem si uvědomila, že je to jen studený a lhostejný hajzl, který Gail využívá tím nejodpornějším způsobem. Frankova tvář byla na kazetě samozřejmě rozmazaná, kdežto Gailina nikoliv. Věřte mi, že podle komentářů bylo zřejmé, že to je on. Gail o tom neměla potuchy.“

Jessie dávno dopila kávu, stále však svírala v rukou prázdný hrnek.

„Vrazila jsem dovnitř a řekla jim, co si o nich myslím.“ Na moment zmlkla. „Frank se na mě osočil. Můj učitel, člověk, kterému bych svěřila do rukou svůj život, řekl, že když tři nejlepší agenti prohlásí, že se to nestalo, tak se to nestalo. Pak mi vyhrožoval.“

„Čím vám vyhrožoval?“

„Vzpomínáte si, že jsme se měli sejít kvůli jednomu případu?“

Kier přikývl.

„Zjišťovala jsem v počítači nějaké věci, které vyžadovaly povolení shora. Frank mi k tomu dal oprávnění. Je to něco jako odposlouchávací zařízení, jenže na hackerově počítači. Moc jsem toho neudělala, ale další děvče z naší sekce ano. On chtěl všechno hodit na mě. Že jsem se prý

chtěla dostat dál a bez povolení. Tvrdil, že o mně napíše hlášení. Hodlal všem namluvit, že jsem si tu pitomost s videokazetou vymyslela a že sledovali normální film pro dospělé, jen aby zabili čas.

„Pravda obvykle vyjde najevo."

„Ach ano. Určitě. Nemáte však ponětí, jak může člověk, jako je Frank – který má všude spoustu přátel –, zničit vaši kariéru. A koneckonců jsem ten pásek ani neměla. Když jsem po něm chňapla, srazili mě k zemi a ztloukli mě."

Jessie odsunula hrnek a odvrátila pohled.

„A co jste udělala?"

„Bylo to moc zlé, Kiere. Musela jsem použít pistoli, abych se dostala z Frankovy chaty. Pak jsem prostě jen vešla do newyorské kanceláře, vzala si dovolenou a přijela sem. Předtím jsem o tom informovala Frankova nadřízeného Gradyho Whitea, který je šéfem regionu. Mimo záznam jsem mu všechno vylíčila. Uvěřil mi, ale řekl, že se musím rozhodnout: jestli do toho chci namočit Gail, nebo zda chci sepsat hlášení."

„Co byste podle něho měla dělat?"

„Řekla bych, že je mu to odporné, a pravděpodobně si myslí, že bych se měla vrátit a dát těm syčákům na frak. Bud jim zničit kariéru, nebo je nechat, ať ji zničí oni mně. Beze mne by se nic z toho oficiálně neřešilo. Nejsem si jistá, jestli by to Gail zvládla sama. Když promluvím, vypukne v FBI svatá válka. Všichni ji přežít nemůžeme, ale určitě můžeme jít všichni ke dnu."

Kier se naklonil nad stůl. „I po tom všem si myslíte, že vláda nemá s Tillmanem nic společného?"

„To vám můžu zaručit, Kiere. Tohle je jiné. Jde o tři chlápky a jejich oplzlý sexuální život. Jedná se o hormony, nikoliv o úplatky. Není to totéž. Frank Bilotti není instituce."

Kier přikývl, jako by pochopil. „Takže když jsem se s vámi setkal na té silnici a pak ve stodole, celou tu dobu jste to dusila v sobě. Až do teďka."

Ano." Rozplakala se, protože už ji unavovalo pláč potlačovat. Chtěla jím odplavit strach, úzkost, bolest srdce, ztrátu citu k Frankovi.

Věděla, že se Kierova ruka nepohne. V tom druhém srubu se za to pokáral; nedopustil by, aby se k ní opět přiblížil. Její touhu vytěsnila deprese

a lítost. Nyní tu však bylo něco horšího než Frank Bilotti a jeho zrada. Jessie byla zklamaná ze dní, které měly následovat: bála se, že se probudí a bude uvažovat, zda není v posteli s nesprávným člověkem. Uvědomila si, že to by byl ještě relativně dobrý konec. Se stejnou pravděpodobností mohla zemřít – zemřít a přitom promeškat poslední příležitost konečně se sblížit s tímhle bezelstným mužem. Ne-li zůstat sama. Nevěděla, jak začít.

Tillman držel v ruce fotografii Jessie a neustále ji probodával očima. Pociťoval při tom ohromné potěšení. Venku se cosi pohnulo v šeru. Byla to lama, která se procházela před vchodem. Ke stolu rychle přišel muž a očividně se snažil Tillmanovi vyhnout.

„Kdy někdo podřízne tu zatracenou lamu?“ zeptal se Tillman. „Kvůli těm jejím procházkám si hlídky zvyknou na pohyb. Je to nebezpečné.“

„Postarám se, aby ji zavřeli ve stodole, pane.“

Tillman zamručel, jako by byl spokojen jen zpola. Ten muž si zjevně vypěstoval k tomu zvířeti nějaký směšný vztah.

Protože byl připraven mluvit, nechal si zavolat Doyla, který okamžitě přišel s hrnkem kávy v ruce. Doyle se ztěžka posadil.

„Tak co uděláme?“

„Myslím, že přijde,“ odpověděl Doyle bez váhání. Máte jeho rodinu a on je dost chytrý na to, aby si to uvědomil. Řekl bych, že sem ale nedorazí tehdy, kdy tvrdil. A je jisté, že nepřijde v míru. Přijde, aby vás dostal.“

„Kdy se podle vás objeví?“

„Někdy dnes v noci.“

Tillman se opřel v křesle a nalil si z konvice Donahueových další kávu. Jen Doyle věděl, že Tillman byl v horách. Ostatní se domnívali, že se právě vrátil z Johnson City. Dokonce o tom neřekl ani Brennanovi.

„Neodvážíme se provést něco dřív, než sem přijde. Je téměř nemožné pohybovat se po té hoře, aniž by si toho všiml. Zvlášť když nevíme, kde z té jeskyně vyjdou.“

„Půjdu tam dnes večer sám.“

„Mám nápad,“ řekl Doyle.

„Do toho.“ Tillman vypil další doušek kávy a upřel na Doyla zrak.

„Rád bych si promluvil s Kierem a tou ženou o samotě. Chtěl bych je přesvědčit, že jsem tajný agent FBI.“

Tillman zbystřil. „Poslouchám.“

„Když jsem pracoval pro vládu, naučili nás jedno – jaké postupy používá FBI. Dokonce jsem strávil čtrnáct dní i v Quantiku. Jejich protiteroristický kurs měl být nejlepší na světě. Kdyby se mi podařilo promluvit s tou ženskou, asi bych ji dokázal přesvědčit, že jsem s ní na jedné lodi. A možná bych přesvědčil i Kiera. Kdyby mi uvěřili, mohlo by být brzy po všem.“

Tillman Doyla ocenil. „Proč musí chlap s vašimi dovednostmi dělat žoldáka?“

„Pohádal jsem se se šéfem. Měl silný dojem, že některým bohatším lidem prokazuju službu. Byla to pitomost, ale stačila. V tichosti mě degradovali. Zpočátku jsem si myslel, že to je katastrofa. Dokud jsem nevěděl, že peníze ze soukromých zdrojů jsou mnohem slušnější – pokud nepočítáte ušlou penzi.“

Tillman mlčel a přemítal o tom. Cítil se nějak nesvůj, ale nevěděl proč. Možná mu Doyle vyklopil svůj příběh příliš snadno, jako by ho ani neprožil.

„Máte nějaký návrh, jak to provést?“

„Dnes v noci necháte v domě ty největší zelenáče. My dva se vydáme po nejpravděpodobnější stopě. Další, ty nejlepší chlapy, pošleme do lesa v okolí domu. Pokusíme se chytit jeho nebo ji – je jedno koho. Radši tu holku. Jestli se někdo z nich přiblíží na dostřel, vystoupím já a slíbím jim, že je zachráním, jak se dá. Pak je nakrmím tou svou povídačkou.

Přesvědčím je, že jsem na jejich straně – a možná dostanu šestý svazek.“

„Zní to dobře. Mohlo by to vyjít.“

„Aby to zabralo, něco potřebuju.“

„Co to je?“

„Potřebuji vědět, co bylo v tom šestém svazku. Kdybych byl z FBI a vedl pátrání, věděl bych, čeho se to týká. Jediný způsob, jak je přesvědčit, je prozradit jim zdánlivě tajné informace.“

Znělo to lákavě. Doyle byl rozhodně nejbystřejší z jeho lidí. Kdyby tahle lest vyšla, bylo by to elegantní ukončení akce. Tillman mu chtěl dát důvěru.

„Zkrátka, potřebuji vědět, co se děje, protože jinak se výsledky nedostaví.“

Tillman se chtěl napít a vstal.

„Dáte si skotskou?“

„Ano, díky.“

Tillman zjistil, že Donahueovi nemají bar s lihovinami. Ve veliké polici v kuchyni však objevil obětní víno. Vytáhl láhev Glenlivetu a užasl, že Donahueovi mají sladovou whisky.

Otočil se ke stolu, nalil dvě sklenice skotské a začal se stručným výtahem zápisků Martyho Rawlinse. Pak chtěl podle jeho reakce rozhodnout, zda mu poví ještě víc.

Byl by možná ochoten Doylovi říct i to, jak daleko se v porovnání se zbytkem světa dostal.

27

Jeden západ slunce s dívkou předčí deset tilockých svátků.
Tilocké přísloví

Bez ohledu na to, v jakém světle ji viděl, co měla na sobě, jestli byla upravená či rozcuchaná, zpocená či ztuhlá zimou, mu připadala stejně krásná.

Kier po ní toužil.

Soudě z jejího povzdechu, smutku v jejích očích i zamračení se zdálo, že Jessie rezignovala. Mezi nimi zbývalo jen pár centimetrů, ale vešlo se do nich očekávání rodičů, přátel i nevinné Willow – třebaže jí manželství nenavrhl. Jakmile se dotknu Jessie, bude to začátek zrady, nebo její konec? přemítal.

Nemohl přijít na to, co říct nebo jak jí vyjevit své city.

„Nezeptala jsem se vás na tu klisnu. Co měly znamenat ty vaše posunky a zpěv?“ zeptala se.

„Byla to řeč těla, které kůň rozumí. Zpěv ji jen podtrhuje…, pomáhá získat jejich pozornost změnami hlasitosti a tónu.“

Nakonec přisunul paži tak, aby se dotýkal její ruky. Posouval se po milimetrech, ale ona mu nepomohla. Byl to však opojný pocit.

„Takže řeč těla je důležitá i u koní?“

„Vlastně nejdůležitější. Jsou to zvířata, která žijí ve stádech. V divočině mají koně společenskou hierarchii. Vůdčí klisna prosazuje normy chování. Když vyžene koně ze stáda, aby si vynutila pořádek, musí se stát jisté věci, aby koně přijali zpátky. Nejprve dominantní kůň zaujme vyzývavý postoj, dívá se vyvrheli do očí. Pokud se podřízený natočí bokem a vztyčí uši, je to částečná omluva. Pokud se s tím vůdčí kůň spokojí a taky se otočí bokem, přestane se na neposlušného koně dívat a ignoruje ho. Pokud omluva nestačí, vyhoštěnec musí sklopit hlavu, aby se dostal zpátky – tím dá najevo, že chce zpět.

Já jsem využil místo stáda dva koně; já jsem byl vůdčí klisnou. Musel jsem ji přesvědčit, aby se připojila ke stádu. Pro koně v nesnázích je to přirozený rituál, který jsem se snažil napodobit.“

„Kde jste se to všechno naučil?“

„Všude možně. Něco od dědečka, většinu od trenérů koní – a dokonce i z knih.“ Zasmál se. „A z veterinářské praxe. Není to v genech. My Tilokové chodíme po horách pěšky. Mí předkové neměli koně tak dávno jako indiáni z rovin. Jen zpěv na uzdravení byl tilocký, používáme ho k zahnání zlých duchů a k lepšímu hojení ran. Nevím, jestli to funguje, ale já radši potichu broukám, než ječím.“

„Četla jsem, že lidé někdy využívají řeči těla víc než slov,“ podotkla.

„Ano. Nejprve upřou na druhého vyzývavý pohled, třeba takhle,“ řekl a podíval se jí do očí. „U lidí spíš ale znamená vábení.“

„A jakým způsobem ten druhý jeho vábení přijme?“

„Delším pohledem do očí,“ odpověděl, když na něho stále upírala zrak.

„Postačí to?“

„Postačí, ale pak budete muset jít ke mně blíž.“

Obešla Tedy stůl. Kier vstal a ona ho přitiskla k sobě. „Tohle vám jde velmi dobře. Pak vám ztěžknou víčka, přivřete oči a mírně zvednete hlavu.“

Než to stačila udělat, políbil ji na rty a umlčel ji.

Další krok Tedy probrala už jen ve své hlavě: *Mám teď sklonit hlavu?* Polibek byl nádherný. Když se mu však podívala do očí, vyčetla v nich znepokojení.

„Nejsem si jist tím, co dělám,“ řekl.

„Myslím…,“ řekla smyslným hlasem. „Myslím, že nejsem ta pravá osoba, která by vám na to mohla odpovědět.“

Podívala se mu do očí. Pomalu, jako by bolestně zvažoval každý milimetr, se jí dotkl znovu. Stáli tam v objetí, až je dohasínající lampa zahalila do šera.

Necítila zábrany, jen strach. Pohladil ji po zádech, jako by ji chtěl uvolnit, utěšit, aby po něm toužila ještě víc. Jakmile se dotkli jeden druhého, nechtěli se od sebe odtrhnout ze strachu, že by zničili ten úžasný pocit. V mdlém světle druhé lampy se jí zahleděl do očí. Dotek jeho prstu na jejích rtech byl skutečný, nebyl to jen sen.

Pootevřela rty a jemně stiskla jeho prst mezi zuby. Přivinuli se k sobě, až se ňadry dotýkala jeho hrudníku, líbala mu bradku a větrem ošlehanou tvář. Dotýkala se křivek jeho těla. Nejprve ho dlaněmi hladila po krku a ramenou, až sjela k jeho hladkému hrudníku, k obrysům silných prsních svalů a prsty mu dráždila bradavky. Na břiše ucítila jemné chloupky. Pak přes trenky uchopila jeho ztopořený penis. Přejela prsty po celé jeho délce a vnímala, jak se při tom zachvěl. Podívala se mu do očí a zajela mu rukou do trenýrek.

Ucítila napětí v jeho stehnech. Stáhla mu bavlněné spodky a něžně ho přitom líbala na břiše. Zasténal touhou a pohladil ji po ramenou.

Když viděla, že se dívá tázavě, šeptla jeho jméno a řekla mu, že nemusí nic říkat ani se nijak zavazovat. Odvedla ho k posteli. Svlékla si jeho tričko a zůstala před ním jen v bleděmodrých kalhotkách. Mohutnými dlaněmi ji něžně hladil na ramenou a líbal na krku. Zachvěla se při jeho doteku a s jistotou věděla, že to stojí za to, i kdyby si měli říct bolestné sbohem.

Položila se na polštář a přitáhla ho k sobě. Objala ho kolem krku; přitiskla rty k jeho uchu, aby cítil její horký dech.

Po nějaké době uvolnila své objetí a posadila se mu na stehna. Měla pevná ňadra, jejichž světlehnědé bradavky ztuhly touhou. Zlatistý odstín kůže na jejím krku kontrastoval s bílou pletí ňader. Kier vychutnával krásu jejího těla a při pohledu do jejích vzrušených očí se mu tajil dech. Vnímal ňadra vzdouvající se při polibcích, dychtivost jejího těla, vůni i její nahotu.

Když jazykem přejížděl její ušní lalůček, zachvěla se a hladově ho zlíbala. Začal ji laskat jazykem, ochutnával její slaný pot mezi ňadry. Při rytmických pohybech jeho jemného jazyka toužebně zasténala. Klekla si na kolena, dlouhými prsty uchopila Kiera za vlasy, zatímco jí přejížděl rukou po stehnech až k okraji kalhotek.

Vklouzl prstem do nich a Jessiin hluboký dech mu napověděl, že při sebemenším laskání dosáhne vyvrcholení.

Měla tmavé a hebké chloupky, působily stejně křehce jako ona. Vášnivě jí zlíbal tvář, dotýkal se Jessiiny hladké kůže na zádech jako motýli líbající vítr. Objala ho nohama a Kier cítil, jak po něm touží.

„Chci tě," řekl prostě a díval se jí do očí. Oddala se jeho dotekům a on jí šeptal sladká slůvka stále zas a zas.

„O někom takovém, jako jsi ty, jsem neměl zdání, předčila jsi všechny mé sny," šeptal jí do ucha.

Položil jí ruku na zadeček, zvedl ji do kleku a lehounce se jí dotýkal mezi stehny. Pak se drobné doteky změnily. Kroužil prsty stále dokola, ale nikdy jí nedopřál dosáhnout vrcholu, čímž ji dráždil až do krajnosti.

Zaťala mu nehty do mohutných paží. Oddechovala pravidelně a hluboce jako atlet, který běží svým tempem. Přirážela, až jí po stehnech stékal lepkavý pot. Po chvíli se rozechvěla, sevřela ho stehny a tiskla se k němu, jako by chtěla najít v pevném objetí úlevu.

Když se blížila k orgasmu, začala lapat po dechu jako o život. Milovala se s čistotou nezkalenou pocity viny nebo starostmi – zcela se mu oddala. Bez nějakých slibů ji nějak naplnil důvěrou.

Vycházel vstříc jejímu divokému rytmu, až zasténala uspokojením.

Když se její dech opět zklidnil, unaveně se na něho svalila. Pohrávala si s ním, tiskla ho k sobě a usmívala se. „Co teď budeme dělat? Jsem úplně zničená."

„Zničím tě znovu," šeptl.

Lehla si, uličnicky se usmála a Kier jí pokryl rty i krk něžnými polibky, které přešly ve stále hlubší. Pak už nemyslela na nic než na rozkoš, kterou jí přinášel jeho jazyk. Zatímco se smála, nekonečně líbal celé její tělo. Trpělivě a pomalu po ní přejížděl jazykem, jako by ztratil cestu. Když pak překonala pouhou fyzickou touhu, přitiskla ho k sobě a on dospěl vrcholu.

Teprve těsně předtím, než usnula, jí hlavou problesklo něco, co jí kdysi řekla matka. Pohnula se a posadila se na něho.

„Copak?" šeptl a ona se usmála.

„Copak?"

„O něčem přemýšlíš."

„Hm. Že nám instinkty Tiloků zachránily život. Něco ti povím. Moje matka říkávala, že rozum se skrývá v erekci. Kam jsme dospěli, když jsme teď rozumní?“

Na to jí nedokázal odpovědět.

28

Pravidla lovu ctí všechny, kteří ctí je, od dobrých po špatné.
Tilocké přísloví

Jessie se rozhlížela po houští, kam se s Kierem ukryli, a srdce jí bušilo vzrušením. Dívala se na muže, kteří je předtím pronásledovali, poslouchala je a napínala přitom všechny své smysly. Kier je nehybně pozoroval ukradeným dalekohledem. Věděla, že jeho klid je jako oko hurikánu – nikdy neměl daleko k turbulenci, která jej pohání. Byla si jistá, že neuplynula jediná minuta, aniž by nemyslel na matku. Uvažoval, zda ji v Claudiině domě drželi s pouty na rukou.

Kier s Jessií překročili hřeben kolem jedenácté večer, rychlou chůzí se dostali z kopce asi za pět hodin, čímž zvládli poměrně velkou vzdálenost v relativně krátkém čase. Jak Kier předpověděl, po silných teplých deštích v nižší nadmořské výšce roztál sníh, který prosákl zemí a zmáčel rostlinstvo. Z listů a větví kapala stejnoměrně voda, která zahladila jejich stopy.

Domek Donahueových stál v menším svahu s výhledem na stromy lemovanou pastvinu, která se táhla podél kopce jako rozšiřující se trychtýř. Jessie vytušila, že vojáci se ukrývají v borůvčí necelých dvě stě metrů od domu.

Kier chytil Jessii za ruku. Po dvaceti minutách tichého pozorování neviděli nic než pohybující se stíny za závěsy domu. V nejbližších devětadvaceti hodinách je tedy zřejmě nečekali. Většina mužů nejspíš v horách hledala jejich stopy.

Podle Kiera byl tisíc osm set metrů vysoký průsmyk Elk Horn dost vysoko, aby se v něm udržel sníh, dokud ho neprohrnou veliké sněhové pluhy. Vytušil, že Tillman nechal zablokovat všechny cesty do údolí. Sníh

byl dokonalou výmluvou, proč sem nepouštět lidi. Nemohl tedy počítat s žádnou pomocí.

Kier odložil dalekohled a obrátil se k Jessii. Položil jí dlaň na tvář a díval se na ni prosebnýma očima.

„Jen to řekni," pobídla ho a chytila ho smutně za ruku. „Chceš, abych zůstala tady, jen nemáš sklep, kam bys mě zamkl, nebo zajatce, u kterého bych musela zůstat."

Kier přikývl.

„Jestli se nevrátíš, přijdu."

Kier přitakal. „Nechám ti vysílačku. Jestli ji ale použiju, bude to zlé. Zřejmě uslyší všechno, co si do ní povíme."

Chvíli se mlčky objímali a snažili se ten pocit si co nejlépe zapamatovat. Políbili se – jedním z těch polibků, jakým se lidé pokoušejí přenést na druhého část své duše.

Kier vytáhl z batohu pušku M-16, dva ruční granáty a pětačtyřicítku s tlumičem. Jakmile byl připraven vyrazit, přitiskl k ní čelo. Posvítila mu do očí malou baterkou, kterou držela v ruce. Přestože ji po několika vteřinách zhasla, bylo to velmi riskantní. Když se od ní odvrátil, bolel ji v paměti pohled v jeho tmavých očích.

V hlubokém lese byla noc temná jako čokoláda a Jack Tillman si ji dokázal vychutnat stejně.

Měsíční záře prosvítala mezi mračny. Seděl jako jogín zcela bez hnutí a soustředil se jen na svou kořist. Jen podle jemných pohybů obličejových svalů a doteku palce na ostrém noži by případný pozorovatel poznal, že Tillmana sžírá nenávist.

Na pastvině stál domek připomínající malou loď plující po tmavém moři. Přestože se v něm svítilo, bylo v něm ticho jako v kostele při modlitbách. Uvnitř čekalo několik mužů nervózně držících prst na spoušti, zatímco si je pozorně prohlížel indián, který zmrzačil nebo zabil tolik jejich druhů. Tito muži byli jen obětními beránky, kteří měli v domě pouze vrhat stíny.

Tillman čekal, že se jeho hosté objeví až nad ránem, do něhož však mnoho času nezbývalo. Byl si téměř jist, že nebezpečí je k sobě připouta-

lo. Vycítil jejich blízkost z jejich stop – ze způsobu, jak kráčeli bok po boku.

Věděl, že poté, co se „pomilovali“ – byl si jist, že by to tak nazvali –, ji indián někam ukryje a přijde sám. Ona však zůstane nablízku. Počítal s tím ve svém plánu. Držet Kierovu matku jako rukojmí bylo příliš riskantní, třebaže ji Tillman měl i s kmenem Tiloků v hrsti, jako by je měl spoutané v obývacím pokoji Donahueových.

Z nějakého důvodu letadlo havarovalo z nižší výšky a dopadlo na zem prakticky nedotčené, místo aby se podle plánu rozprsklo nad oceánem na tisíce kousků. Jeden z vojáků ležel na sněhu s průstřelem hlavy a o ostatních vojácích a vědcích nevěděl. V době, kdy s vojáky dorazili k letadlu, ho již několik minut spalovaly plameny.

Teď navíc chyběl pátý a šestý svazek – šestý přitom nikdy neměl vzniknout. Tillman potřeboval zjistit, co indián s tou ženskou v letadle viděli. Musel vědět, jestli v něm nebyl ještě někdo další. Z takových informací mohl poskládat střípky do mozaiky a najít ztracený svazek. Kdyby se dostal do rukou nesprávných lidí, bylo by po něm.

Díval se do noci a vzpomínal na poslední rozhovor s Jensenem. Nevzpomínal si, že by jeho slova či chování naznačovalo, že neplní příkazy. Než vydechl naposled, nemluvil dlouho. Přesto si to vybavoval stále znovu a znovu.

Tillman na Jensena čekal. Měl tehdy zpoždění a pravděpodobně byl na vážkách. Změkčilost byla součástí lidské povahy – a zvlášť v případě vědců. Lidé jako Marty Rawlins začínali jako rázní pragmatici, ale s věkem v nich narůstaly pochybnosti, zda „konají správnou věc“.

Výsledkem byl takzvaný šestý svazek, který tehdy ležel na jeho pracovním stole z růžového dřeva. Marty do něho ze zoufalství zapsal naprosto všechno – nebo alespoň většinu, což by stačilo na to, aby je všechny oběsili. Existoval jen tenhle originál. V Tillmanových očích se tím Marty dopustil zrady. Musel s ním tedy vyrovnat účty. Stiskl tlačítko na telefonu. „Kde je Jensen?“ zeptal se.

Vybavil si nervózní hlas sekretářky. „Není ve své kanceláři.“

Zuřivě stiskl totéž tlačítko a došlo mu, že se poněkud rozzuřil. Zhluboka se nadechl a snažil se uklidnit, aby byl schopen opět vyhodnotit situaci.

Marty Rawlins, který měl na starosti vajíčka klonovaných jedinců, musel zemřít a s ním i jeho nejbližší spolupracovníci. Přestože Paul byl teprve čerstvým držitelem titulu doktor filozofie, byl průbojný a vynikající jako Marty. Tillman ho připravil ke kandidatuře a přesvědčil se o mladíkově ambicióznosti. Nic je nemohlo zastavit. Paul řešil problém koncepce lidských tkání a hlavně pochopil Martyho novou práci s DNA – alespoň natolik, aby byl schopen na ní pracovat s dalšími staršími kolegy-vědci.

„Jensen jde k vám," sdělila mu sekretářka bez varování. Proto si umínil, že jí hned ráno dá výpověď.

„Všechno připraveno?" K jeho stolu přišel vysoký prošedivělý muž. Tillman postřehl, jak Jensen očima přeletěl těžký pytel, který ležel na zemi.

„Jsou to jen natěrači," prohodil Tillman netečně.

„Ach tak," řekl Jensen, jako by ho pytel mohl nějak schlamstnout. „Všechno je připraveno – přesně podle plánu," řekl. „Klesnou z výše tisíc dvě stě metrů…, přesně na sto padesát metrů nad zemí. Pak po šesti tisících metrech bum! Spadnou na pobřeží Mendocina. Oceán je tam hluboký víc než kilometr a půl. Myslím, že z nich nezbude nic než cucky. Bude to vypadat, jako by vybuchla plná palivová nádrž a pak vyhodila do povětří kyslíkové láhve. Jestli si někdo uvědomí, že šlo o sabotáž, můžeme obvinit některé teroristy."

„Mohl bys zamknout dveře?" zeptal se Tillman zpoza stolu. Pochyboval, že by se úřady daly tak snadno uchlácholit, obzvlášť s přihlédnutím k rozsahu výbuchu. To si však hodlal vzít na starost později.

Jensen odešel ke dveřím a otočil těžkým mosazným knoflíkem.

„Rád bych ti něco ukázal," řekl Tillman a pobídl Jensena, aby přišel k němu ke stolu.

Když se však Jensen otočil, Tillman vytáhl berettu ráže devět milimetrů s neslyšitelnými dutými náboji a speciálním tlumičem Nexus, který byl díky mazivu zvlášť tichý u prvních dvou až tří výstřelů. Tillman měl v úmyslu vystřelit jen jednou – a zamířil přímo doprostřed Jensenovy hrudi. Nechtěl, aby kulka jen proletěla jeho tělem a zanechala za sebou nepěkné stopy ve dřevě. Nechtěl však střílet, dokud to nebude nutné.

„Co to děláte?" vyjekl Jensen.

Tillman pozoroval, jak muž hrůzou třeští oči. Rozlišoval dva typy lidí – býložravce, kteří pojídali zeleninu, a ty, kteří před smrtí bojovali. Většinou šlo převážně o dravce. Jensen se k jeho překvapení ukázal jako býložravec. Bylo to tedy snadnější, než myslel.

„Uklidni se, Jensene, jen chci, aby sis trochu schrupl, než bude po všem," podotkl Tillman a vytáhl ze stolu igelitový sáček. Pak vstal a šel k Jensenovi.

„Ale proč…? Udělal jsem všechno, co jste chtěl…, všechno…"

„Zůstaň klidný a nezabiju tě. V opačném případě skončíš v tom pytli s dírou v srdci."

V pytli leželo několik velkých napuštěných bavlněných tamponů.

„Co to děláte?" Jensen v panice šlehl pohledem po pytli.

Tillman se postavil za něho a v duchu si gratuloval, že ho odhadl správně. Věděl, že se nemýlil. Ten chlap je slaboch. Mohl se sesypat. Zručně mu nasadil pouta. Zvedl z podlahy sáček, který tam předtím položil, a přetáhl ho Jensenovi přes hlavu.

„Prosím…, můžete mi důvěřovat…" Jensen se začal dusit nedostatkem kyslíku i panickým strachem. Trvalo jen pár vteřin, než chloroform zabral.

Jensen vytřeštil oči a zdálo se, jako by se díval kamsi daleko před sebe. Měl světlehnědé jasné oči, které Tillmanovi připadaly zajímavé. Kolem Jensenových rtů se vytvořila pěna a škubal dlaněmi, jako by se snažil něco uchopit. Tillman mu beze strachu sňal pouta, protože věděl, že Jensen je natolik bezmocný, že se nemůže ani pokusit bránit. Možná to udělal nevědomky nebo snad viděl, že odchází na věčnost, ale pokusil se chytit čehosi před svým obličejem, co viděl zřejmě jen on. Pod nehty mu zmodrala kůže.

Tillman zachytil Jensena, když se mu podlomila kolena, a ucítil zápach mužových výkalů. Tillman z let zkušeností se savci věděl, že při smrtelné křeči u nich někdy dochází k vyprázdnění močového měchýře a střev. Pro takovou možnost měl připraven plastikový pytel.

Pečlivě do něho tělo zabalil a pak jej vložil do obrovského obalu na závěsný kluzák. Ukázalo se, že závěsné létaní mělo i jiné výhody.

Tillman měl v úmyslu osobně naložit tělo do kufru auta, odvézt ho k letadlu a tam ho ukrýt v nákladovém prostoru.

Později měl jistý svědek odpřisáhnout, že Jensena viděl odcházet do letadla s ostatními pasažéry.

Tillman opět upřel všechny své smysly na noční krajinu. Očima sledoval okraje rokle a pastvinu pod ní. Naslouchal, zda nepostřehne sebemenší odchylku mezi lesními zvuky, jakýkoli náznak přítomnosti lesních tvorů, kteří by ho mohli upozornit na vetřelce. Neslyšel nic než šelestění a tiché zvuky, které však nepatřily člověku.

Dosud Kier bojoval sám a ženu nechal poblíž v relativním bezpečí. Existovala jistá pravděpodobnost, že se bude chovat stejně i teď – přivede ji do poloviny cesty a pak ji tam nechá.

Otázkou ovšem bylo kde. Kdyby se jednalo o obyčejnou ženu, nechal by ji daleko; ona však dokázala zabít, takže zřejmě zůstala nablízku. Určitě trvala na tom, že půjde s ním. Třeba i celou cestu. Tillman se rozhodl, že počká poblíž rokle na denní světlo a pak se vydá za ní. Pokud se do úsvitu Kier s Jessií neobjeví, změním strategii, umínil si.

Koutkem oka zahlédl malý záblesk světla – netrval déle než pár sekund, avšak jemu to stačilo. Zklamalo ho, že se indián dopustil takové chyby. Pak si však uvědomil, že ji možná zavinila neopatrnost té ženy nebo že by mohlo jít o past. Bliklo zespoda na okraji pastviny. Jestli se nemýlil, proklouzli kolem něho nebo přišli jinudy.

Kdyby se Tillmanovi podařilo tu ženu zajmout, nemusel by dodržet celý Doylův plán. Mohl by ji vhodným způsobem mučit a pak ji odvést do domu Donahueových, kde by jí Doyle odhalil svou příslušnost k FBI. Ocitla by se tak v hlídaném prostředí, odkud by nemohla uniknout. Při pomyšlení, že je ta žena svázaná a bezmocná, se mu rozbušilo srdce. Tato reakce mu připadala divná. Znásilnění se za normálních okolností dopouštěli úchylové – výjimkou byla jen válka, v níž znásilnění po staletí fungovalo jako účinný prostředek zotročení. Pokud však bylo nejlepším prostředkem, jak vyvést zvláštní agentku Jessii Mayfieldovou z míry, pak šlo jistě o vhodný nástroj. Žena jako ona by si v takové situaci připadala bezmocná. Už proto chtěl znásilnění ještě zvážit. Až bude slabá a bezbranná, pak pro ni bude Doylovo přiznání sladkou úlevou.

Tillman vstal a s využitím periferního vidění se pohyboval ve tmě podél srázu k okraji lesa. Pod stromy se objevila vlhká tráva, díky níž kráčel

nehlučně. Mohl se opatrně dostat až těsně k ní, aniž by o něm věděla. Poblíž místa, kde zahlédl záblesk, stála skupinka tří vysokých jedlí. Odhadl vzdálenost ohrady k jedli. Podle jeho odhadu byla ve třetině cesty k zadní části pastviny, Tedy dvě stě padesát metrů. Jen dostat se odtamtud ke spoji zadní a boční části ohrady by zabralo dobrých dvacet minut. Po každém kroku se zastavil a naslouchal. V lese byla úplná tma, dovedl rozeznat jen hrubé obrysy.

S každým krokem si uvědomoval, jak snadno ho někdo z lesa mohl na pastvině zahlédnout. Jak se blížil k ohradě, křovin ubývalo a les nebyl tak hustý. Pokud se skrývala bez hnutí na zemi, mohlo mu trvat hodiny, než by ji našel. A pak ho mohla zahlédnout jako první.

Byl to zajímavý problém. Očividně byla v lese naprostým nováčkem, ale od chvíle, kdy byla s Kierem na útěku, se bezpochyby mnohému naučila. Oba muži, kteří ji sledovali v horách, zemřeli – a jeden z nich byl prohnanější než většina ostatních. Pomyšlení, že je nebezpečná, jí dodal pocit moci, který byl velmi lákavý.

V nočním lese se rozhostilo ticho větší než v jiných ročních obdobích. V tuto pozdní podzimní noc ticho narušovaly jen kapky vody dopadající na zem. Na stromě poskakovala jen veverka či plch. V dálce se ozvalo sotva slyšitelné šplíchnutí. Tillman usoudil, že si mýval oplachuje večeři. Dobytek se jen tu a tam na pastvině pohnul, ale nevydával žádné vyplašené zvuky.

Asi třicet kroků od místa, kde měla být, se Tillman pohyboval velmi pomalu. Nemyslel na nic jiného než na ni. Někde poblíž čekala – možná i s indiánem, ale nejspíš sama. Aby ji zpozoroval dřív, musel našlapovat naprosto tiše. Jelikož u sebe měla pistoli s tlumičem, mohla ho zabít, aniž by tím vzbudila pozornost ostatních.

Vzduch byl nabitý elektřinou.

Přesunul se k místu, kde se tyčily duby a několik menších roztroušených douglasek. Ve stínu stromů rostly vysoké kapradiny, tu a tam borůvčí a manzanita. Vycítil před sebou jehličnatou houšť a sotva rozeznal možná šest metrů vysoký strom. Podle koruny, která se skláněla k zemi, poznal, že to je tsuga. Pod jejími křivolakými větvemi se jistě ukrývá Jessie. Pomalu si dřepl, aby zůstal tiše, a několik minut jen naslouchal a či-

chal. Neslyšel sebemenší zvuk ani necítil žádnou vůni. Vnímal však něčí přítomnost. Nebo se mu to jen zdálo?

Zpozoroval jemné tlumené světlo zimního slunce, které se vyhouplo na oblohu, a měsíc v úplňku se skryl za mrak. Postupně se přitiskl na břicho a věděl, že se bude muset pohybovat opatrněji a ještě pomaleji. Musela být blízko.

29

Dej přednost trpělivosti před honbou a budeš mít maso na zimu.
Tilocké přísloví

Vypadalo to jako pěšina pro vysokou zvěř, ale zdála se příliš veliká a nápadná. V úpatí strmého svahu daleko od pastviny ji vyšlapali lidé a dobytek. Byla to snadná cesta. Kier šel mimo vyšlapanou stezku trochu nad ní, protože očekával, že u ní bude ležet hlídka a čekat.

Když mu k domu chybělo tak třicet metrů, zaslechl nějaký praskot – jako by kdosi těžkou botou šlápl na suché dřevo. Zpozorněl a stiskl v ruce pětačtyřicítku s tlumičem. Přímo před ním se rozprostíralo borůvčí s propletenými větvemi. Podařilo se mu přes ně dostat stranou, aniž vydal sebemenší zvuk. Poblíž byl malý jehličnan, za který se postavil a čekal. Ten, kdo měl na svědomí ten praskot, musel být velmi blízko. Rozhostilo se naprosté ticho.

Ve chvílích stresu se mozek ptal stále na totéž: Kdy? Kdy? Kdy? Aby přerušil mučivé čekání, pocítil Kier pokušení se pohnout a začít zkoumat.

Zůstal však klidný a pomocí meditace se stal součástí místa, na němž teď stál. Uvolnil svalstvo, zhluboka dýchal a nanejvýš soustředěně vyrazil. V duchu se s tím místem sžil, jako by tam mohl zůstat navždy. Veškerá nutkavá potřeba něco udělat ho rázem opustila. Jen hladký kov spouště mu připomínal, proč je tady. Nehybně vyčkával. Slyšel jen jemné ševelení nočního vánku, ale pak se ozvalo tlumené odkašlání.

Byl to neuvěřitelný omyl. Snad až příliš neuvěřitelný. Vzpomněl si, jak Tillman v horách sledoval vlastní muže jako stín, a uvažoval, zda nejde o podobný manévr. Znovu se otočil o 360 stupňů. V šeru lesa by nebylo snadné rozeznat člověka. Nic neviděl.

Muž, který vydal ten zvuk, stál zřejmě za hustým křovím, jež se rozprostíralo před ním. Kier ho obešel a zahlédl za houštinou pařez – snad

metr dvacet veliký, který byl nepochybně dobrým úkrytem. Kier vyčkával.

Opět vycítil něčí přítomnost. Domníval se, že vtáhl nosem tělesný pach muže, ale nebyl si tím jist. Králičí stopa ve sněhu náhle změnila směr, jako by drobné zvíře vycítilo, že za oblým kamenem se kdosi skrývá.

Další odkašlání zpoza pařezu však neodvrátilo pozornost od kamene. Prozkoumal úbočí, aby našel místo, odkud by mohl sledovat past. Zdálo se však, že pod hustým listovím nebude mít dobrý výhled. Měsíc vykoukl z mraků. Kier věděl, že se bude muset hýbat rychle. Proklouzl křovinami podél stezky, položil na zem baterku a rozsvítil ji. Pak zmizel v lese, kde zamířil pistolí do země a vystřelil.

„Hergot!“ zachrčel irským nářečím, připomínajícím mluvu otce Jacka Donahuea.

Nastalo ticho. Žádný pohyb. Opatrně, aby mu větve nešlehaly o oblečení, prošel lesem směrem k manzanitě. V tu chvíli zahlédl podél okraje stezky vojáka, který mířil k baterce. Položil se na zem a napínal uši, aby slyšel, co muž spěšně šeptá do vysílačky. Zvažoval možnost, zda na něho nepošlou armádu střelců, ale pak usoudil, že to neudělají. Nejprve jistě pošlou někoho na obhlídku.

Za pár sekund držel muž v ruce baterku a šeptal do vysílačky cosi, čemu Kier nerozuměl. Nakonec muž zamířil ke křoví poblíž místa, kde našel baterku. Kier očima přeletěl terén v okolí balvanu a postřehl sotva patrný pohyb. Možná to byl pozorovatel.

Podruhé rozeznal pohyb i obrys helmy. Po chvíli byl schopen určit, kde má voják ramena i tělo. Pozorovatel poslouchal vysílačku a stále se rozhlížel. Kier vycítil, že tenhle muž je opatrnější než první. Z pomalých pohybů a jisté lhostejnosti usoudil, že voják je naprosto klidný.

Předpokládal, že to sice není Tillman, ale jejich vůdce. Možná jeho zástupce. V té chvíli si uvědomil, že jeho úloha je mnohem komplexnější. Musel toho pozorovatele bud zajmout, nebo zabít – nestačilo ho jen zranit. Vyčkávání by tentokrát nefungovalo. Brzy se mělo rozednívat.

Kier nesl v kapse drát ke škrcení s dřevěnou rukojetí na obou koncích. Vytáhl ho a přiblížil se k muži, který našel jeho baterku. Za tři minuty stál vedle staré olše, jež ho ukryla před prosvítajícími paprsky světla.

Za černým dubem ve vzdálenosti asi dvanácti metrů byl muž, který ho pronásledoval. Hlavní pušky M-16 prohledával křoví, jako by očekával, že každým okamžikem najde zraněného Ira.

Kier si uvědomil, že by trvalo příliš dlouho, než by se k muži dostal tak blízko, aby mohl použít škrticího drátu. Pistoli s tlumičem by bylo příliš slyšet. Několik desítek centimetrů před ním vedla křovím přirozená cesta. Kier usoudil, že by jí mohl využít. Odplížil se k úzké pasece a posadil se uprostřed. Nad pěšinou rozprostíral své větve mohutný dub. Jedna z jeho silných větví protínala vrchol voňavého cedru. Kier se tiše vyšplhal na dub, zavěsil se koleny za větev nad stezkou. V hustém houští by nebyl vidět, pokud by někdo nahoru neposvítil baterkou. Kier hlasitě zachroptěl jako umírající člověk a tlumené kroky jeho kořisti okamžitě ztichly. Znovu zaskučel jako zoufalý raněný.

Při troše štěstí by se voják mohl dívat jen před sebe, protože by ho nenapadlo, že polomrtvý muž může být jinde než na zemi. Jeho krok zrychlil a světlo baterky se třepetalo mezi stromy. Kroky na chvíli ustaly, ale pak se muž opět dal do pohybu. Zpočátku ho Kier zahlédl jen letmo; pak však klesl na mysli. Muž sešel z cesty.

Lovec, zřejmě unaven neustálým civěním, si klestil cestu travinami. Kier ztuhl a vytáhl zpoza pasu pětačtyřicítku. Od lovce ho oddělovalo pouze šest metrů. Kier sotva dýchal. Věděl, že muž naslouchá a hledá jakoukoli stopu.

Světlo se začalo pohybovat kolem houštiny. Přiblížil se – byl jen tři metry daleko. Kier se pekelně soustředil; tělo měl napnuté jako pružinu. Sakra! Žoldák změnil směr a zmizel z jeho dosahu.

Kierovi tepala v hlavě krev a nohy mu začaly brnět kvůli nedostatečnému prokrvení. Uvažoval, jak dlouho vydrží viset ze stromu hlavou dolů. Od váhy pětačtyřicítky ho mírně bolela paže. Věděl, že nebude schopen zůstat připraven ke střelbě. Přitáhl si pistoli k hrudníku a ulevil tak namáhanému svalu.

Muž konečně cestu našel mezi houštím a vyrazil po ní. Kier se opět připravil. Asi metr a půl od Kiera se muž zastavil, klekl si a začal nadzvedávat větve cedru. Plížil se.

Kier pochopil, že je třeba jednat. Kdyby se muž dostal až za něho, mohl by seskočit z větve a použít drát. Sekundy však ubíhaly a muž byl

stále daleko. Kier necítil nohy a měl dojem, že se mu do hlavy hrne krev. Tiskl k sobě dřevěná držadla drátu a nevědomky hladil jejich drsný povrch. Znovu se soustředil na cíl, dokud se muž nepostavil těsně pod něho. Kier hledal očima chytřejšího pozorovatele, ale neviděl nic. Připravil si drát, zhluboka se nadechl a svezl se z větve.

Vlhké listí v lese pod Tillmanovými bosými chodidly, chladný podzimní vítr a pocit, že ho instinkty vedou k další kořisti, ho poněkud probraly. Trápila ho jen hrozba možného neúspěchu. Tillman si opět uvědomil, že vše vyžadovalo jeho osobní intervenci. Když zoufale potřebovali učinit pokrok v metodice testování, byl to on, kdo trval na klonování kojenců v brazilské laboratoři. Byl to on, kdo vybral tilocké ženy za náhradní matky a kdo chtěl usmrtit mozky dětských klonů. Přestože ostatní pochopili nutnost toho zákroku, byl to opět Jack Tillman, kdo přijel v sobotu, aby píchl třiceti dětem injekci. Nikdo jiný neměl dost odvahy, aby projekt posunuli kupředu.

Děti odvezl do vynikající výzkumné laboratoře v Novém Mexiku. Marty tam měl dorazit za dva týdny – a samozřejmě se nikdy neměl dozvědět, co se stalo. Dva muži, kterým Tillman sdělil svůj plán, však prohlásili, že to je neetické a že jsou absolutně proti. Příslušný den Tedy pět výzkumníků bez další diskuse či vysvětlování opustili odpoledne laboratoře.

V místnosti běžně určené k pitvám a odebírání vzorků tkáně položili na tři nerezové stoly šest dětí jako bochníky chleba. Byly zabaleny v zavinovačkách a připoutány k miniaturním pěnovým matracím. Dalších čtyřiadvacet dětí leželo v plastových kolébkách vyložených stejným materiálem.

Ztlumili světla, avšak Tillmanovým potřebám to nevyhovovalo. Když rozsvítil silná osvětlovací tělesa, mnohé děti začaly vřískat. Tillmana rozčílilo, že všechny děti musely zírat do umělého osvětlení. Měli mu dát něco, čím by jim mohl oči zastínit. Nikdo nevěnoval pozornost detailům.

Tillman obdržel předběžné hypotetické instrukce. Měl vrazit podkožní injekci do fontanely, Tedy měkkého místa v lebce novorozence. Někdo se mu zmínil o anestézii, ale na tu Tillman neměl čas. Pohlížel na svůj čin

jako na pozdní potrat, jenže v daném případě měla zbylá tkáň simulovat život a sloužit důležitému výzkumu.

Několikrát si to připomněl, když naplňoval první stříkačku. Desítka s relativně velkou jehlou měla působit velmi rychle. Za pár minut se novorozenci měli stát jen lidskou tkání – ničím víc, ničím míň.

Protože bylo důležité, aby nedošlo k zavlečení infekce, použil holicí strojek, aby kojence zbavil jemných vlásků, pak jim místo dezinfikoval vatou s alkoholem a následoval betadyn. Pevně uchopil hlavu levou rukou a nahmatal fontanelu. V této fázi vývoje zde oddělovala mozek od okolního světa jen kůže a mozkové pleny. Pravou rukou zamířil jehlu k přednímu laloku. Napadlo ho, jestli při tom má něco cítit. Jelikož poznal, že necítí vůbec nic, říkal si, že dosáhl klinické nestrannosti.

Nyní, v kopcích severní Kalifornie při osamělém pronásledování oběti, Jack Horatio Tillman hledal tutéž klinickou nestrannost. Jeho nezdary při dopadení Kiera a potíže s vlastními muži mu to velmi znesnadnily, ale nakonec měl pocit, že se mu to daří.

Obešel tsugu a teprve pak si uvědomil, že se cosi choulí u jejích kořenů. Jestli je to ona a viděla mě, pak jsem v průšvihu, pomyslel si. Byla to poslední myšlenka, než v hrudi ucítil celou škálu bolestí, a uvědomil si, jak mu pětačtyřicítka proletěla neprůstřelnou vestou, a uslyšel křupnutí kosti. Před vážným vnitřním zraněním ho zachránil jedině úhel dopadu střely.

Mazaný Tillman však padl na zem jako postřelený holub. Předstírat mrtvého a trpět nesmírnou bolestí by nedokázalo mnoho lidí.

Mám jen pohmožděná žebra, namlouval si. Bude však obtížné dostat tuhle agentku FBI, když trpí jako kůň. Od chvíle, kdy ho ta myšlenka napadla, v něm narůstala touha tu ženu mít, což se mu nestávalo často. Teď, když ho postřelila, se potřeba změnila ve vášeň. Fotografii Jessie, kterou sebral Donahueové, měl stále v kapse. Připadalo mu zvláštní, že ho něco dokáže tak fascinovat, přestože jeho touha není založena na ničem jiném než na mrtvých tělech a nějaké fotografii.

Navzdory nesnesitelné bolesti Tillman ztichl. Vyčkávala. To je chytré, pomyslel si. Pak zaslechl, jak se k němu plíží. Ležel zcela bez hnutí a obrátil oči v sloup. Když mu zvedla víčka a posvítila mu do nich baterkou, vypadal jako mrtvý.

30

Pro králíka je prubířským kamenem zima. Pro medvěda jaro a pro muže jeho touha.
Tilocké přísloví

Vysoké srázy nad farmou Donahueových a údolí řeky vypadaly působivě i v noci. Měsíc svítil mezi mraky vlnící se paseky, odhaloval obrysy hor, vyčnívající skalní stěny a kmeny stromů v různých odstínech černé. Blízké pastviny, na nichž se líně procházel dobytek, získaly v jeho záři šedivý odlesk.

Sezení jí připadalo mnohem těžší než nějaká práce. Jessie se přesto schoulila pod strom. Teď byla ráda, že se pod ním krčila, když se ten muž plížil lesem. Nejprve zahlédla ve tmě pohybující se postavu, ale zdála se jí tak prchavá, že si nebyla jistá, zda vůbec něco viděla. Pak se podívala po očku, jak ji to učil Kier. Rozeznala hlavu. Když jí zmizela z očí, zahlédla jeho tělo, nebo si to alespoň myslela. Ať to byl kdokoliv, byl hrozivě blízko. A nešeptal tilocké heslo, které jí řekl Kier.

Chtěla zmáčknout spoušť, ale kladla si spousty otázek: Co když mu prostřelím plíce? Co když mu vybuchne srdce? Nejsem kat. Měla spoustu času na uvažování a hlavou se jí honilo tolik myšlenek…, až ji skutečně zmáčkla a zaslechla tlumený výstřel ruční pistole velkého kalibru.

Tupému nárazu střely předcházelo proudění vzduchu, při němž se jí obrátil žaludek. Pokud měl na sobě neprůstřelnou vestu, možná měl jen naražená žebra a vnitřní orgány. Přestože se jí chvěla ruka, byla připravena při sebemenším pohybu vystřelit znovu. Nic, dokonce ani sténání, nenaznačovalo, že by muž ránu přežil. Nikdo by při vědomí nedokázal v takových bolestech ležet bez hnutí. Počkala ještě asi minutu a pak se k němu připlížila.

Byl to možná jen metr, ale plazila se pomalu, dívala se, naslouchala a stále na něho mířila. Pak k němu poklekla, nahmatala jeho krční tepnu a ucítila puls. Prohmatala mu hrudník a zjistila, že má pod maskáči neprůstřelnou vestu. Zasáhla ho jen z boku.

Sundala mu helmu a přitiskla mu hlaveň ke spánku. „Jestli mě slyšíš, ty mizero, ani se nehni, nebo ti ustřelím hlavu."

Zdálo se, že má vskutku velkou hlavu. Vytáhla baterku, posvítila mu do tváře a pak mu zvedla víčka.

Naklonila se nad ním a stále mu tiskla zbraň ke spánku. Rychleji, než si dovedla představit, prudce zvedl hlavu. Automaticky vystřelila. A minula!

Chytil ji za vlasy, zaklonil jí hlavu k obloze a druhou rukou jí chtěl sebrat zbraň. Do noci se ozvaly další dva výstřely. Zmáčknout spoušť v této chvíli však nebylo rozumné, protože byl silnější – a on mířil.

Kopla ho kolenem do žeber, až zasténal skrz sevřené zuby. Stále jí držel hlavu v záklonu. Zvedla levou ruku k hlavě, zatímco pravou stále nepouštěla pistoli. Jessie s ním bojovala se šílenou vervou. Snadno jí však pistoli vy kroutil, a když se odkulila, skočil po ní a chytil ji pod krkem.

Jessie se začala svíjet a kopat kolem sebe. Vrhl se však na ni jako hladové zvíře a držel ji při zemi, dokud ji opět nedržel pod krkem.

Zatočila se jí hlava. Potřebovala vzduch. Jeho stisk mírně povolil a ona se nadechla. Přesto však začínala kvůli odkrvení mozku omdlévat. Jako opilec v kaluži přihlížela vlastní smrti.

Paže jí zůstala bezvládně viset. On opět povolil stisk. Viděla jen velký kulatý stín, kde měla být jeho hlava. Vyskočil na ni a roztáhl jí nohy. Bože, to ne! zhrozila se. Vycítila sex. Přitiskl jí hlaveň pod bradu.

„Kde je ten indián?"

Přemýšlej. Výstřelem z pistole ti ustřelí půl hlavy. Svíral ji rukou pevněji a tiskl ji k zemi. Chtěla zaskučet.

„Tak kde je?"

„Já nevím."

„Nehraj si se mnou." Škrtil ji – měla dojem, že se ocitla v temném tunelu. Tma tam byla černější než noc. Všechno se jí v hlavě najednou pletlo.

„Mluv,“ zatřásl s ní.

„Nevím, kde je,“ zajíkla se, když povolil tlak na jejím krku.

„Lžeš.“ Pak na krku ucítila nůž, probodával jí kůži.

„Ach, ne!“ Bože, nechci, aby mě podřízl, říkala si.

Přitiskl jí nůž ke tváři. „Pověz mi to.“

„Nechal mě tady.“ Řezná rána ji zabolela. V hrůze ze sebe začala chrlit: „Šel vás hledat, neřekl mi kam.“

„Mířil k domu, že?“ přestal ji řezat. „Neodpovídáš mi. Nechci z tebe udělat fašírku.“

„Asi se vydal k domu, ale o tom, kde je teď, nemám nejmenší tušení.“

„Pověz mi o letadle.“

Zoufale se snažila, aby tím nožem nehýbal. Řekla mu o jasném světle na obloze, o výbuchu, cestě sněhem, a dokonce i o rozzlobené veverce.

„A co letadlo? Mluv o letadle. Byl v něm někdo naživu?“

„Jeden chlap, byl potřísněný krví. Nejprve na nás střílel a pak hodil granát.“

„Jak vypadal?“

„Byl starší než ti ostatní…, měl brýle…, ale byl od krve…, nedá se popsat…“

„Byl u letadla ještě někdo další?“

„Nikoho jsme neviděli, jen stopy směřující od letadla.“

„Co ti Kier řekl o těch stopách?“

„Nic…, byl to jen nějaký člověk.“

„On ví víc.“

Znovu ucítila ostří nože. „Mně o tom neřekl,“ málem vykřikla.

„Co jste sebrali v tom letadle?“

„Pět pořadačů.“

„Přečetli jste je?“

„Jenom něco. Neměli jsme čas a bylo v nich hodně technických údajů.“

„Lžeš. On o tom ví hodně. Kde je šestý svazek? Bylo jich šest?“

„Bylo tam místo pro šestý, ale bylo jich tam jen pět.“

„Nemluv se mnou tak povýšeně.“ Nožem ji řízl do tváře, až vyjekla bolestí.

„Čtyři jsme nechali ve srubu a pátý jsme vzali s sebou. Šestý jsme nikde nenašli. Možná ho má ten chlap, co tam nechal stopy.“ Znovu ucítila nůž. „Říkám vám, že nevím, kde je!“

Zmáčkl jí krk. „Sklapni. Jestli ještě jednou takhle zařveš, je po tobě. Kde je pátý?“

„Kier ho schoval poblíž srubu – neukázal mi kde.“

Měl nyní vše pod kontrolou. Představila si svou zjizvenou tvář a smrt. Pátrala, jak z toho ven. Přemýšlej. Musela myslet, ne se jen krčit strachy. S něčím zápasil.

„Otoč se.“

Snadno ji obrátil – jako puma králíka. Spoutal jí ruce za zády. Zdálo se, že útěk je nemožný, ale nedokázala se vzdát. Jak by ho mohla zneškodnit? Jak bych mohla utéct?

Teď jí rozepínal sako a rozepnul si kalhoty. Když ucítila, jak jí rozepíná knoflíky košile, zatočila se jí hlava. To snad ne. Tady v mrazivé noci ve špíně snad ne! Vyhrnul jí Kierovo tričko až ke krku, rozepnul jí džíny. Její mozek se opět halil do tmy – její duch se chtěl uchýlit do nějakého vzdáleného místa.

Jaký cvok by… Opět se jí rozsvítilo. Stáhl jí kalhotky ke stehnům, pak až ke kotníkům. Vyhoupl se na ni a osahával ji. Byl jako nadržené prase.

„Ne…“

Uhodil ji tak, že málem upadla do bezvědomí. Snažila se potlačit záchvat hysterie. Nějak, ani nevěděla jak, si vybavila muže z tréninku – násilníka –, jak mluví o svém vzteku z magnetofonového pásku.

„To vás naplnil takovým vztekem otec, nebo vaše matka? Nebo si snad s vámi pohrávala sousedka? Co?“ zeptala se tak věcným tónem, až nad ním sama žasla.

Začal dýchat rychleji. Plazil se po ní a koleny jí roztahoval nohy. Točila se jí hlava, že si připadala jako opilec na ulici plné lidí – mokrá země, větvičky a roští ji tlačilo do holého zadku – jeho páchnoucí dech.

„Nikdy jste mi o mámě neřekl – o té vaší nemoci, kterou máte…“

Uhodil ji do tváře, rozmazal krev, ale zbystřil jí mozek. V té chvíli si uvědomila, že ji neznásilnil. Že něco…, že má ochablý úd.

„Kristepane, po tom všem se vám ani nepostaví?“ vyhrkla. Pak se v duchu usmála. Ten prasák to nezvládne. Nedokáže se vzrušit. Nevázaně se zachechtala.

„Vy ubožáku. Chcete mě znásilnit. Chcete mi ublížit, ovládnout mě podle svých zvrhlých představ, a přitom se vám ani nepostaví.“

Když ji opět udeřil, pravděpodobně jí něco zlomil. Ji to však nezastavilo. „Nebo za to můžou máminy řeči?“ Po dopadu jeho tvrdé pěsti jí praskla čelist. Zkrvavenou rukou se pokusil vzrušit.

„Když je to tak zlé, děláte si to sám, co? Možná kdybyste mi sundal ta pouta…, sakra, s těmi zkrvavenými rty to nemůžu ani vyslovit…, jestli mi je sundáte, tak bych mohla…“

Rozchechtala se a nemohla přestat, dokud nekašlala krev. „Možná bych vám mohla pomoct.“ Její smích se rozléhal nocí.

Uplynula asi minuta od chvíle, co cítila rytmický pohyb jeho ruky a pak jeho depresi. Pohyboval jí stále rychleji, jako by škubal za tenký, suchý provaz. Rty jí otekly jako balony – nedokázala by přestát další ránu. Nemohla však odolat. „Mrzne mi zadek, proč se na to nevykašleme? Takhle se stejně nepomstíte tomu, kdo vás naštval.“

Přestal. „Později,“ řekl, odvalil se z ní a začal se oblékat.

„Vážně by vám nějak pomohlo, kdybyste mě nutil k sexu?“ zeptala se, když jí natáhl kalhotky.

„Slibuju ti, že ještě budeš prosit, abych ti to udělal.“

Tentokrát neřekla nic. Zapnul jí kalhoty, sako a řekl jí, ať jde.

Nechávej za sebou stopy, říkala si. Musí být dobře vidět. Každý třetí krok rozhrnula nohama hlínu. Pokud mohla zlomit větvičku, udělala to. Šli na kraj lesa a celou dobu jí mířil pistolí do týla. Na zlomek vteřiny ji napadlo, jestli by na tom Kier nebyl líp, kdyby Tillman zmáčkl spoušť.

31

Někteří lidé by si zlé duchy vymysleli, kdyby se dozvěděli, že neexistují.
Tilocké přísloví

Kier dopadl muži na záda a srazil ho k zemi. Stačilo jediné trhnutí drátem kolem krku a měl ho ve smrtícím sevření. Po zuřivém svíjení upadl muž do bezvědomí a Kier mohl uvolnit stisk. Ten chlapík v batohu neměl pouta jako ostatní. Místo nich Tedy Kier použil tkaničky z jeho bot a pak mu nařízl Achillovu šlachu. Munici, kterou si nemohl nechat, odhodil do křoví. Aby vyřadil z provozu pistoli a pušku, vytáhl z nich zápalný mechanismus.

Kier pracoval rychle, protože si uvědomoval, že pozorovatel by mohl přijít každým okamžikem. Kdyby se dozvěděli, že jeden muž byl zneškodněn, vyslali by za ním celou skupinu.

Prodíral se nejhustší částí lesa, většinou po břiše, a otočil se ke kameni a ke svídě krvavé. Nikdo tam nezůstal. Nenapadlo ho, kam ten muž mohl jít – jedině snad pro posily.

Usoudil, že bude lepší vyčkat. Začínal mít pocit, že dům nebyl správným cílem jeho cesty. Jestli je Tillman tady, pak bude čekat někde v okolí farmy. U toho muže bylo mnohem pravděpodobnější, že bude líčit past než dělat návnadu.

Podíval se směrem, odkud přišel. Na pařezu seděla promrzlá deňka, dívala se a šlehala ocasem, jako by ji někdo vyrušil. Kier neslyšel žádný zvuk, ale za listím nedalekého stromu zahlédl stín. Jestli to byl muž, musel být dobrý. Byli od sebe vzdáleni tak šest metrů. Kierovi navzdory snaze zůstat v klidu začalo divoce tlouct srdce. Každá částečka jeho bytosti

mu napovídala, že je v nebezpečí. Chvíli dokonce uvažoval, proč muž neútočí.

Bez nějakého plánu a přemýšlení vyběhl napravo, sotva zaslechl zacvaknutí zásobníku pistole. Pak skočil přes pařez a skulil se za něj. Kdykoli vedle něho mohl vybuchnout granát, přitom věděl, že nebude moct vystřelit ještě několik sekund. Uvědomoval si i to, že ho každým okamžikem může skolit puškou M-16.

Všiml si, že v jedné ruce drží granát a ve druhé ruce pistoli. Kier vystřelil do kovové neprůstřelné vesty. Střela ho odrazila a muž upadl na záda. Kier po něm skočil.

Voják bojoval se zápalem, s jakým se Kier nikdy nesetkal. Cítil jeho prsty na svém krku. Oba se snažili přemoct soupeře. Když se oba dostali do kleku, Kier chtěl muži palcem prorazit dýchací trubici. Prsty mu však sklouzly a muž udeřil Kiera pěstí do brady. Rána ho na chvíli ochromila. Kier se otřásl, vyskočil na protivníka a přitiskl ho k zemi.

Uvědomil si, že se mu muž dívá do tváře, mluví a už nebojuje.

„Přestaňte se rvát. Jsem z FBI, zvláštní agent Doyle."

Kier mu téměř nerozuměl. Rozpřáhl se a uhodil muže přímo do hladce oholené brady. Na chvíli se muži protáhl obličej a Kier znovu udeřil. Muž se však nehýbal.

„FBI, to mě podržte," zamumlal Kier a spoutal muže jeho vlastními želízky. Něco v něm však vyvolalo nepříjemný pocit. Co když je skutečně z FBI? Ne. To sotva. Tohle je najatý zabiják. Chystal se hodit… Kier se podíval na zelenou kovovou věcičku. Bylo to k neuvěření, ale tenhle granát by nikoho nezabil – jen ho omráčil.

Kier zaslechl mužův sten a otočil se. Klekl si k němu a třásl s ním, až ho probral k vědomí.

„Jak se FBI dostala k takovému šílenci?"

Doyle zavrtěl hlavou a snažil se myslet. „Dostali jsme tip, že ten Tillman – Jack Tillman – dělá nezákonné věci. Nechal jsem se najmout přes agenturu jako žoldák stejně jako ostatní, jenže já jsem tajný agent FBI."

„Proč bych vám měl věřit?"

„Musíte. A až uslyšíte, co vám povím, uvěříte mi."

Kier mlčky zkřížil paže. „Držel jste v ruce pistoli."

„Zkontrolujte si zásobník. Pravděpodobně jste slyšel cvaknutí gumových střel," řekl. „Možná by pomohlo, kdybych si promluvil s agentkou Mayfieldovou."

„Ona tady není. Do čeho se Tillman zapletl?"

„Je to velmi dlouhá historie."

„Jen do toho."

„To, co vím, mám převážně ze spisů FBI. Včera se mi však podařilo ho přimět, aby se mi svěřil, takže jsem si mohl doplnit mezery."

„A to?"

„Za prvé si myslíme, že nakloNoval jistý počet dětí, které využíval při lékařských výzkumech. Zmapoval lidský genom."

„To vím, a co dál?"

„Četl jste to ve svazku šest?"

„Ve svazku pět."

„Máte šestý svazek?"

„Ne tak rychle. Mluvte dál."

„Tak Tedy: Víme, že využívá tilocké kliniky, aby získal náhradní matky pro klony."

„Moje sestřenice jeden porodila a tvrdili jí, že je pro adoptivní rodiče," řekl Kier. „Bylo to krásné dítě."

„To je mi líto." Doyle si přejel prsty přes krvácející ústa. „Zabíjejí těm dětem mozek chemickým koktejlem, který nazývají Whiteout. Odkazují se pak už jen na vzorky dětské tkáně. Ty děti jen živoří – jen jedí, vyprazdňují se a spí."

Kier měl pocit, jako by dostal ránu do žaludku. Zíral na Doyla v šeru a vřela v něm nenávist.

„Zmrzačili tak všechny děti?"

„Žádné z nich neadoptovala bohatá rodina, jak tvrdili."

Kierovi se zhnusením zatočila hlava. „Tillman naklonoval i mě," řekl roztřeseným hlasem.

„To jsem nevěděl, je mi to líto. Jak jste se to dozvěděl?"

„Od Tillmana. Věřím mu, protože jsem v těch přehledech viděl vlastní datum narození a číslo pojistky."

„Říkám vám to jen proto, abyste mi věřil, že nejsem jen nějaký žoldák," řekl Doyle.

„Pokračujte.“

„Tillmanovi se jedna věc nepodařila tak, jak si to naplánoval.“

„Práce s bacilonosičem viru.“

„Vám to také došlo?“

Kier neodpověděl.

„Byla to jen malá část jejich práce,“ pokračoval Doyle. „Ale skutečně se to nepovedlo. Pospíchali a domnívali se, že ten africký virus je neškodný. Mýlili se – byl dokonce horší než ten bacil, který zmutoval u Tiloků. Utočí velmi pomalu. Dostane se do morku kostí a může trvat léta, než vás zabije. V závislosti na imunitním systému však může působit i rychleji. Skončili studiem uspořádání DNA Tiloků.“

„Je 1220 Tilok?“

„Byla to tilocká žena. Vystavili ji mutovanému bacilonosiči viru RA-4TVM a zjistili, že je vůči němu imunní. Zkoumali ji i ostatní Tiloky. Díky ní v nich Tilokové vzbudili takový zájem. Šlo o tu imunitu.“

„Podle přehledu se zdálo, že antivirus a vakcína AVCD-4 společně zabraly,“ řekl Kier.

„Naši hoši si myslí totéž.“

„Takže Tiloky sledovali kvůli imunitní teorii.“

„Ano. Tilokové však mají ještě další genetické odlišnosti. Po té retrovirální záležitosti Tilokům zůstal v genech segment DNA, který se přirozenou cestou spojil s Tillmanovým bacilonosičem RA-4TV. Výsledkem byla mutovaná verze RA-4TV, kterou nazvali RA-4TVM; ta ovšem zabíjí. Původní virus RA-4T nebyl tak neškodný, jak se domnívali. Příliš s tím pospíchali.

Tillmanovi lidé donedávna nedokázali RA-4T ani RA-4TVM vyléčit. Dostal se však do americké populace a Tillman o tom věděl už dva roky. Často lidé třeba čtyři nebo pět let nemají žádné příznaky. Pak začnou umírat. Někteří mohou žít velmi dlouho. Myslíme si, že Tillman pracoval v posledních měsících na tom, aby to vypadalo, že se virus rozšířil z norčí farmy v rezervaci Tiloků.“

„Jak vůbec Tilokové RA-4TV dostali?“

„Odpověď je prostá – to nevíme, ale rozhodně to chceme zjistit. Víme však, že používal Tiloky k testování použití antiviru AVCD-4 a jeho účinnosti, který měl léčit mutovaný virus RA-4TVM. A jeho případných dal-

ších mutací. Myslíme si, že mutace toho viru vznikla náhodou. Je pravděpodobné, že k mutaci dojde jen v těle Tiloků. Bohužel však RA-4TVM neumíme vyléčit. Tillman ano. Způsob léčby je popsán v šestém svazku. A antivirus i vakcína byly v tom letadle."

„Takže mému kmenu a zbytku země hrozí riziko, že nedostaneme lék?"

„Ano. Máte šestý svazek?" zeptal se Doyle a podíval se Kierovi do očí.

„Jak moc se rozšířil?"

„To přesně nevíme. Tillman jej zavedl jen několika Tilokům na klinice, protože s Rawlinsem zoufale chtěli zjistit, jakým způsobem se rozšíří a jak bude reagovat po vakcíně a antiviru. Nějakou nešťastnou náhodou jej chytila i Rawlinsova manželka. Než však stačili vyvinout lék, bylo příliš pozdě. Pokud se delší dobu neléčí, dostane se do mozku. Virus se dá vyléčit jen v raných stadiích, v pozdějších fázích způsobuje neurologická poškození s podobnými příznaky jako Alzheimerova choroba. Poškození mozku je nezvratné, i kdyby se virus podařilo zneškodnit. Virus se šíří podobně jako AIDS, ale o něco snadněji. Prý se může přenášet i slinami."

„Museli být zřejmě velmi zoufalí."

„To určitě. Představte si tu zodpovědnost. I kdyby ji dokázali léčit. Tak máte ten šestý svazek? Musím to vědět."

Kier zachoval kamennou tvář. „Nechápu, jak FBI mohla něco takového dovolit. Víte toho tolik."

„Poslyšte, musíme najít lék na ten mutovaný virus dřív, než dostaneme Tillmana, protože jinak by ho vyměnil za svou svobodu. Musíme také nalézt šestý svazek a opatřit důkazy. Spoustu našich informací jsme získali od svědka, který byl v letadle a teď je mrtev."

Kier zavrtěl hlavou.

„Jejich technologie je objevem století, ne-li tisíciletí." Doyle se pokusil vstát, ale Kier ho držel u země. „Rawlins vypracoval šestý svazek, aby tomu šílenci vzal z rukou moc. Jestli FBI získá šestý svazek, možná najdeme ten dům hrůzy, kde drží všechny klony s poškozeným mozkem. A možná zjistíme i to, co provedl Tilokům a jak to napravit. Slyšel jste dost, abyste mi pomohl?"

„A co letadlo a vojáci?"

„Tillman se zřejmě dozvěděl, že ho Rawlins chce podrazit. Musel se zbavit jeho i všech záznamů o nelegálních aktivitách.

Proto si vymyslel tu havárii letadla. Nejprve musel přesvědčit Rawlinse, aby přestěhoval laboratoř. Dalším krokem bylo zničení důkazů nelegálních nebo kontroverzních materiálů. Dále chtěl naložit Rawlinse a jeho nejbližší spolupracovníky do letadla se všemi jejich záznamy. Potom vyhodit z letadla důležité výzkumné materiály, než vybuchne časovaná bomba. Mělo explodovat nad oceánem. A nakonec přesvědčit vládu, že všechny záznamy byly zničeny při havárii.

Viděli jsme, jak nám ten všivák unikl přímo před nosem. Někdo z našeho týmu to zmrvil. Myslím, že když Tillmanovi muži vytáhli pistole a připravovali se na seskok, vědci byli připraveni. Zřejmě měli s sebou zbraně. Ti vojáci měli seskočit padáky s laboratorním vybavením a záznamy. Místo toho však došlo k přestřelce a letadlo havarovalo poblíž místa seskoku.“

„To by vysvětlovalo tu druhou explozi.“

„Zvolili k seskoku právě tuhle horu, protože je to blízko kliniky a směrem k pobřeží. Ty stopy z letadla nejspíš patřily někomu, kdo havárii přežil.“

Kier jen pokrčil rameny.

„Kde je agentka Mayfieldová?“

Kier zaváhal.

„Musíte mi to říct.“

„Jak si můžu být jistý, že jste z FBI?“ zeptal se Kier. „Jak můžu vědět, jestli jste se vy nebo FBI s tím ďáblem nedomluvili? Nebylo by to poprvé.“

Doyle si povzdechl. „Nevím, kam na ty vaše nápady chodíte, ale tady nejste ve filmu. Tillman má jistě přátele na vysokých místech, ale pokud získáme pořádné důkazy, dostaneme ho.“

„A kde je Tillman? Pojďme ho najít.“

„Tillman jde po Mayfieldové. Je to nejlepší způsob, jak vás dostat živé.“

Jeho slova Kiera zasáhla jako elektrický proud. Samozřejmě. Tillman o něm a Jessii ví. Poznal to na jejich blízké chůzi. Ze stop.

„Mělo mě to napadnout,“ řekl a vstal. „Už se o to jednou pokusil. Musím se vrátit zpátky. A sám.“

„Se mnou budete mít víc šancí. Přemýšlejte o tom. Ve dvou se můžeme krýt.“

Kier zauvažoval. Doyle má pravdu.

32

To, co jsme se naučili jako děti, se musíme v těžkých chvílích učit znovu.
Tilocké přísloví

Kier s Doylem se vrátili po Kierově stopě k Jessii. Když došli až na kraj lesa vedle pastviny, Kier se zastavil. Pomocí malé baterky prohlédl stopy. Všechny patřily člověku ve velikých vojenských botách. Po dalších padesáti metrech znovu prozkoumal zem. Našel Jessiinu stopu – a ihned za ní další stopu. Kier poznal, že patří osamělému slídilovi z hor. Po dalších metrech si Kier všiml, že Jessie schválně rozhrnovala hlínu.

Výraz Kierovy tváře Doylovi napověděl, co potřeboval.

„Našel ji."

Kier přikývl. Jeho nenávist k Tillmanovi a strach o Jessii vytlačily všechny ostatní pocity.

„Jak že se to jmenujete?" zeptal se Kier, když poprvé pořádně uviděl muži do obličeje. Měl hranatou tvář, hezké rysy, husté zrzavé obočí a dlouhé, upravené kotlety.

„Ve vysílačce jsem Quartz. Muži mě znají jako Doyla."

„Dobrá, Doyle, vypadá to, že ji vede k domu. Řekl bych, že když počkáme, ozve se nám vysílačkou. Kdybychom šli za nimi, chytili by nás do pasti."

V tom okamžiku zachrčela Doylova vysílačka. „Základna volá Irona. Jdete po stopě?"

„To je ten chlápek, kterého jste zabil. Měl bych raději odpovědět," řekl Doyle. Kier mu sundal pouta. „Základno, tady Quartz. Iron šel zkontrolovat nějaký podezřelý pohyb."

„Tady je základna. Proč nám to neohlásí sám?“

„Nevím. Naposledy jsem ho viděl na kolenou v křoví.“

„Měl byste to ověřit, zjistěte, co se s ním děje. Ostatní zůstaňte na místech. Mějte oči otevřené.“

Pak muž ze základny zjistil prezenci. Kier napočítal dvacet odpovědí, což znamenalo, že přinejmenším tolik mužů obklíčilo dům.

Pak se ozvala Kierova vysílačka, která byla naladěná na jiný kanál. „Doktore Kiere, jdete nám po stopě?“

„Tillman?“ zeptal se Kier Doyla. „Právě ten.“

„Slyším vás.“

„Mám vaši přítelkyni Jessii. Myslím, že je načase si promluvit.“

„Řekněte mu, že souhlasíte,“ šeptl Doyle. „Půjdeme dovnitř a uvidíme, co se mu honí hlavou. Předtím mu ale musíte říct, kde je šestý svazek.“

Kier překotně uvažoval.

„No?“ pobídl ho Tillman.

Žádná z možností, které ho napadaly, se mu nezdála dost dobrá. Nezdálo se mu moudré vsadit na Doyla. Na druhou stranu to však bylo prosté. Lepší plán v záloze neměl. Provádět nějaké zdržovací manévry, když Tillmanovým virem mohl být nakažen celý jeho kmen a rodina, také nemělo smysl. V největším nebezpečí se teď nacházela Jessie. Potřeboval se k ní dostat.

„Poslyšte, Kiere, nežertuji. Mám vaši matku, sestry a celý váš kmen. Všichni v sobě mají virus. Tak za týden začnou trpět bolestmi. Hodil jsem jim do jejich nádrže na vodu takovou malou věcičku, která zvýší jejich náchylnost na tu nemoc. Jedině já mám lék, který ten virus zabije. Jestli nepřijdete, váš kmen i vaše přítelkyně zemřou.“

„Dobrá,“ odpověděl a vypnul vysílačku.

„Kde je ten svazek?“ zeptal se Doyle znovu.

„Ještě ne.“

Z Claudiiny kuchyně si udělali velitelství. Všude ležely rozprostřené mapy, které v rozích přidržovaly ke stolu hrnky se zbytky kávy a nože. Podle sklenice naplněné cigaretovými nedopalky a popelem se dalo usu-

zovat, že někdo z vojáků je silný kuřák. Všichni byli nervózní a do ticha se ozývalo jen praskání horkých plátů sporáku.

Tillman zkřížil ruce na prsou a tvářil se důležitě. Z tmavých očí mu čišel chlad. Měl hranatý obličej a svalnaté štíhlé tělo bez zbytečného tuku. Vedle Tillmana postávali další čtyři muži. Tvářili se přísně, mířili na Kiera pistolemi a mysleli na své padlé kamarády. Zpočátku Kier Jessii neviděl, ale když vešel do kuchyně, zahlédl ji v rohu obývacího pokoje, kde seděla v poutech přivázaná ke kuchyňské židli. Při pohledu na uschlou krev na její oteklé tváři sebou trhl.

Dvěma kroky přiskočil s tichým výkřikem k Tillmanovi.

„Stůjte!“ zařval Tillman a zvedl ruku. Všem čtyřem mužům se zachvěly napětím ruce s pistolemi. „Ještě krok, a je po vás.“

Kier se zastavil a upřel pohled opět na Jessii. Tělo měla omotané plastikovým páskem, ruce spoutané před tělem a lýtka připevněná k nohám židle. Nemohla se ani pohnout, nanejvýš zuřivě mrkat víčky.

Jen Tillman vypadal uvolněně, opíral se o pult s pistolí zasunutou do pouzdra. Své pistole Kier předal Doylovi, který mu teď naoko mířil na záda. Samozřejmě skutečnou a nabitou pistolí. Kier uvažoval, zda zvolil správnou taktiku.

„Takže, doktore Kiere Wintrippe, neobyčejný stopaři, příležitostný zástupce šerifa, vedoucí mládeže, odborníku na bojová umění a vesnický veterináři – a také znalče vína –, je od vás milé, že jste nás poctil návštěvou.“ Kier se spokojeně usmál. „Řekněte, Doyle, vylákal byste ho sem jen na tu povídačku o FBI, kdybych sem nepřivedl tu slečinku?“

Kier se při jeho slovech zapotácel a musel se ovládnout, aby se neotočil a neprobodl Doyla pohledem. Takže to byla součást hry.

„Upřímně řečeno pochybuji. Je to nedůvěřivý chlápek. K vládě moc důvěry nemá,“ odpověděl Doyle. Kier v jeho hlase slyšel, že se usmívá.

„Tak to máme s Kierem společné.“ Tillman se zvedl a přesunul se od pultu k Jessii. „Povězte mi o chybějícím svazku a stopách ve sněhu.“ Tillman vytáhl z kapsy tenký černý nůž. „Poslouchám.“

„Nemám k tomu moc co říct. Od letadla vedly stopy jednoho člověka a v letadle jsem našel v té kovové skříňce po šestém svazku jen prázdné místo.“

Tillman rozevřel nůž a začal si čistit ostřím špínu zpod nehtů. „Vyšel někdo z toho letadla?“

„Neviděl jsem žádné stopy, které by vedly dovnitř. Jen stopy od letadla.“

„Jste stopař. Víte mnohem víc.“

Byla to pravda. Zasáhla ho jako blesk z čistého nebe. Kier skutečně věděl víc. Přesto dosud tu záhadu nedokázal vysvětlit.

„Byl to muž, který si pyšně vykračoval a dělal rámus. Našlapoval ztěžka na paty. Pak však šel jako stopař – s rovnými chodidly kladenými téměř za sebou. Dva nebo tři kroky naznačovaly indiánskou chůzi. Zbytek připomínal chůzi městského člověka. Byl malý a rychlý. V lese jsem nenašel stopy po zastávkách. Jen se prodíral dál a dál. Ve stopě jsem nenašel stopy po krvi, ale mírně kulhal, jako by byl raněn.“

„Mladý, nebo starý?“

„To se podle stop nedá jednoznačně určit, ale v tomhle případě to byl starý muž, který nás chtěl obalamutit. Nikdy tu knihu nenajdete sám,“ řekl Kier s naprostým přesvědčením.

„Co tím myslíte?“

„Muž, který má váš pořadač, je jediným žijícím Chodícím duchem kmene Tiloků. Žije v horách. Nenajdete ho, pokud nebude chtít, abyste ho našli.“

„A jak se ten starý muž dostal na místo havárie několik minut po zřícení letadla na zem?“

„Nevím, jestli vám mohu podat vysvětlení, které by bělochovi dávalo nějaký smysl.“

„Zkuste to.“

„Starý muž věří v osudová znamení. Považuje je za setkání minulosti a budoucnosti v čase a prostoru za účasti tichého svědka.“ Tillman si odfrkl.

Kier obrátil oči a pak pokračoval: „Jasně, pokud jste stejně omezený jako my všichni, pak musíte přiznat, že jste v horách po sobě zanechali ohromné stopy. Viděl jsem pneumatiky vašich vozů k Murdockovým. Nemyslím, že by si jich nevšiml – nebo vašeho tábora, počtu lidí, map, které jste zkoumali, nebo zbraní, nočního šepotu, jídla, které jste jedli, nebo vašich stop. Pokud jste tábořili poblíž Murdockových, pak jste byli

pět kilometrů od místa havárie. Stačila trochu intuice, štěstí, a mohl být za chvíli u letadla. Určitě byl v horách a pozoroval vás. Byli jste jako cirkus v jeho obývacím pokoji.“

„Určitě je někde místo, kam se uchyluje.“

„Jde tam, kam ho vítr zanese. Jeho obývacím pokojem je Železná hora; jeho ložnicí v létě její severní hřeben; jeho kuchyní v létě je severní stěna; klubovnou je zadní část hory; jeho dvorkem wintoonská divočina; a tělocvičnou mu jsou Mramorové hory. Jeho kostelem je obloha, po níž prý kráčí, když ho země unaví. Takže mi řekněte – kam mohl jít?“

„Dokázal byste ho vystopovat?“

„Neposlouchal jste mě,“ řekl Kier a zatvářil se pobaveně. „A proč bych měl chtít?“

„Protože když to neuděláte, zatočím s vaší přítelkyní. A protože zabiju váš kmen.“

Kier za jeho slovy viděl nevyřčené věci, jakých byla jeho nemocná mysl schopna. „Pokud nebude chtít, abychom ho našli, tak nemám šanci ho vystopovat. Jsem ale vaše největší naděje.“

„Možná neodolá a nechá se vámi najít.“

„Jak pozná, že ho hledám právě já? Bude předpokládat, že ho bude pronásledovat celá armáda.“

Tillman vytáhl pistoli z pouzdra a zamířil na Kiera. Přiměl jednoho z mužů, aby Kierovi nasadil pouta. „Nechte nás o samotě,“ řekl svým mužům, aby jeden po druhém odešli. „Vy taky, Doyle,“ dodal, když se Doyle zdržel.

Když všichni odešli, šeptl: „Zabiju celý váš zatracený kmen virem RA-4TVM. Už jsem infikoval tucty vašich lidí.“

„Jak jste to mohl udělat?“

Tillman se tvářil, že přemýšlí. „Vzpomínáte si na test na cholesterol, který jsme dělali zdarma?“

Kier si matně vzpomínal, že Willow na něm byla.

„Stačí polibek, slina v jídle nebo pobyt v blízkosti nakaženého a nemoc se rozšíří. Ne dobře, ale přece. Pak jsme do vody nasypali katalyzátor.“

„Měl jste v úmyslu tu nemoc vyléčit?“

„Ale jistě, snažíme se potěšit. V začátcích je možné nemoc zastavit antivirem a vakcínou. Později je třeba dodat molekulu zvláštního proteinu, který ucpe hostitelskou buňku, aby se s ní virus nemohl spojit. Měli jsme také v plánu neutralizovat katalyzátor ve vodě. Jestli budeme vyčkávat, až se v ní ta potvůrka zabydlí, zabijeme ji velmi silným lékem, který však ničí kostní dřeň. Kdybychom vyčkávali moc dlouho, museli bychom jim kostní dřeň transplantovat nebo nějak zvýšit přirozenou imunitu každého jednotlivce. Neplýtvejte tedy časem. Pokud je nevyléčíme, váš kmen pomalu vymře. Pokud budeme pokračovat v testování a vy uděláte, co vám nařídíme, řekneme na klinice, že jde o chřipku, a všechny stačíme vyléčit, než bude nemoc vážná. Jestli nedostaneme šestý svazek, nebudu se obtěžovat zastavením postupu nemoci. Přísahám vám, Kiere, že jestli ho nenajdete, třetina vašich lidí brzy umře. A mezi nimi i vaše matka a sestry. Bude to vypadat jako normální epidemie.“

„Úřad pro kontrolu nakažlivých nemocí vám bude klást řadu otázek o původu viru.“

„To se nám podařilo vyřešit – pomocí norčí farmy, která patří rodině Groveů. Tento virus mírně zmutoval a rozšířil se mezi lidmi.“

„Podívejte, já starého muže nedokážu najít, pokud si to nebude přát. Rozhodně ne za pár dní.“

„Ty vaše teorie nebo váš Chodící duch a podobné nesmysly jsou mi ukradené. Vaše přítelkyně zůstane tady. Vy půjdete. Jestli se do čtyřiadvaceti hodin nevrátíte se svazky pět a šest… Ne. Každou hodinu se budete hlásit vysílačkou a podávat mi zprávu. Jestli budu spokojen, nic se nestane. Když se mi vaše hlášení nebude zdát, začneme tady vaši slečnu postupně krájet na kousíčky. Nejprve půjdou prsty u nohou, pak u rukou a nakonec…,“ osahal si ušní lalůček, „představte si, jak by vypadala bez uší. Možná jí pak odřízneme i rty.“ Tillman se znovu usmál. „Bude vydávat jen kňouravé zvuky jako novorozeňata. Pak přijdou na řadu zajímavější věci. Možná vám neprokážeme službu a zabijeme ji. Anebo vám ji necháme jen s tím, co z ní zbude.“

„Přinesu ty svazky a vy ji stejně zabijete.“

„Určitě na něco přijdete. Chytrý indián jako vy najde způsob, jak ji vyměnit.“ Tillman se odmlčel, založil si ruce a zahleděl se z kuchyňského okna ven. „Už mě to unavuje. Bud jděte a přineste mi ty dva svazky, nebo

Tilokům pošlete polibek na rozloučenou a já začnu pracovat na vaší přítelkyni.“

Kier se ještě naposled podíval na Jessii, pak se otočil ke dveřím. Cítil ohromnou bolest, že musí odejít bez ní. Zvedl ruce před Doylem, který měl klíč od jeho pout.

„Na vašem místě bych si pospíšil,“ řekl Doyle s úsměvem.

V té chvíli Kier věděl, že ho zabije. Když otevíral dveře, po očku se na Doyla podíval. Všiml si, že na něho zamrkal.

Jen mrazivý vzduch a šedivý úsvit mu připadaly hezké. Nikdy si však nepřipadal tak ztracený. Jessie zůstala v táboře plném ozbrojenců s mužem, který ji chce rozpárat na kusy. Jeho rodina a kmen právě umíraly. Přepadlo ho zoufalství. Neměl čas přemýšlet o tom, jaké hrozné věci se honí Tillmanovi hlavou. Potřeboval svého dědečka. Kde začít? Kde by se dědeček mohl v horách skrývat? Nebo jakou jinou horu by zvolil?

Pak na hladině vody spatřil tančící světlo. Dědeček bude v jeskyních. Mohl se tam zdržovat nekonečně dlouho, aniž o něm někdo věděl. Rychle vyrazil. Dědeček mu kdysi řekl, že se vtěsnal do jeskyně o velikosti rakve a zůstal v ní tři dny, aby poznal skálu. Kdyby nechtěl, aby ho v jeskyních někdo našel, nemohl by ho najít. Nezbylo mu tedy než po sobě zanechat stopy a pak jen čekat. Nic jiného ho nenapadlo. A bylo to logické.

Kier však byl zoufalý. *Kdyby měl dědeček stejné potíže, jak by se zachoval*? ptal se Kier sám sebe, zatímco běžel k jeskyni v horách. Stopující medvěd byl Chodící duch, záhadná bytost. Řídil by se instinkty, nikoli rozumem. Dědečkovi to vyhovovalo, avšak Kier potřeboval útěchu rozumu.

Proběhl kolem olší podél potoka, přeskakoval kameny, aby se do jedlového lesa dostal co nejdříve.

Něco se mu nezdálo.

Jistěže, něco není v pořádku, říkal si. *Tillman pravděpodobně rozporcuje zaživa ženu, kterou miluji.* Zastavil se. Teď šlo o něco jiného.

Zvedl hlavu a podíval se na hvězdy a blednoucí měsíc. Co je to? Ve stromech zašelestil vítr.

V duchu si představil dědečka u jezera před necelými třemi měsíci. Vzpomněl si na způsob, jak pomalu obracel tvář k vycházejícímu slunci – jako k něčemu magickému, jako by se v něm odrážely všechny zázraky

života. V dědečkově tváři se tehdy zračila neklamná radost. Kier se soustředil, aby dědečkova radost přešla navzdory momentálnímu zoufalství i na něho. Kam ho však mohla dostat? Rozhodl se, že k jeskyni nepůjde. A ani nikam jinam. Poprvé za dlouhá léta chtěl plakat nad svou bezmocností.

Indiáni však nepláčou. Přestože převzal mnohé z kultury bílého muže, nikdy neplakal. Najednou chtěl. Z důvodů, které nechápal, se ani nepohnul. Uplynulo několik minut. Pak postřehl na své tváři slzu, vnímal její stopu, kterou po sobě zanechávala – byl to velmi zvláštní zážitek.

Vůbec nevnímal, že se k němu blíží starý muž, dokud na rameni neucítil dědečkův stisk.

„Myslel jsem, že se nikdy nezastavíš," řekl dědeček. „Sledoval jsem tě – chtěl jsem zjistit, kam tě zavedou myšlenky… Byl jsi tak rychlý."

Dědečkovi jiskřily zaujetím oči. I ve svém věku dokázal stát rovně jako pravítko. Jeho léta prozrazovaly jen vrásky a dlouhé šedivé vlasy. Chodící duch nikdy nemluvil o starostech. Starosti nepovažoval v tomhle ani jiném životě za vhodné.

„Tys ses díval, jak odcházím?"

„Bylo to důležité."

„Nevadí. Kde je šestý svazek? Tys byl v letadle?"

„Neviděl jsi moji stopu?"

„Ano, ano. Zanechal jsi za sebou šlépěje bílého muže."

„Nebylo to dost výmluvné?" ušklíbl se stařík. „Ano, příliš hlasitě. Kde je ten svazek?"

„Proč se ptáš?"

„Potřebuju ho, abych mohl alespoň předstírat, že ho vyměním za Jessii."

„Nemám ho."

„Potřebuji ho, aby Jessie žila. Musím zachránit naše lidi."

„A před čím?"

„Před nemocí – virem od muže, kterému patřilo to letadlo."

„Mám na tu nemoc lék. Dal jsem ten svazek novináři."

„Co tím myslíš?"

„Nějaký člověk v letadle mi dal tlustý pořadač…, řekl mi, abych ho dal muži z *New York Times*, a také velký kufřík. Tvrdil, že v něm je lék pro Tiloky. Zůstal v letadle. Informoval mě i o příchodu ostatních."

„Jaký pořadač?"

„Prý v něm bylo vysvětleno všechno o léčbě i o letadle."

Kier žasl. Muž, který odhodil granát, byl tedy přítel – jenže oni to tehdy nemohli vědět. Zemřel, protože se domníval, že on s Jessií patří k Tillmanově armádě.

„Kde je ten kufřík s lékem?"

„Polovinu má u sebe James Cole a druhou jsem schoval. James je na cestě do *New York Times* s deníkem a polovinou léku – šel za tím reportérem ze San Franciska, o kterém mluvil muž z letadla."

„Víš něco o Claudii?"

„Je v bezpečí v jeskyni. Jsem teď kmotrem dvou chlapců. Claudie i její hoši jsou dost silní."

„Musím zachránit Jessii. Musím předstírat výměnu za šestý svazek. Musím mít něco v ruce, aby Jessii neublížil."

„Pojďme pro ni."

„Jak?"

„Pojd se mnou, povedu tě."

33

Mocní muži jsou hnáni svou vůlí; významní muži svým duchem. ***Tilocké přísloví***

Přestože se na horizontu objevila rudá záře, bylo stále šero, v jehož stínech se neslyšně pohyboval dědeček s Kierem.

Kier litoval, že nemá žádnou zbraň. Pak si vzpomněl na svůj batoh a sáhl dědečkovi na rameno. „Mám v přední části pastviny zbraň."

„Myslím, že nemáme čas, pokud to chceme stihnout ještě před rozbřeskem," řekl stařík.

Zamířili ke kraji lesa, jehož stromy se tyčily dobrých patnáct metrů od domu. Kier uvažoval, jak se dostanou v šedivém úsvitu přes paseku. Když dorazili k posledním křovinám, lehli si na zem a vykukovali přes asi třicet centimetrů vysokou trávu. Spatřili dva muže – jednoho na kraji verandy před domem a druhého u zadních dveří. Každý z nich držel v ruce pušku M-16. Beze zbraní byli bezmocní. Kier se podíval na dědečka, který jen kývl a otočil se k nejbližší borovici. Byla vyvrácená z kořenů, jež tvořily hradbu, za níž se mohl skrýt člověk. Dědeček se na břiše odplazil do trávy a naznačil Kierovi dvěma prsty, že půjde pěšky. Zřejmě měl v úmyslu se na mýtině ukázat, aby odvedl pozornost od Kiera.

„Až vejdu do domu, vypneš pojistky," řekl dědeček. „Běloši mě každopádně neuvidí. Ty se však budeš muset řídit jen svým duchem."

Kier sebou v duchu trhl. Nikdo přece není neviditelný, ani Stopující medvěd, říkal si. Rozhodl se, že se poplazí tak těsně u země, jako by byl duch.

„Postarám se, abys byl i ty neviditelný," šeptl starý muž a odklusal do lesa.

Kier čekal. Pravděpodobnost, že to vyjde, se mu zdála minimální. Dědeček se sice dokázal pohybovat nepozorovaně, ale jeho tělo přece jen před střelami z pistole nemohlo uniknout. V domě, byť bez světla, budou všichni kromě nich ozbrojeni.

Přestože se to Kierovi zdálo nemožné, neměl čas o tom přemýšlet, protože dědeček už byl na cestě. Asi po třiceti metrech se vynořil z lesa. Nešel, ale tančil a zpíval. Předváděl tanec zpodobňující příběh o velkém lovu.

„Co to hergot je?“ Muž v zadní části domu u skříně s pojistkami zamířil k dědečkovi a Kier se začal plížit k domu. Vzal si vysílačku. „Je tady nějaký starý indián, asi blázen.“

„Zopakujte to. Řekl jste starý?“

„Scvrklý jako vysušená švestka. Zpívá a tančí.“

„Přiveďte ho,“ řekl Tillman.

Oba muži zamířili rychlými kroky k dědečkovi, zatímco se Kier plížil k domu, jak nejrychleji dovedl. Ze vstupních dveří vyšli další muži a jistý muž obešel dům těsně poté, co Kier vklouzl pod zadní verandu.

Kier si dřepl. Nový muž zaujal pozici nad ním a hlídkoval. Podle stínu mužových bot věděl, že stojí těsně u domu. Nic ho nenapadlo. Sakra. Musel zůstat na místě. Nemělo smysl se plížit pod verandou. Byl by mrtvý dřív, než by se dostal k zábradlí. Z dědečka se nyní stal bezmocný zajatec, který mohl jen čekat – jako Jessie.

Tahle židle pochází z Evropy, pomyslela si Jessie. Zpočátku jí připadala pohodlná. Byla neuvěřitelně masivní, ale i kdyby nebyla, neměla šanci se z ní uvolnit. Vedle ní stál muž a hlídal ji. Tillman ji pravidelně zpovzdálí pozoroval jako pes, který si hlídá misku s jídlem. Bylo jen otázkou času, kdy se pokusí dokončit to, co začal v lese. Ponižoval ji palčivým pohledem.

Kupodivu uvěřila, že Doyle skutečně není jedním z Tillmanových vojáků. Dvakrát na ni téměř nepostřehnutelně kývl. Uvažovala, zda je skutečně z FBI. Jak Tillman podotkl, mohl to být jen promyšlený trik.

Zády jí projela nepříjemná bolest a kolena ji pálila, jako by jí do nich píchalo tisíc jehel. Nikdy si nemyslela, že pouhá nehybnost může být tak bolestivá. Nemohla se ani hnout – dovolili jí vstát, jen když potřebovala

na toaletu – a po každém návratu ji pak přivázali ještě pevněji. Přestože měla obličej od krve, při pohledu do zrcadla se jí rány v obličeji zdály pouze povrchové.

První známkou, že se něco děje, bylo hlášení z vysílačky o starém indiánovi. Byla si téměř jistá tím, že je to dědeček. Vedli ho dovnitř. Dva muži ji zvedli i se židlí a přesunuli ke zdi oddělující kuchyni od obývacího pokoje, aby nemohla vidět ani být viděna.

Když přivedli starého muže do domu, Tillman neztrácel čas.

„Co pro vás můžeme udělat?“

„Nevím o ničem, co byste pro mě mohli udělat,“ odpověděl starý muž.

„Proč jste přišel?“ povzdechl si Tillman.

„Bezdůvodně.“ Pak se odmlčel. „Máte tady mnoho mužů. Mnoho prvotřídních zbraní. Máte vy důvody?“

„Jak se jmenujete, starý muži?“

„Chunk Tawa.“

„Anglicky.“

„Chunk Tawa.“

„Co to znamená?“

„Vy byste řekli ‚Stopující medvěd‘.“

„Znáte člověka, který se jmenuje Kier?“

„Zvěrolékař.“

„A znáte někoho, komu se říká Chodící duch?“

„Vy těm povídačkám věříte?“ zahihňal se stařík. „Znáte ho?“

„Je to stejně vetchý stařec jako já.“

„Kde je?“

„Kdo ví? Možná v hospodě ve městě.“

„Myslím, že mi neříkáte pravdu. Proč jste přišel?“ zeptal se ho Tillman vztekle. Jessie zauvažovala, zda ho dědeček nemá ve své moci.

„Mám rád Claudii a Jessii. Máte je také rád?“

„Jak znáte Jessii?“

„Je tady několik dní. Slyšel jsem o ní. Potkal jsem ji ve svých snech. Jak ji znáte vy?“

„Zavřete k čertu zobák a odpovídejte mi na otázky, nebo zemřete. Kde v tom le…“

V té chvíli zhasla světla. Jessie zaslechla jekot a přidušený zvuk, který nejspíš vypustil z úst Tillman. Zuřivě začala kolébat židlí, ale v tom okamžiku ucítila na svém spánku pistoli. Pak zbraň nevysvětlitelně upadla na zem. Předcházel jí výstřel z pistole s tlumičem.

„FBI, pamatujete si na Dunfeeho?“ šeptl jí kdosi do ucha.

Následovala přestřelka.

Doyle.

Zoufalstvím se mu stáhlo hrdlo. Věděl, že si musí pospíšit, aby dědečka nezabili. Prohmatal vlhkou půdu, ale žádnou vhodnou zbraň nenašel. Pak si vzpomněl. Pod vstupní verandou Donahueovi schovávali dlouhou tyč k česání ovoce ze stromů. Zalezl tedy pod verandu a v tu chvíli zaslechl palbu Tillmanových otázek na dědečka. Za necelé dvě minuty tyč našel a zalezl s ní dozadu pod verandu. Zašustil a čekal. Strážce se nepohnul. Proto zašelestil znovu. Stále žádný pohyb. Potom se pokusil zasyčet jako rozzuřený had. Zdálo se však, že je strážce hluchý.

Nakonec vykřikl a na schodech se objevil stín. Muž klečel na kolenou a snažil se podívat skrz kapradí. Zašmátral po baterce. Kier rukou napodobil cupitavý zvuk. Zvedl tyč a hledal mužovu tvář. Nic. Nic. Napřažená ruka se mu roztřásla. Světlo. Tvář. Tamhle. Vší silou muži zapíchl tyč přímo do oka. Ozvalo se zachroptění a pak ostrý výdech. Dlouhý hrot zmizel v mužově hlavě.

Když se Kier pokoušel tyč vytáhnout z mužovy oční jamky, hrot se v ní zachytil.

Kier však svou zbraň potřeboval. Rychle se připlížil pod verandu a odvlekl mužovo tělo, aby uvolnil dlouhou rukojeť, která trčela mezi schody. Mužovo tělo se odporně zachvělo v křeči. Tyč se však po jednom škubnutí neuvolnila. Kier opřel těžkou botu o mužův obličej a prudce tyč popotáhl. Ozvalo se křupnutí – lebka praskla a hrot se konečně dostal ven. Sebral muži v běhu pušku a na verandě vyhodil hlavní jistič.

Zmáčkl kliku jen jednou. Pak vyrazil dveře ramenem, až dopadly na podlahu. Uvnitř byla tma. Slabé paprsky zimního svítání vytlačily tmu jen v okolí vchodu. Muži po sobě volali tlumenými hlasy. Držel se při zemi a slyšel jen tiché výstřely z pistolí s tlumičem. V domě došlo k přestřelce.

Jelikož po paměti znal uspořádání v domě, zamířil do rohu obývacího pokoje, v němž naposledy viděl Jessii – našel však jen prázdné místo.

Věděl, že někdo drží Jessii u hlavy pistoli. Musel ho rychle zabít, než někdo rozsvítí. *Pfft. Pjfft.* Další výstřely do tmy. Na zlomek vteřiny uvažoval, kdo na koho vlastně křičí. Plížil se po zemi a nahmatal rukou botu. Pak tělo. Mrtvého muže. Mohla by být kdekoliv. Možná ji přemístili do zadní části domu.

Přepadla ho panika. Odolal pokušení zavolat. Smyslové vnímání je důležitější než myšlení, napovídal mu jeho tilocký mozek. Posunul se po koberci k opačnému rohu obývacího pokoje. Jestli tam Jessie je, pravděpodobně ji umístili ke zdi, pomyslel si.

Nahmatal prázdnou židli na protější straně místnosti. Zbývalo mu nanejvýš několik sekund. Pak zaslechl dědečka.

„Kiere."

Pfft. Pfft. Další výstřely naslepo. Dědeček jistě také střílel. Kier vystřelil z pušky a prorazil do stropu několik děr. Věděl, že se teď všichni budou držet při zemi.

Kdosi ho chňapl za ruku. Hned poté nahmatal další židli – Jessii. Ležela však na podlaze a snažila se vymanit z pout. Kier zaslechl zvuk, jako by někdo nožem propíchl karton. Bliklo světlo, ale po jediném výstřelu opět zhaslo. Kier nahmatal rukama dědečka, který klečel vedle Jessiiny židle. Jessie se plížila po podlaze.

„Jessie."

„Kiere."

„Dědečku."

„Pojďme," vyhrkla.

Dědeček je odvedl na světlo. Pak všichni tři vyběhli k lesu. Mohli je zastřelit ve dveřích, v nichž se na okamžik ocitli v ranním světle. Dostali se však k lesu a Kiera v té chvíli popadla nesmírná radost.

„Nemůžu uvěřit, že jsme naživu," prohodil Kier.

„Bílí muži nevidí duchy," řekl dědeček.

„Někdo z nich stál na naší straně a střílel jako divý. Jen proto žijeme," vysvětlila Jessie. Pak se prudce otočila. „Nemůžeme utéct, když je zvláštní agent Doyle stále uvnitř."

„Podrazil mě," řekl Kier.

„Nepodrazil nikoho než Tillmana. Je to skutečný agent."

„V tom případě si ho koupili."

„Mýlíš se," řekla. „Pochop, že agenti z FBI jsou dobří lidé. Musíme Doylovi pomoct. Jestli zjistí, že střílel, zabijí ho."

Kier ji chytil za ruku, aby ji odvlekl dál, ale ona ho odstrčila.

„Máme na práci důležitější věci než si dělat starosti o jednoho muže," namítl Kier, „i kdyby pracoval pro vládu."

„Nikdy bys to neřekl, kdyby šlo o mě nebo dědečka."

Kier si povzdechl a podíval se na dědečka. „Myslím, že můžeš jít," řekl Kier váhavě. „Máme deník a lék. Můžeš s tím jít do novin." Vnitřně se sebou bojoval. Nechtěl opět riskovat Jessiin život. V nejlepším případě je Doyle vládní agent, jehož zaměstnavatelé lžou. Jessiina slepá víra v tu zatracenou vládu je směšná! rozčiloval se. Kopl do hlíny, obrátil se a civěl do prázdna.

„Nemůžu žít ve světě, kde všechno závisí jen na osamělém skautovi, Kiere. Musíš věřit v něco víc než jen v sebe a Tiloky. Nikdo v téhle zemi nemůže tolerovat lidi, jako je Tillman. Ani tato vláda. Dej mi pistoli a vraťme se zpátky. Ať se o Tiloky postará dědeček." Podívala se na něho. „Ve všem ostatním jsi tak moudrý. Já prostě nemůžu…" Zavrtěla hlavou a zmlkla.

Usoudil, že už asi řekla, co chtěla. Zhluboka se nadechl s vědomím, že mu na rozhodnutí zbývá jen několik sekund.

„Pošeptej mi, kde je ten lék," požádal dědečka.

Stařec však odpověděl tak tiše, že ho Kier skoro neslyšel. Pak se Kier obrátil a viděl v Jessiiných očích otázku.

„Neexistuje způsob, jak by mě přiměli o tom mluvit," řekl Kier, jako by jí to chtěl vysvětlit. „Věci, které má u sebe James Cole, by měly být v bezpečí. Možná ale budeme potřebovat tu druhou polovinu, kterou schoval dědeček."

Upřel pohled na zem. Věděl, že ona uvažuje o tom, zda by dokázala ochránit informaci před Tillmanem, kdyby ji chytili a mučili.

Dědeček přikývl. „Jsme obklíčeni," řekl.

Kier nic neviděl ani neslyšel, ale něco vycítil. Kdyby tak Jessie nebyla trvala na tom, aby se zastavili. Možná kdyby byl sám jen s dědečkem… Ale s Jessií se situace zdála beznadějná.

Dědeček se dotkl jeho paže a podíval se Kierovi zpříma do očí. Kier nikdy předtím neviděl tak klidnou tvář v tak nebezpečné situaci.

„Měl bych už jít," řekl dědeček.

Stařík si dřepl a kachním krokem odkráčel mezi mladé jedle, aby vypadal velmi malý. V lese se rozhostilo smrtící ticho. Dokonce i ptačí cvrlikání ustalo. Po chvíli Kier zaslechl mdlé cvaknutí, následované šustotem. Muži se blížili.

„Ty běž. Já se někde schovám." Jessie stála těsně vedle něho.

„Tentokrát tě bude mučit. Je horší, než jsme si mysleli."

„Já vím." Do očí jí vstoupily slzy. „Běž. Musíš se odsud dostat."

Ozvalo se další cvaknutí, tentokrát o něco blíž.

Kier zaváhal. „Nemůžu tě tady nechat," řekl prostě. „Pojďme. Jestli se odsud dostaneme, seženeme nějaké zbraně, více munice a vrátíme se pro Doyla."

Přitiskl se k zemi, prolezl křovím, prodíral se pod duby a jedlemi, až se dostal k pasece. Několik mužů, podle jeho odhadu alespoň sedm, se rozmístilo do roje za řadou jedlí ve vzdálenosti asi pětačtyřiceti metrů. Vypadalo to dost beznadějně. Odsunul Jessii zpátky do křoví. Vpovzdálí se ozval rytmický hukot helikoptéry. Za pár sekund se vznášela přímo nad nimi. Dali se rychle na ústup. Kier pochopil, že helikoptéra je vybavena infračervenými zaměřovači, protože se pohybovala stále za nimi. Dokonce ani dědeček se před ní nemohl skrýt.

Když helikoptéru zespoda zahlédl, mozek mu pracoval na plné obrátky. Po jeho boku stálo obrovskými písmeny: FBI. Ukázal na ni.

„Zachrání nás," vyhrkla Jessie.

Nevěděl, co jí na to říct. Kier dospěl k závěru, že federálové jsou bud na Tillmanově straně, nebo je svedli na nesprávnou cestu. Ať už to bylo jakkoliv, dokázali je vysledovat s mnohem větší jistotou než kdokoli.

„Oni nás nepřijeli zachránit. Sledují nás a pak nás zabijí."

„To nemůžeš vědět," řekla. „Povídám ti, že jsme zachráněni."

Zvažoval, zda nemá svou nově nabytou puškou M-16 vystřelit na vrtuli. Byl to jediný způsob, jak uniknout před kulometem. Kdyby to však udělal, Jessie by se dostala do sporu se svým zaměstnavatelem. Tím by se z nich mohli stát kriminálníci. Znovu zabočil doleva a pokynul Jessii, ať ho následuje. Nejisté poslechla. Ocelový pták však necouvl. Jestli něco

neudělám, pomyslel si Kier, zajmou nás. Opřel si pušku o rameno a skrz stromy zamířil na rotující vrtuli. Přiložil prst na spoušť.

Jessie ho chytila za rameno a vytrhla mu pušku z ruky. „Nedělej to. Snaží se nás zachránit," řvala mu do ucha.

Věděl, co se jí honí hlavou.

„Alespoň jednou v životě zkus vládě důvěřovat."

Byl to výraz její tváře, který rozhodl. Měla v sobě takovou jistotu a tolik si přála, aby jí i její FBI uvěřil. Z nějakého důvodu je muži z paseky přestali pronásledovat. Zvedl hlavu. Helikoptéra jim spouštěla dva žebříky. Až po nich vyšplháme, nebude úniku, pomyslel si. Podíval se na Jessii a viděl v jejích očích vepsánu naději.

„Prosím," řekla jen. „Ty a Tilokové nejste jedinou spravedlností na světě."

Přikývl. Chtěl věřit tomu, že má pravdu, i když si byl téměř jist, že tomu tak není. Toporně kráčel vedle ní na malou paseku, kde vyšplhali po žebřících nahoru. Za okamžik helikoptéra opět vzlétla nad stromy a pak je bleskurychle dopravila na ranč Donahueových do rukou Tillmanových mužů. Pohled na Jessiinu zděšenou tvář mu málem zlomil srdce. Odváželi je přímo do rukou mučitelů.

Muži se pochodovým krokem vrátili z lesa zpátky do domu, kde je na dvoře očekávali další. Jeden z nich zapaloval oheň. Kierovi se sevřel žaludek, když zahlédl muže se svinutým lanem. Helikoptéra jemně dosedla a ihned ji obklíčilo asi tucet vojáků. Všichni na Kiera a Jessii mířili automatickými puškami. Kier hledal očima Tillmana. Nebylo nijak překvapivé, že zůstal bezpečně mimo dohled.

Kier sice mohl střílet, ale stejně by zastřelili jeho i Jessii dřív, než by všechny dostal. Doyle na ně čekal a zlomyslně se usmíval. Když sestoupili na zem, jeden z mužů Kierovi odebral pušku. Za pár sekund měla Jessie s Kierem ruce i nohy v poutech. Mohli se pohybovat jen velmi pomalými a šouravými kroky. Kier přemítal, jak dlouho potrvá, než zemřou. Věděl, že se Tillman postará, aby to trvalo co nejdéle – tím spíš až pochopí, že mu nemohou doručit šestý svazek.

34

Člověk pozná, jak je život dobrý, až tehdy, položí-li jej za vesnici.
Tilocké přísloví

„Škoda, že nemáme víc času, Kiere. Jak rád bych vaší přítelkyni poskytl trochu vzrušení. Zdá se ale, že starý pán zmizel. Z nějakého důvodu ho ta věcička reagující na teplo nenašla. Zůstává nám tedy velký problém," prohodil Tillman dost hlasitě, aby přehlušil motor helikoptéry. „Nastříkat na helikoptéru nápis ‚FBT bylo dalším skvělým Doylovým nápadem."

Doyle se stále zubil, ale cosi se mu zračilo v očích. Jako by chtěl vyslat nějaký signál. Kier si řekl, že mu nesmí věřit. Pak si uvědomil, že už nemá co ztratit.

„Pověste ji na strom," rozkázal Tillman.

Asi šest metrů odtamtud rostl vysoký dub. Tři silní muži povalili Kiera na zem a přitáhli ho ke stromu.

„Chci, aby ses na to díval pěkně zblízka," řekl Tillman.

Kier ležel na zádech a nemohl se ani pohnout. Jessii pověsili na strom za ruce a pak jí přivázali nohy ke kmeni, aby byla jako na skřipci. Těžce dýchala, připadala si, jako by ji křižovali. Pokud by takhle visela příliš dlouho, udusila by se vlastní vahou.

„Začněte s palcem u nohy," prohodil Tillman lhostejně.

Kier jen zíral a nenáviděl se za to, že důvěřoval Jessiině úsudku. Vytáhli obrovské štípací kleště. Ucvakly by palec jako tenkou větvičku. Jeden z mužů strčil kleště do plamenů ohně.

„To je proto, aby se rána vypálila. Chceme, aby vydržela dlouho. Kdybychom to neudělali, ztratila by příliš mnoho krve. Samozřejmě se to nestane, pokud mi povíte, kam zmizel stařík, a doručíte mi ten svazek."

„Šestý svazek je na cestě do *New York Times.*“

Zuli jí botu. Kier se podíval na Doyla a dostal nápad. „Doyle mi řekl, že jste klonovali děti pro výzkum a zničili jejich mozky.“

„To stačí,“ řekl Tillman a otočil se šokované na Doyla.

„Chcete říct, že vaši lidé nevědí, že ničíte novorozencům mozky, abyste si nahrabali? Oni netuší, že o tom za chvíli bude vědět celá země, a přitom se stanou spoluviníky? Nemají potuchy, že chcete vypustit virus, vedle něhož bude i HIV vypadat krotce, jen proto, abyste vydělali na prodeji léku?“

„Řekl, abyste zavřel zobák,“ skočil mu do řeči Doyle. Chytil Kiera za bundu. „Sklapněte, nebo je po vás.“

Kier postřehl, že se Tillmanovi muži dívají poněkud nervózně jeden na druhého, avšak stále ne dost rozzuřeně.

„Řekl jim vůbec někdo, že po havárii letadla byli vystaveni působení viru? Žádný z vašich…“

Doyle udeřil Kiera pažbou pušky, avšak ne dost tvrdě, aby mu způsobil nějakou větší újmu.

Kier se schoulil do klubíčka a předstíral, že upadl do bezvědomí.

„Proberte ho,“ křikl Tillman. „Takhle z něho nic nedostaneme. Sakra, Doyle, myslel jsem, že jsi chytřejší.“

„Moc mluví,“ opáčil Doyle. „Chcete, aby o tom věděl celý svět?“

Přivřenými víčky Kier uviděl, že se Tillman blíží. Pak se nad ním Doyle sklonil a vtiskl mu cosi do dlaně. Klíč! Je to snad…? Není to jen další…?

„Zbláznil ses?“ hulákal Tillman Doylovi do tváře. „Nikdo nic neví! Jestli ale nebudeš držet hubu…“

„Všechno je v šestém svazku, ne? Tak je, nebo není?“

„Poslyš, já nevím…,“ řekl Tillman.

„A ten je na cestě do *New York TimesV* vyhrkl Doyle zvýšeným hlasem.

Kier si uvolnil pouta. Doyle a Tillman stáli přímo nad ním.

„Ten svazek nikdo kromě mě neuvidí…“

„Protože pokud se dostane do tisku, všichni půjdeme za katr za vraždu, ne? Je v něm všechno. Dovolil jste, aby to ti idioti sakumprásk sepsali.“

Kier otevřel oči a všiml si, jak Tillman chytil Doyla. Všichni vojáci je napjatě sledovali. Kier se schoulil ke kolenům, aby si odemkl okovy na nohou.

„Pracuješ pro mě, ty hajz…“ Tillman se odmlčel. „Nevěděl jsem, že to ti šmejdi sepsali, dokud…“

„Dokud jste nezabil Jensena.“

„Jak ses to…“

„…dozvěděl?“ dokončil Doyle větu za něho. Vojáci se přiblížili k Doylovi.

Tillman sáhl po zbrani, Doyle však byl chytřejší a zastavil jeho ruku na pouzdru pistole.

Muž po Tillmanově levici se otočil a zamířil na Doyla puškou. Kier se překulil a podrazil muži nohy. Zkopal ho do bezvědomí, než stačil vyjít jediný výstřel. Kier věděl, že ho teď mohl zastřelit kterýkoli z mužů. Neudělali to jen proto, že Doyle držel zbraň Tillmanovi u hlavy. Tillmanova ruka zůstala na pouzdře pistole jako přimražená. Na Doyla mířilo asi tucet pušek.

Z helikoptéry se ozvaly výstřely. Vyrazili z ní dva muži a zamířili na skupinu vojáků automatickými puškami. Dva další vyskočili z kokpitu. Kier přeletěl očima automatickou pušku ležící na zemi.

„O tom ani neuvažuj, indiáne,“ řekl Tillman. Zavelel dvěma střelcům, ať na něho namíří zbraň.

„Zatýkám vás,“ oznámil mu Doyle klidně. „Ti dva hoši v helikoptéře jsou se mnou.“

„Jdi se vycpat. Jestli se pohne, zastřelte ho,“ zvolal Tillman.

„Kromě Tillmana nikdo nemusí jít sedět za vraždu,“ křikl Doyle.

„Vůbec nikdo nemusí sedět,“ snažil se Tillman blafovat.

„Na cestě jsou další naši lidé,“ řekl Doyle. „Vy hoši můžete jít.“

Ani jeden z nich však nehnul brvou. Kier vycítil, že jsou zvyklí plnit jen rozkazy člověka, který je platí, Tedy od Tillmana. Pak z nějakého důvodu, který by nedokázal vysvětlit, poznal, že je nablízku dědeček. Vnímal jeho přítomnost.

„Postarejte se, aby ta ženská byla mrtvá," houkl Tillman. Dva muži zacílili na Jessii. „Prostřelte Doylovi hlavu, jestli se pohne."

Tucet pistolí zamířilo na Doyla. „Takže, Doyle: navrhuji obchod. Všichni se stáhneme a půjdeme si po svých."

Doyle neřekl nic. Kier zaklonil hlavu a začal zpívat píseň smrti. Od stromů k nim jako ozvěna dolehl dědečkův hlas.

„V lese je asi stovka Tiloků. Nikdo odsud neodejde živý."

„Pitomost! Je tam jen jeden starý…" V tu chvíli Tillmanovi proletěl hrdlem šíp. Otevřel ústa a vytřeštil oči.

Doyle ustoupil, ale na Tillmana stále mířil.

Tillman se nejistým krokem obrátil, jako by se chtěl naposled rozhlédnout. Rána mu však téměř nekrvácela. Odvrávoral k ohni a převrhl kanystr s benzinem. Tekutina stekla z kopce mimo oheň. Tillman hlasitě zasípal, ale nikdo se nepohnul. Za hřebenem hory se ozvalo tlumené hučení další helikoptéry.

„Jestli ještě někdo vystřelí, vypukne válka," řekl nervózně Brennan, Tillmanův zástupce.

Tillman jako ve zpomaleném filmu vytáhl zbraň z pouzdra. Doyle ztuhl.

„Řekl jsem: nikdo nebude střílet," zopakoval Brennan.

Když Kier uviděl, že Tillman míří na Jessii, vyrazil k němu. „Ne!" vykřikl. Tři muži však přitiskli Kierovi k hrudníku hlavně pušek.

„Odhod zbraň, Tillmane, a odvezeme tě do nemocnice," navrhl Doyle.

Co se stalo pak, vidělo jen několik svědků. Zpoza stromů vystřelilo tělo jako projektil a vběhlo mezi Tillmana a Jessii. Byl to dědeček. Jako by přesně věděl, kam Tillmanova střela poletí, starý muž dostal zásah přímo do hrudi. Kier v ten okamžik dvěma skoky vykopl Tillmanovu zbraň k nebesům.

Všichni muži nervózně zacukali prsty na spouštích, avšak nikdo nevystřelil, když Jack Horatio Tillman padl na špinavou zem.

Ve chvíli, kdy se dědeček kácel k zemi, Jessie zaječela. Se slzami v očích pak sledovala, jak k němu Kier poklekl a přiložil ucho k dědečkovým rtům. Dědeček mluvil možná ještě minutu. Pak Kier položil jeho

hlavu na zem a vydal ze sebe kvílivý nářek, který pronikl až k nebesům. Věděla, že Chodící duch odešel do nebe.

Když ji odřízli ze stromu, nespustila z drobného postaršího muže, jehož klidná důstojnost jí zůstala navždy vepsána do paměti, oči. Nemohla pochopit, proč se rozhodl zemřít místo ní. Když jí Doyle odstranil pouta, postavila se vedle Kiera, který se skláněl nad dědečkem.

Dala mu ruku kolem zad a on ji za ni chytil. Kier opět začal zpívat píseň smrti, kterou slyšela už předtím. Po nějaké době přestal. Pro tělo přišli muži z FBI, ale ona a Kier je odehnali. Nemuseli provádět pitvu. To, co se stalo, bylo jasné. Nikoli však proč. Když Kier konečně promluvil, nebyla připravená na to, co řekl.

„Dědeček mě požádal, abych všem vyřídil, že chytil kulku pro své pravnuky, jejichž duše viděl tančit na obloze. Plakali za matčin život. Tilokové v lesích měli jen jeden šíp. Řekl: ‚Svou životní sílu jsem dal nohám a skočil do oblak, abych ji zachránil. Bylo to dobré.'"

Doyle se vydal k Tillmanovi, který ležel na boku a z krku mu trčel šíp. Zřejmě minul tepnu. Otevíral ústa, jako by ho dráždilo ke zvracení, ale vycházel z nich jen tichý zvuk. Zřejmě spolykal spousty krve.

„Zabij mě," naznačil pohybem rtů.

„Musel jste někam ukrýt některé věci z laboratoře," odpověděl Doyle klidně.

Tillman znovu zasípal: „Zabij mě."

„Čeká vás těžká cesta v helikoptéře. Možná vás dokonce zachrání, i když mám pocit, že pokud vám ten krk dají dohromady, už toho moc nenamluvíte…, ale co? Stejně dostanete trest smrti."

„Prosím," zachrčel Tillman.

„Jako strážce zákona vás nemůžu zabít. Mohl bych vám ale podat zapalovač, ležíte v benzinu."

Tillman sepnul ruce. Jessie pochybovala o tom, že by ho Tillman skutečně použil. Vykročila však k nim – nemohla dovolit, aby mu Doyle dal šanci. Kier ji však chytil za paži a ona se zarazila. Důvěřovala jeho instinktům.

Zauvažovala, zda Tillman víc trpí ztrátou moci, nebo bolestí, již mu způsobil šíp v krku. Zapalovač pro něho mohl být jedinou šancí, která mu zbyla.

„Než vám dám ten zapalovač, chci ale vědět, kde jste ukryl technické vybavení a software pro elektrolytické rozklady. Řekněte mi, kde je lék na mutaci viru RA-4TV. Myslete na to, že vám musím věřit, Tillmane. Helikoptéra je tady. Dostanete jednu šanci.“

„V letním sídle,“ naznačil rty.

„To nestačí.“

„Pod…“

„Pod čím?“

„Pod zemí, ve starém protileteckém krytu.“

„Bravo. Věřím vám.“

„Teď mě zabiješ?“ zachrčel Tillman zoufale.

„Promiň, kamaráde. Kdybych tě nechal upálit, sebrali by mi placku.“

„Je zvláštní, že ho nakonec dostal prostý dřevěný šíp, a my přitom měli kulomet a všechno to vybavení.“

Doyle pozoroval, jak odnášejí pobledlého Tillmana na lehátku. Jessie odpověděla jako první. „Nedostal ho šíp.“ Doyle tázavě zvedl obočí. „Byl to Chodící duch.“

„Ano. Podle mých lidí Chodícího ducha nezahlédli ani přes infračervený detektor. Když vás dva opustil, prostě zmizel.“

Jessie a Kier se na sebe podívali a jejich pohled trval, dokud se nestal začátkem mostu tak velikého, aby překlenul propast, která mezi nimi zela. Oba přemýšleli, zda ten most dokončí, a pokud ano, zda jej někdo z nich přejde.

Epilog

Jessie cestou autem zjistila, že je naprosto klidná. Než opustila Johnson City a vyrazila do Washingtonu, D. C, požádala Kiera o dědečkovu fotografii. Chtěla se každé ráno zahledět do jeho očí, připomenout si vrásky v jeho tváři a pokusit se ho nalézt. Pohrávala si v duchu s jeho posledními slovy, zněla jí v uších jako náraz kladiva o kovadlinu. Uvažovala o jejich smělosti.

Na dědečkovu památku se však chtěla na schůzku připravit, nahlas si přeříkat, o čem na ní měla v úmyslu mluvit. Možná se i podívat do zrcadla, podruhé si vyčistit zuby a zkontrolovat, zda nemá zmačkané šaty. Nic v životě pro ni dosud nebylo tak důležité jako Kierova nadcházející návštěva.

On nevěděl, že má přijet. Přestože uplynul asi měsíc od chvíle, kdy opustila Johnson City, mluvila s Kierem několikrát. Některé z jejich hovorů se točily kolem Stopujícího medvěda a její potřeby znát člověka, jehož zasáhla kulka určená jí. Mluvili o blížícím se Tillmanově trestním stíhání a příslušných pohovorech s žalobci. Ani jeden z nich se nezmínil o posledních dědečkových slovech, o Kierově přítelkyni Willow či o jeho plánech oženit se. Při každém hovoru měla Jessie na jazyku otázku: „Stýská se ti po mně?“ Nikdy ji však nepoložila.

Podle Claudie, která trvala na tom, aby přijela, o ní Kier mluvil neustále. Po několika sestřiných naléháních se proto Jessie rozhodla Kiera překvapit. Teď, když však přijela, si připadala jako idiot.

Dorazila na parkoviště Kierovy veterinární kliniky. Pneumatiky jejího auta zakřupaly na zbytcích sněhu a podle fotek a Claudiina popisu ihned poznala přilehlý domek z cedrových kmenů. Byl čtvrtek odpoledne – těsně před koncem pracovní doby. Podle Claudie byl ve čtvrtek na klinice vždycky. Svírala oběma rukama volant a uvažovala, zda to všechno není jen velký omyl. Měla jsem Kiera upozornit, že přijedu, pomyslela si. Co když má něco v plánu? Co když má schůzku s Willow? Mohla by teď

vypadat, jako by ho chtěla přistihnout. Po nějaké době si uvědomila, že se nebojí, že by vypadala hloupě, ale spíš že třeba ztratil zájem.

„Hledáte něco?“ zeptala se mladá žena skrz pootevřené okno Jessiina vypůjčeného auta. Byla to očividně rodilá indiánka; Jessie přemýšlela, zda pochází z kmene Tiloků. Byla štíhlá a pečlivě upravené černé vlasy měla střižené těsně pod ušima.

„Ne, jen jsem… jen jsem přijela na kliniku.“

„Máte nějaké zvířátko?“ zeptala se dívka zvědavě.

„Nemám. Přijela jsem navštívit doktora Wintrippa.“

„Ach tak. Je to můj strýc.“

„Tak to asi budete Winona, že?“

„Ano. Vy jste ta dáma z FBI, o které pořád mluví?“

„Zřejmě ano.“

„Pojdte tedy dál. Vím, že vás moc rád uvidí. Vlastně bude celý bez sebe.“ Dívka se na ni usmála, uvedla ji dovnitř a pak rychle zmizela zadními dveřmi.

Jessie našla Kiera ve vestibulu kliniky. Mluvil s postarší šedovlasou paní s labradorem.

„Ahoj,“ vybafla. „Napadlo mě, že se budeš starat o zvířátka.“

„To se starám, vlastně jsem se staral,“ řekl. „Zrovna jsem paní Abernathyovou prováděl po klinice. Mary Abernathyová, seznamte se s Jessií Mayfieldovou, dámou, která se mnou byla v horách.“

„Božínku, pochlubím se všem známým, že jsem se setkala s celebritou!“

Kier se na ni usmál a pozoroval Jessii.

„Vy dva si pravděpodobně máte o čem povídat. Chtěla bych jen říct, že jsme vám velmi vděční za to, co jste s Kierem udělali,“ sdělila jí Mary.

„Děkuji. Za mnohé můžete poděkovat FBI.“

„To nevím, ale psali o vás a o Kierovi jako o hrdinech. Nemusíte být zbytečně skromná.“ Žena se na ni usmála. „Pojd, Shepe,“ řekla psovi. Mávla na Kiera a prohodila: „Příští měsíc přijdu na kontrolu.“

„Dobře,“ řekl Kier a otočil se k Jessii: „Jaké báječné překvapení!“

„No, víš, Bilotti už mi nevyhrožuje, tak mě napadlo, že se přijedu podívat.“

„Takže rezignoval?“

„Naprosto. Byl to dobrý chlap," uzavřela. „Jen prostě zapomněl, kdo je. Nakonec šel s pravdou ven. Každopádně mě už Frankova krize středního věku příliš nezajímá. Přijela jsem za tebou."

Winona vyšla zadními dveřmi z domu, který byl zřejmě Kierovým domovem, a nesla miminko ve světle modré přikrývce.

„Vzpomínáš, jak jsem ti vyprávěl o Winonině dítěti?" zeptal se Kier a kývl na Winonu. „Je úžasný. Tillman se k němu nedostal, protože mezitím pronásledoval nás. Nestihl mu ublížit. Původní genetickou práci k vytvoření počítačového modelu ukončili. Tohohle krásného chlapečka zřejmě chtěli použít na nějaký jiný podivný experiment."

„Nemusím ho ani adoptovat, protože jsem jeho matka. Alespoň to tvrdí právník," prohodila Winona.

„To je tvůj klon?" vyhrkla Jessie.

„Ne," odpověděl Kier tiše. „Není. Jeho naklonovali z muže, který zemřel při autonehodě. Odebrali mu buňky, když umíral v nemocnici."

Dítě mělo černé vlasy a veliké hnědé oči. Zdálo se, že se kojenec pousmál.

„Šťastné dítě," řekla Jessie a překvapilo ji, že se jí do očí derou slzy. Na přežití toho dítěte bylo něco neobyčejného. Celou dobu, co s Kierem prchali lesem, tomuhle dítěti darovali bezpečí.

„Tillman se pokusil o sebevraždu," řekl Kier.

„Prý se mu podařilo vytáhnout respirátor," dodala Winona.

„Ale neúspěšně," uzavřela Jessie.

„Nevadilo by mi, kdyby se mu to povedlo," prohodil Kier. „Všichni už podstoupili léčbu toho zatraceného viru. Je zázrak, že jsme ho nechytili."

„Nebo něco jiného."

„Měli jsme štěstí, že byla taková zima." Kier odvedl Winonu k velkému koženému gauči. Jessie šla za nimi a posadila se vedle Kiera. Zaslechla drnčení telefonu v recepci, ale Kier ani Winona se neobtěžovali hovor přijmout.

„Paradoxní je, že vědci tvrdí, že dosáhl takového pokroku v lékařství jako žádná jiná výzkumná skupina v dějinách lidstva. Pomocí jejich metod se dá léčit i většina druhů rakoviny," řekl Kier.

Zpoza rohu přišla nějaká žena.

„Telefonuje paní Olsonová a trvá na tom, že s vámi musí mluvit. Alfréd má opět pokažený žaludek.“

Kier si povzdechl a odešel k telefonu na příjmu.

Jessie na Winoně poznala, že jí chce něco říct, a proto ji povzbudila pohledem.

„Chtěla jsem vás poznat,“ přiznala Winona, zatímco Kier hovořil do telefonu. „A vlastně i všichni ostatní. Jste jediná žena, které se ho podařilo pořádně skřípnout.“

„Kdo vám to řekl?“ zeptala se Jessiie.

„Matka strejdy Kiera.“

Kier na chvíli přestal mluvit a obrátil pozornost ke dvěma ženám. Nejprve se podíval na Jessii.

„O tom jsem neslyšela.“ Jessie se podívala na Kiera a všimla si, že se tváří klidně a vyrovnaně.

„Váš manžel musí skutečně na kliniku. Už je to bezpečné…,“ řekl do telefonu.

„Ano. Ona nám pověděla o všem, o čem jste s Kierem mluvila,“ přiznala Winona. „Myslím, že míchání ovesné kaše je teď pro ženy z našeho kmene zakázaná činnost. Oznámil vám Kier, že mu Willow už tu kaši nemíchá?“

Kier zavěsil, ale stále věnoval pozornost Jessii a své neteři.

„Kier vám všechno tohle řekl?“

„Kdepak, on ne. Willow to oznámila Kierově matce. Odešla za svým novým přítelem. Je to bílý muž.“

„Willow odešla s bělochem?“

„Ano, má nového přítele – a je milý.“

„Sleduju, že vám váš strýc nezakazuje mluvit,“ podotkla Jessie, protože si uvědomila, že nad nimi stojí Kier.

„Ne, ale určitě by to rád udělal. Jenže on se dovede ovládnout.“

„A co myslíte, že si teď Kier počne, když nemá přítelkyni?“

„Všichni čekáme, co provede. Víte, někteří z nás si myslí, že bílá žena by nebyla zas tak špatná.“

„Winono, ukaž mi svého synka,“ řekl Kier a vzal dítě do náručí.

„Strejda Kier umírá, nevidíte?“ prohodila Winona.

„Kiere, mohl bys své neteři říct, že si nemá vymýšlet?“

„Kdyby ji v tom někdo přestal podporovat, možná by se věnovala důležitějším věcem.“

„Pro Tiloky není nic zajímavějšího než milostný život Kiera Wintrippa. Jessie nám v tomhle ohledu připadá docela jako Tilok,“ uznala Winona.

„Měly bychom se mít na pozoru, Winono. Kier se bojí věcí, které nemá pod kontrolou. Řekla bych, že momentálně do téhle kategorie spadáte.“

„Co kdybych vzala malého dovnitř a nakrmila ho?“ navrhla Winona.

„Dobrý nápad,“ souhlasil Kier a podal jí dítě. Winona se ohlédla přes rameno a řekla: „Myslím, že strejda Kier by spíš chtěl zbořit tu postel než míchat ovesnou kaši.“

„Nemá žádný respekt,“ zabručel Kier.

„Očividně jsi Willow všechno řekl.“

„Snažil jsem se jí vysvětlit, jak jsi to myslela. A taky jsem jí dal najevo, že ses mýlila.“

„Ona zřejmě souhlasila.“

Kier se na ni podíval udiveně a ona se mu zahleděla do očí. „Důvěřuj mi. Všichni tě milují,“ podotkla Jessie. „Myslí to Willow s tím svým novým přítelem vážně?“

„Nevím, ale nemyslí to vážně se mnou.“

Navíjela si na palec řemínek kabelky.

„Na klinice Mountain Shadows je volné místo,“ řekl. „Klinika přešla do rukou vlády, je to tady velká věc. Bude sloužit třem kmenům v této oblasti, lidem z Johnson City a všem farmářům. Potřebují správce s dobrou počítačovou praxí.“

„To je zajímavá zpráva.“ Dlouho mlčela a stále si pohrávala s popruhem kabelky. „Víš, mám děsný strach. A co ty?“

„Jsem nervózní,“ pousmál se.

„Tak to jsme dva nervózní lidi ve vestibulu. V posledních týdnech jsme spolu mluvili málo. A pak následovalo to trapné ticho. Jen mě napadá, jestli jsi řekl všechno, cos mi chtěl.“

„Ne – kromě toho volného místa.“

„Já jsem taky neřekla, proč jsem přijela až do Kalifornie. Co kdybychom si tedy promluvili o tom, o čem chceme mluvit? Začni ty.“

Kier se zavrtěl na pohovce, jako by se mu nesedělo pohodlně.

I ona se cítila rozpačitě. Na jednu stranu chtěla vyplnit tu trapnou pauzu a usnadnit mu to. Nakonec to neudělala.

„Mohla bys na tom místě být fakt dobrá," řekl Kier.

„Takže si myslíš, že mám jisté pracovní schopnosti," vykoktala. „A zrovna to jsi mi chtěl říct?" Opřela se v křesle. Pak něžně dodala: „Mohla bych začít, ale pak by sis musel pamatovat, žes to neudělal sám." Podívala se mu do očí a odhodlala se, že neuhne pohledem.

„Miluju tě a nevím, co s tím," vyhrkl Kier konečně.

Dovedla si v tu chvíli představit, jak se dědeček pousmál. „Třeba na to jednou přijdeš."

Pokud se Vám líbil román Nutné zlo, jistě si nenecháte ujít ani další dobrodružný thriller Davida Duna

NA HRANĚ

V omšelém baru se scházejí dva právníci, Dan Young a Maria Fischerová, aby jménem svých klientů uzavřeli tajnou dohodu a předali si kufřík s půl milionem dolarů. Peníze jsou určeny na zřízení národního parku v sekvojovém lese, ale plán se brzy zboří jako domeček z karet. Na ulici před barem je kufřík ukraden a bývalým protihráčům nezbývá nic jiného, než spojit síly, aby jejich dohoda mohla být naplněna.

Pronásledují zloděje do lesů v severní Kalifornii a tam zjistí, že na ostře střeženém pozemku společnosti Amada se děje cosi velmi podivného. Sotva si Dan a Maria stačí uvědomit, jak nebezpečné věci jsou na stopě, stávají se terčem pozornosti profesionálního zabijáka…

Kniha Na Hraně vyjde na jaře roku 2003, ale již dnes si ji můžete objednat na dobírku přímo v nakladatelství. Velmi rádi Vám také pošleme ediční plán doplněný o nabídku vydaných titulů.

DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava,
tel.: 596 127 644, tel-fax: 596 127 571
e-mail: domino@dominoknihy.cz,
www.dominoknihy.cz

DAVID
DUN

David Dun se narodil ve Washingtonu, ale po promoci na právech se přestěhoval do severní Kalifornie, kde hodlal udělat velkolepou kariéru v advokacii. Divoká krajina ho nadchla, ale brzy zjistil, že i tato mince má dvě strany: jako právník se několikrát ocitl u soudního přelíčení, jehož předmětem byl spor dřevařských koncernů a ochránců přírody. Jedni slibují peníze a pracovní místa, druzí argumentují nutností zachovat ráz krajiny… a nestrannému pozorovateli se může zdát, že každá strana má kus pravdy.

Právě tyto spory inspirovaly Davida Duna k napsání knihy Nutné zlo, jejíž český překlad právě držíte v ruce. Sám autor byl překvapen obrovským ohlasem, který kniha vyvolala u čtenářů, kritiků i kolegů spisovatelů (například Clive Cussler prohlásil, že tak dobrý dobrodružný thriller už dlouho nečetl). Povzbuzen tímto úspěchem, rozhodl se David Dun omezit advokátní praxi a začít se více věnovat spisovatelství. Nakladatelství DOMINO připravuje k vydání další jeho román, který se pod názvem Na hraně objeví v knihkupectvích na jaře roku 2003.